

Ted Kereshe

Szellemi Izráel

© A szerző kiadása

www.konyvmanufaktura.hu

Ted Kereshe

Szellemi Izráel

„Az én királyságom nem ebből a világból való.”

Előszó

Kedves Olvasóm!

Szeretettel üdvözöllek ismét és köszönöm, hogy újra megtisztelsz a figyelmeddel. Elöljáróban csak annyit szeretnék elmondani neked, hogy valójában sokáig nem is akartam ezt a könyvet megírni. Nem akartam megírni, mert olyan dolgokat is le fogok írni, amelyekről nem szívesen beszélek. Végül azonban mégis csak tollat ragadtam. Tollat ragadtam, mert továbbra is hiszem, hogy dolgom ezt tenni. Tollat ragadtam, mert adósod maradtam, feltéve, hogy olvastad előző írásom, a Csendes vizeken című könyvem. Azt ígértem ott, hogy amennyiben kapok választ egy igen fontos kérdésre, azt mindenképpen meg fogom osztani veled. Megkaptam a választ, a tanítást, nem hallgathatok.

Ahogy minden írásomban, most is jó előre szeretném kijelenteni és egyértelműsíteni azt, hogy az általam leírt, rögzített gondolatokat nem kinyilatkoztatásként, nem megdönthetetlen és kőbevésett igazságként szeretném eléld tární. Ezek a gondolatok az én jelenlegi véleményemet, meglátásaimat tükrözik, azokat mutatják be neked. Céloom az, hogy gondolkodásra buzdítsalak, az igazság keresésére de, hogy végül te mihez kezdesz ezekkel a gondolatokkal, információkkal, az kizárólag rajtad múlik. Jelen munkámban azt gondolom, végleg elvarrom a szálakat. Ámbár ki

tudja? Mondtam, gondoltam ezt már sok esetben, mégsem így lett. Leírom hát a gondolatokat, amelyeket kapok, de most ezt, illetve egyes gondolatok közlését talán nem annyira szívesen teszem, mint eddig tettem. Ha végig követsz a következő lapokon, megérted miért. A munka azonban munka, a szolgálat pedig szolgálat. Nem az számít, hogy én mit szeretnék. Az számít, hogyan lehetek hasznos. Az ember számos ajándékot kap Istentől. Nem teheti meg, hogy nem él velük, hiszen nem „csak úgy” kapta azokat, hanem céllal. Az ajándék eltékozlása pedig több, mint óriási hiba. Bűn az. Ebben a világban sok a bűn. Mindenki bűnös ha tudja, ha nem. Sok esetben nem is emlékszünk egy-egy csúf esetre, amit elkövettünk egykor. Ezekre nem szeretünk visszaemlékezni. Sokan el sem ismernék, hogy a hitványságok, amelyeket egykor, életük során elkövettek bűn lenne. Megmagyarázzák maguknak, hogy az úgy volt jogos, annak úgy kellett lennie, és az illető egyébként is megérdemelte. Akik így gondolkodnak, azokkal nincs mit tenni. Ők nem oda vágnak, ahova én. Ez a könyv nem nekik íródik. Én (is) bűnös ember vagyok. Hibáztam már eleget, túl sokat is. Annyit, hogy csak az Úr kegyelmében reménykedhetek, hiszen ezeket jóvátenni már nem lehet. Ha valakit egyszer sárba tiportál, összetörted a szívét, megkárosítottad, fizikailag vagy bármilyen más módon ártottál neki, hogyan tehetnéd meg nem történté azokat a cselekedeteidet? Loptál, csaltál, hazudtál, estél át abortuszon, vagy éppen te voltál a nemzője az abortált magzatnak, hogyan tehetnéd ezt valaha is jóvá? Ebben a világban mindenki bűnös akár elfogadja ezt akár nem. Persze, én is rettenetesen sajnálom és bánom minden hitványságom, erőszakosságom, önzésem, de ennél többet ma már nem tehetek. A legtöbb „áldozatom” mára eltűnt a világban, ha pedig a közelemben len-

nének, akkor sem biztos, hogy jó ötlet lenne felkeresni őket és feltépni az eddigre így vagy úgy, de behegedt sebeket. Bocsánatot kérni jó dolog, ha őszinte a szándék. Azonban alakulhat úgy, hogy a dolog rosszul sül el, és a bajt inkább tetézed szándékkal ellentétben. Ezért mondja az Úr, hogy fordulj Hozzá, Tőle kérj megbocsátást, és bocsáss meg te is azoknak, akik ellened vétkeztek. Hiszen, hogyan várhatnál megbocsátást, ha te ápolod a haragot a szívedben az ellened vétkezőkkel szemben? Számos másik mellett, van egy ide kapcsolódó nagy bölcsesség az igében:

„a nap le ne menjen felindult haragotokon”

Mit jelent ez? Azt, hogy ne feküdj le haraggal a szívedben. Igyekezz mindenképpen tiszta lélekkel és nyugodt szívvel lezárni minden egyes napot. Persze ehhez kell a másik fél akarata is, de rajtad ne múljon, tegyél meg ezért minden lehetőséget! Hidd el, már ez is nagyon sokat számít. Egyébként pedig mindenkor fordulj az Úrhoz, hiszen ha valaki képes a dolgokat helyretenni, az csak és kizárólag Isten lehet. Én tehát ezt tettem. Hozzá fordultam. Igyekszem tenni, amit helyesnek érzek és igyekszem nem tenni, amiről tudom, hogy hiba. Most tehát újra írok, fogadd szeretettel ezt a munkát is!

Sors, karma, predesztináció?

Kezdjük mindjárt a közepén! Miért nem akartam megírni ezt a könyvet? Mivel maradtam adós, mit ígértem a Csendes vizeken című írás lapjain?

Nagyon sokáig hittem a reinkarnációban. Ma már nem hiszek benne. Voltak kétségeim, de amikor már „rezgett a lécs”, ahogyan akkor megfogalmaztam, még akkor is hagytam egy kiskaput magamnak, illetve sikerült még egy kis éket beszorítani az ajtórésbe e témakörben, nehogy végleg sikerüljön bezárom. Azonban mostanra az ék kicsúszott, az ajtó bezárult. Megkaptam a választ és a tanítást. De mire? Arra a nagyon lényeges kérdésre, hogy miként „pozicionálja” Isten az ide születő lelkeket. Arra, hogy miért születik valaki éppen akkor és oda, amikor és ahova. Különösen kényes kérdés ez abban az esetben, ha elfogadjuk, hogy egy életünk van ezen a világon és nem több, vagy akár fizikai életek hosszú sorozata, ahogyan a reinkarnáció hívei tartják. Csak egy élet, amely mindent eldönt. Ez a verzió sokáig igazságtalannak tűnt számomra. De, ahogyan ez rendszeresen meggesik velem, ez is csak a szűklátókörűségem és a csekély értelmem (felfogóképességem) miatt volt így. Nehéz dolga lehet a Forrásomnak velem, de ha engem választott, hát igyekszem megszolgálni a bizalmát. Képzeld el, hogy ki kell tanítanod egy kukást tökéletes illatszerárusnak. Az ember csak a szeméthez ért. Azt szagolta, pakolta egész életében, mindent ahhoz viszonyít. Erre te meg

szeretnéd tanítani neki, hogy van egy másik világ is. Ahol minden csupa kellem és illat. Nincs retek, bűz és mocsok. Az ember először nem is érti. Utána kezdi kapiskálni, de még mindig azt erőlteti, hogy „kedves Hölgyem, nézze csak ezt a lila kölnit. Szagolja csak meg bátran, dugja csak bele az orrát. Na, ugye mennyivel jobb, mint az avas szalonna?” A srác még mindig a retekhez viszonyít. Sok idő kell ahhoz, hogy elengedje a múlt értékrendjét és végre képes legyen tiszta fogalmakat alkotni, azokat hitelesen tolmácsolni a vevőinek. Ismerős szitu. Tehát egy élet van, nem életek sorozata, ahol előző életeinkben tanúsított viselkedésünk, cselekedeteink szerint nyerjük el a következő életünkben osztályrészünkül jutott sorsunkat. Nem mi írjuk és választjuk meg, hogy mikor, kihez és hova születünk. Amikor szembesültem ezzel a dologgal, azonnal fellázadt bennem az önző ego. Hogyan tehet ilyet Isten? Milyen inkorrekt dolog ez? Az egyik ember egy Szomáliai éhezőnek születik, a másik meg egy iparmágnás vagy csúcsvezető gyermekének. Gondolj bele! Ha te választanál, biztosan nem születnél Szomáliába, vagy nyomorba. Mindenki bankárgyerek lenne, vagy világsztár, de mindenképpen jó módú ez elég logikus feltételezés. Persze mondják, hogy a fejlett szellemi éned megbünteti saját magát az előző életben elkövetett bűnökért, hibákért, és ő rója ki a nehéz sorsot a következő életben magára, hogy vezekeljen. Ez már megint jól felismerhetően az ego verziója, aki maga akar rendelkezni magáról. Majd én megjutalmazom vagy megbüntetem magam, majd én megírom a következő forgatókönyvet. Majd ÉN. De semmiképpen sem valami Isten. Hogy jön Ő ahhoz? Ráadásul ez egyébként is csak a reinkarnáció teóriáján belül lenne elképzelhető, amely meggyőződésem szerint tévhit és veszélyes tévtan, hiszen mint

már leírtam több ízben, abba a veszélyes illúzióba ringat bennünket az ebben való hit, hogy ha most el is rontjuk se-baj, majd legközelebb jobban csináljuk. Igen ám, csak nem lesz legközelebb. Tehát azt állítom, hogy Isten a tervező és rendező. Istennek terve van minden egyes emberrel és ami megkérdőjelezhetetlen: Isten igazságos. Igazságos, ennek ellenére mi mégis azt látjuk itt, hogy az egyik ember csupa jót tesz mindenkivel és meghal huszonhat évesen egy tragikus balesetben vagy betegségben, míg a másik maga a megtestesült gonosz, és soha a haja szála sem görbül. Mindent megúszik, sikeres, felveti a pénz. Azt kérdezzük ilyenkor, hogyan lehet ilyen igazságtalan az Isten? A válasz egyszerű: szűklátókörűség. Mit lát itt egy ember? Azt, ami itt van. Az érem egyik oldalát. Jellemzően az igazságtalanságot. Azonban fogalma sincs arról, – hogyan is lehetne – mi a valós helyzet. A fizikai ember azt gondolja, hogy mindennek a tengelye a földi, fizikai lét. Ezt látja csak, erről van némi fogalma, hát ezt tekinti alapnak. Ebből és ehhez vonatkoztat, mér mindent. Ez pedig nyilvánvalóan óriási hiba. Ha elfogadjuk az Isten létezését, ha elfogadjuk, hogy az élet nem csupán ez a néhány évtized, amelyet itt eltöl-tünk, akkor el kell fogadnunk azt a tényt is, hogy a legcse-kélyebb fogalmunk sincs arról, hogy valójában mi van „odaát”. Hogy honnan jöttünk és hová megyünk. Csak va-kon tapogatózunk a sötétben, teóriákat gyártunk, bölcs mestereket, tanítókat, gurukat, látókat hallgatunk álmél-kodva, akik elmondják nekünk a tutit. Hiszünk valamiben, legyen ez bármi vagy bárki, de az igazság Istennél van. Csak akkor fogjuk megismerni, amikor majd hazamegyünk és Elé járulunk. A nagy kérdés tehát az volt, hogyan dönti el Isten, ki hova születik? Számomra az, hogy ezt Isten dönti el, már jó ideje nem volt kérdés. Jó ideje nem hittem az ön-

fejlesztő verzióban, ahol mindenki a maga menedzsere életek sorozatán keresztül. Maga írja a sorsát és a következő életének a forgatókönyvét. Izgalmasan hangzik ez a dolog, de mint említettem, valóban csak az egot hizlalja. Az egot, aki szereti kézben tartani a dolgokat. Aki képtelen elviselni azt a gondolatot, hogy nem ő a mindenható és van nála nagyobb hatalom, akinek vagy engedelmeskedik vagy megy a süllyesztőbe. Az ego utálja Istent. Az ego egoista, kizárólag önmagát szereti. Ezért szükséges mindent, ami *ön*-zés számúzni az éledeből. Ide tartozik az összes ezoterikus ön-fejlesztés, ön-tudatosság, ön-menedzselés, ön-érdekérvényesítés és még hosszan sorolhatnám ezeket a ma igen népszerű „ön”-nel kezdődő fogalmaknak, technikáknak válfajait. Eljutottam tehát Isten igazságához, de nem értetem miként működik ez az igazság. Volt már ébredésem viszonylag korai időszakában egy fuvallat, amelyet sikerült megragadnom e tárgyban, de végül nagyon nem az lett belőle, amit ma gondolok. Ez lett a Cserebogár végéhez utólag odaillesztett Szinopszis című írásom. A mag, a csíra jelenlegi meglátásom szerint egészséges volt, de eltérítette az akkor még szilárdan bennem élő tévhitek tömkelege. Ide másolom ezt a „magot”, hogy ne kelljen visszakeresned, amennyiben érdekel a dolog.

„Az emberi lét első és legfontosabb célja az, hogy ismeretséget kössünk az Egyetlen Teremtő Istennel. Hogy ki is Ő, abba most nem mennék bele, írtam már erről eleget máshol. (<http://www.luciferzum.hu/>) A lényeg, hogy azért váltunk azzá amivé, hogy képességet nyerjünk a vele való ismerkedésre. Ez tehát a legfontosabb és leglényegesebb tudnivaló, amely létünket indokoltta és értelmessé teszi. Azonban ne gondoljuk, hogy itt a poén le is lett lőve, tudunk mindent, lehet menni szunyálni. Nem ilyen egyszerű

dolog ez azért. Az említett dolog azzal kezdődik, hogy Isten megteremti a szellemet. Létrejön egy szűz tudatkomplexum, amely bár intelligens, hasonlóan a mi gyermekeinkhez, semmiről sem tud semmit. Öntudata van, egyéb semmi. A való, vagyis a szellemvilágban, elkezdődik ezen új lény tanítása. A cél nem kevesebb, mint a semmiből mindenné válni. Az ürességből teljességgé, ha úgy tetszik. A szellem találkozik különféle tanításokkal, iránymutatással és választhat. Választania kell. Hogy milyen úton induljon, majd haladjon előre emelkedése okán. Az ifjú szellem léven tudatlan ám szabad akarattal bíró lény, hihet a számára negatív irányt mutató lényeknek is. Van ezekből gazdagon. De hihet az őt pozitív útra terelő lényeknek is, akiből szintűgy számos akad. Ha döntött, elkezdi megtapasztalni a döntése által kialakult utat. A döntések minden szférában, minden világban következményekkel járnak. Nincs okozat ok nélkül. A szellem lassan megéri a teremtés lényegét, ráébred arra, hogy mi létének célja, hová lesz a séta és mi okból. Azonban nem minden szellem választja ugyanazt az utat. Sőt! Az út annyiféle, ahány a választás.”

Ugye itt rögtön felbukkan az ősi kérdés, hogy mi volt előbb, a tyúk vagy a tojás? A szellem vagy a fizikum? Darwin és a matéria hívei szerint a fizikum, szerintem a szellem. A szüleink tevékenysége okán megfogon egy test, amelyhez csatlakozik egy szellem (lélek), avagy Isten megteremt egy szellemet, amely számára, – amikor eljön annak az ideje – Isten létrehoz egy fizikai testet is a fizikai világban? Ádámnál, Évánál ismerjük a *metódust*. Isten megformázta őket, majd lelket adott beléjük a sajátjából. Mondhatod, hogy először a testüket formázta meg, csak utána jött a lélek de látnod kell azt is, hogy a lélek itt már létezett. A lélek számára készült el a test. Isten először elhatározta,

hogy megteremti az embert. Akinek testre lesz szüksége. Az ember tehát nem a fizikai test. De nézzük, mi a helyzet velünk! Minket már nem Isten formázott meg sk., illetve dehogynem, persze, hogy Ő, de nem azzal a módszerrel, mint az ősapánkat, ősanynkat. Én úgy vélem, hogy mivel szellemi lények vagyunk, ezért először a szellemünk születik meg, és amikor ez időszzerűvé válik, akkor érkezünk meg az anyag világába Isten rendelése szerint. Akkor, úgy és oda. Igen, azt mondta az Úr, hogy „*Szaporodjatok és sokasodjatok, és töltsétek be a földet*” de ez az ige csak az Ő szándékát fejezi ki, nem az irányítást adja át az ember kezébe. Semmi sem véletlen. Ha Isten az emberre, szüleinkre bízna, hogy ők éppen mikor és mennyi embert hoznak a világra, akkor az gyakorlatilag egy véletlenszerű folyamat lenne. Ez a káosz. Ez úgy működne, hogy egy adott emberpárban felferjed a vágy (csak úgy véletlenül, éppen akkor és ott), megtörténik az aktus és megfogant egy új ember. Isten pedig észleli ezt és gyorsan „intéz” egy lelket a kis jövevénynek, hogy az ember ember lehessen, hiszen az ember nyilvánvalóan nem képes szellemet teremteni. Anyag és anyag találkozásából szellem nem születhet. Tehát ezt a verziót nem látom életszerűnek, mert itt Isten az emberre bízna a teremtést. Igazságtalan is lenne, mert az egyik ugye a nyomorba a másik pedig a luxusba születik. Sokkal inkább életszerűnek gondolom azt a folyamatot, amely során nem véletlenül találkozik, kerül össze egy-egy emberpár, nem véletlenül támad fel bennük az egymás iránti vágy, és nem véletlenül fogant meg éppen akkor és ott éppen az a gyermek. Persze vannak ettől eltérő esetek is, ahol az emberpár nem ideális, vagy mindkettejük által kívánt körülmények közepette kerül össze, de ahogyan az előbbi esetnél, nyilván ez sem véletlenül történik. De mondok egy másik pél-

dát. Ha Isten az emberre bízna a döntést, bármikor kitörhetne például egy atomháború, amely megcáfolná a bibliai próféciákat és akár végpusztulásba sodorhatná a világot. Talán csak egy gombnyomás valahol egy bunker mélyén és Isten terve romokban hever. Ez elképzelhetetlen. Sokan vélik úgy, hogy egyfajta sakkjátszma folyik jó és gonosz, Isten és sátán között, egyik lép, majd válaszol rá a másik, de ez bizonyosan nem így van, ahogyan azt például Jób könyve konkrétan be is bizonyítja. A gonosz Isten szándékával ellentétben nem tehet semmit. Isten nem engedi ki a kezéből a gyepelt egyetlen pillanatra sem hiszen egyébként nem védhetné meg az övét.

Én tehát úgy gondolom, hogy minden szál Isten kezében fut össze. Így látom most. Visszatérve a szellem-anyag témára tehát a fenti idézetben olvashatóakat írtam akkor, és többé-kevésbé egyet értek ezzel ma is. Azt gondolom, hogy mivel valódi lényünk nem a fizikai hanem a szellemi, ebből fakadóan a valódi közegünk, - világunk ha úgy tetszik - sem a fizikai, hanem a szellemi szférában lelhető fel. Bár ez sok testvérünkön nem látszik, mi valóban szellemi lények vagyunk. A szellemünk Isten szelleme által nyer életet. Isten szelleme nélkül senki és semmi nem létezhetne. A mi választásunk az, hogy ezt hálásan megköszönjük Mennyei Atyánknak és boldogan elfogadjuk az életet Tőle, vagy megtagadjuk és szembefordulunk Vele, fellázadva az Ő hatalma ellen. Most úgy látom, hogy ezt a döntést már otthon, fizikai életünket megelőzően meghozzuk. Ennek a döntésnek a következményeként alakul a fizikai világban betöltött sorsunk. Tévesen gondoltam egykor azt, hogy a szellemi szféra lakói, mivel ők „képben vannak” – ahogyan írtam –, látják az igazságot, ebből fakadóan pedig mindig helyesen döntenek. Ezt rosszul hittem. Hiszen gondoljunk például a

sátánra, és a vele bukottakra. Ők ott éltek Isten birodalmában. Ismerték Istent, nem, hogy hittek Benne, de tökéletes bizonyosságuk volt Felőle és mégis szembefordultak Vele. Hittek a lázadónak, a vádlónak, a kísértőnek. Tehát ma úgy látom, hogy ennek a szellemi otthonunkban meghozott döntésnek a következménye lesz az egy fizikai életre szóló „karmánk” vagy másképpen sorsunk, és nem előző fizikai életeink döntéseinek, azokban tanúsított magatartásunk következménye. A földi, fizikai lét az, ahol Isten felteszi az „i”-re a pontot minden egyes ember vonatkozásában. Isten az, aki megszabja az utat, amelyet itt bejárunk. Hova, mikor, kikhez születünk és mennyi időt töltünk el itt. Istennek minden részletre kiterjedő terve van. Ez a terv kikezdhetetlen és tökéletesen precíz. Nem fér bele a véletlen, a szerencse, a szerencsétlenség, hiszen ezek a fogalmak a káosz ismérvei. Minden történésnek van oka, így az egy okozat, az okozat pedig törvényszerűség és nem szerencsés, vagy szerencsétlen véletlen. Azt kapod, amit megszolgáltál. Még akkor is, ha fogalmad sincs erről vagy ha nem értesz ezzel egyet. Az Isteni terv véghezvitelébe pedig nem fér bele több rendező sem, hiszen csak az lehet rendező, aki teljes mértékben „képben van”, azaz átlátja a terv minden egyes apró részletét. Képzeld el, hogy minden egyes lélek megtervezi a saját kis következő életét, majd mint mondjuk egy kis puzzle darabot leteszi a táblára! Majd jön a következő és ő is leteszi a magáét és így tovább milliárd számra. Hogyan fognak ezek egybeilleni? Hogyan lesz ebből egy egész, összefüggő kép? Sehogy. A rendező csak egy lehet és az is: Isten. Tehát nincs véletlenből fakadó szerencsés vagy szerencsétlen sors, minden egy tervbe illik. Egy tervbe, amely itt biztosan rejtve van előled. Ha elfogadod a véletlen lehetőségét, akkor tagadod Isten létezését hiszen Isten maga a rend. A bizton-

ság, a bizonyosság, az igazság. Minden csak és kizárólag az Ő tudtával és engedélyével történhet. Emlékezz csak Jób történetére amit az imént említettem! Sátán addig semmit sem tehetett vele, amíg Isten erre engedélyt nem adott. Konkrétan megmondta Isten, hogy sátán meddig mehet el Jób esetében. A világ most is a sátán kezében van. Nyilvánvalóan okkal. Mi csak ezt az oldalt látjuk, nem az egész képet. Ebből fakadóan egy torz perspektíva alapján ítéljük meg életünk minden mozzanatát, minden információt, minden embertársunkat amivel, akivel kapcsolatba kerülünk fizikai életünk során. Ezért van a figyelmeztetés, hogy ne ítéljünk. Az ítélet Isten privilégiuma. A fizikai ember hajlamos – egyébként logikusan – a fizikai világban elérhető és meg tapasztalható információi alapján megítélni mindent. Folyamatosan ezt teszi. Azt tartja szerencsésnek, akinek itt jól fut a szekér. Aki gazdag, sikeres, egészséges. Akinek „felvitte az Isten a dolgát”. De vajon valóban az Isten vitte fel ezeknek az embereknek a dolgát? Vajon az Isten teszi az egyes embereket korrupst, haszonleső, ármánykodó (és még hosszsan sorolhatnám az idevágó jelzőket) magas társadalmi pozíciót betöltő vezetővé, politikussá, üzletemberré, vallási vezetővé? Akik mindenkit eltiporva, a saját érdekeik mentén törtetnek előre. Akiknek csak a pénz, a hatalom a fontos. Mert ebben a világban ezek az emberek vannak legfelül, a társadalom csúcsán. Ezek döntenek, ezek mutatnak példát és irányt a tömegeknek. Ezeket irigyli a legtöbb ember. Vajon tényleg az Isten tette őket oda, ahol vannak? Én azt gondolom, hogy nem, nem az Isten tette őket oda, ahol vannak. Illetve nem az én Istenem, nem az egyetlen Igaz Isten. Hanem az, akit ők választottak istenükné. Ennek a világnak a helytartója tette őket oda, ahol vannak. A sátán vezeti ezeket az embereket. A sátán eszközeit és módszereit

használva jutottak oda, érték el azt a státuszt, pozíciót, hatalmat, vagyoni helyzetet, amelyben abban a néhány évben itt parádézna, amennyi éppen jut nekik. Isten mindössze tudomásul veszi és hagyja ezt. Ne irigyeljük ezeket az embereket! Súlyos árat fognak fizetni ezért a döntésükért.

„Mert nekünk mindnyájunknak meg kell jelennünk a Krisztus ítélőszéke előtt, hogy kiki megjutalmaztassék a szerint, a miket e testben cselekedett, vagy jót, vagy gonoszt.”

Ők azok, akik mindent odaadtak a semmiért. Gondold csak el! Ha itt te irányítasz, sikeres vagy, gazdag, mindenki neked hajbókol, a te barátod szeretne lenni, akkor milyen ember leszel? Alázatos? Szerény? Istent kereső, Istennek hála ember? Nem valószínű. Inkább egy gigantikusan öntelt, egekig érő egoval bíró ember leszel, akinek soha egyetlen pillanatra sem jut eszébe az Isten. Ez a sátán célja. Akik eladják a lelküket neki tudatosan vagy tudatlanul, azok kivétel nélkül így járnak. A számlát azonban mindenki kézhez kapja, amikor eljön az igazság pillanata. Istent nem lehet megvezetni. Ő tudja azt is, amit még te sem tudsz magadról. Ő már régen „elfelejtette”, amit te még ki sem láltál. Persze Isten nem felejt el semmit. Nem felejt el semmit és pontosan ismeri a jövő minden apró részletét is. A Biblia tele van erre utaló bizonyítékokkal. Mielőtt például Józsué bevitte volna a zsidókat Kánaánba, Isten már előre kijelentette, tudta, hogy el fogják árulni Őt.

„Mert beviszem őt arra a földre, amely felől megesküdtem az ő atyáinak, a tejjel és mézzel folyó földre; és eszik, jóllakik és meghízik, azután pedig más istenekhez fordul, és

azoknak szolgál, és meggyaláz engem, és felbontja az én szövétségemet.”
„mert tudom az ő gondolatát, a mely szerint cselekszik már most is, minekelőtte bevinném őt arra a földre, a mely felől megesküdtem vala.”

Tehát mindenki bejár itt egy utat, egy pályát, amelyet Isten jelöl ki számára. Ez a predestináció. Az eleve elrendelés tana. Az ige számos helyen utal erre:

„Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden összedolgozik a javukra, miután az Isten előzetes terve szerint (való kifejlődésre) elhívottak,”
„mert akiket eleve felismert, azokat a többiektől eleve különválasztotta, hogy ugyanazt az alakot viseljék, amelyet az ő Fia, hogy így Isten Fia sok testvér között az elsőszülött legyen.”
„Akiket pedig eleve különválasztott, azokat el is hívta, akiket elhívott, azokat igazságosakká tette, akiket igazságosakká tett, azokat meg is dicsőítette.”
„még mielőtt megszülettek s jót vagy hitványat művelhettek volna a gyermekek, azért, hogy Istennek a kiválasztást fenntartó előzetes elrendelése nem a tettek következményeképp, hanem az elhívó akaratából szilárd maradjon,”
„azt hallotta, hogy a nagyobbik rabszolgája lesz a fiatalabbnak,
ahogy írva is van: „Jákóbot megszerettem, Ézsaut ellenben meggyűlöltem.”
„Mit mondjunk erre? Talán csak nincs hamisság az Istennél? Szó sem lehet róla.
Mózeshez ugyanis így szól: „Könyörülni fogok azon, akin könyörülök, és irgalmazni fogok annak, akinek irgalmat adok.”

„Következőleg nem az akaróé, sem a futóé a jövő, hanem a
könyörülő Istené.

Így hát, akin akar, könyörül, és akit akar, megkeményít.”

„De hát ki is vagy te csakugyan ember, hogy Istennel fele-
selsz? Vajon mondhatja-e a gyuradék a gyúrójának: Miért
csináltál engem így?

Hát nincs joga a fazekasnak az agyagon, hogy ugyanannak
az agyagtömbnek egy részéből megbecsült, más részéből
nem becsült célra formáljon edényt?

És ha ezzel éppen haragját akarta megmutatni, és hatalmát
megismertetni az Isten, és azért viselte oly nagy türelemmel
a harag edényeit, akik elveszésre készültek,
másfelől meg akarta ismertetni dicső gazdagságát az irga-
lom edényein, akiket eleve dicsőségre alkotott?

Ilyen edényekül hívott el minket is, nemcsak a zsidók közül,
hanem a nemzetek közül is.”

„tudjuk pedig, hogy azoknak, akik szeretik az Istent, min-
den együttmunkál a javukra, mint olyanoknak, akik előze-
tes terv szerint elhívtak,”

„amint kiválasztott minket Őbenne a világ(alap) levetése
előtt, hogy legyünk szentek és feddhetetlenek (hibátlanok)
Őelőtte, szeretetben, előre arra rendelt (kiszemelt) minket,
hogy a maga fiaivá fogad Jézus Krisztus által, akarata és
jótetszése szerint,”

„Őbenne, akiben sorsrészünket megkaptuk, miután előre el-
rendelt minket erre annak elhatározása szerint, aki min-
den(eket) akarataának határozata szerint munkál”

„Látták szemeid az én alaktalan testemet, és könyvedben
ezek mind be voltak írva: a napok is, a melyeken formál-
tatni fognak; holott egy sem volt még meg közülök.”

Fenti idézetekből tehát arra lehet következtetni, hogy Isten valami alapján előre eldönti, kit milyen sorsra szán. Itt nagyon fontosnak érzek megjegyezni egy figyelemre méltó tényt, amelyről egyébként úgy általában is igen kevés szó esik. Nevezetesen azt, hogy a Biblia sehol nem beszél arról, mi van a fizikai világban való megszületés előtt. Van-e egyáltalán valami? Ez nyilván nem véletlen. Én úgy látom, hogy nekünk ezt nem kell, nem szabad tudnunk. Szándékkal van ez elrejtve előlünk. Azzal, hogy a földi életünk után mi következik, sokat foglalkozik az ige. Mert azt fontos tudnunk. Ahhoz, hogy itt dönthessünk, tudnunk kell mi a tét. Az, hogy ezt elhisszük-e vagy sem, más kérdés. Ez az egyén magánügye, saját szabad döntése. Az eleve elrendelés teóriája tulajdonképpen csak azt teszi kérdésessé, hogy ezt a döntést itt a földi életünkben vagy pedig már előzőleg, mielőtt ide születünk hoztuk-e meg? Persze az a kérdés is felmerülhet, hogy ezt a döntést valójában mi hozzuk-e meg, vagy helyettünk az Isten? Én hiszem, hogy az Isten mindenkit az életre szán és teremt, hiszem, hogy megadja nekünk a választás lehetőségét. Nálam a kérdés tehát csak az marad, hogy itt vagy még előzőleg, otthon? Az én válaszom e kérdésre az utóbbi.

Az Ószövetségi történetekben még számos helyen kiviláglik, hogy a jövődő előre eldöntetett. Például, amikor József fiaival Manasséval és Efraímmal atyjuk elé járul áldásért, atyjuk Jákob (Izráel) fordított sorrendben áldja meg őket, nem az elsőszülöttet részesíti előnyben, amit József szóvá is tesz azt gondolván, hogy apja hibát követ el. De Jákob ekkor egy próféciaként kijelenti, hogy a kisebb nagyobb lesz, nem tévedés a dolog. Így is lett. Az általam sokat idézett, néhány évvel Jézus Krisztus kereszthalála és feltámadása után született (alább részletesebben bemuta-

tott) zsidó történetíró Joseph Ben Mattitjahu, azaz későbbi, római nevén Josephus Flavius is evidenciaként kezeli ezt a kérdést, és így beszél ezzel kapcsolatban a Zsidók története című munkájában:

„Mindezt azért mondtam el, mert alkalmas arra, hogy megmutassa Isten bölcsességét azoknak, akik még nem ismerik. Mert változatosan és sokféle módon, de a maga idejében beteljesít mindent, és az elháríthatatlan jövődőt előre megmondja.”

Dániel prófétáról így ír:

„Iratait nálunk még ma is olvassák, és ezek bizonyítják, hogy Dániel Istennel társalkodott. Mert nem csupán a jövődő eseményeket mondja meg előre, mint a többi próféta, hanem megmondja az idejüket is, hogy mikor következnek be.”

Majd szól egy zsidó főpapról, aki uralkodója is volt a népnek:

„Azonban Hyrcanus hamarosan véget vetett ennek a vizálynak, és ezentúl a legnagyobb jólétben élt. Harmincegy évi áldásos uralkodás után halt meg s öt fiú maradt utána. Isten három nagy kegyelemre méltatta: uralkodója lett népének, viselte a főpapi méltóságot és megkapta a próféta-ság adományát. Tudniillik Isten állandóan megsegítette s megáldotta azzal a tehetséggel, hogy előre látta a jövőt és előre hirdette is;”

Tehát a jövő előre eldöntetett. Ha ez nem így lenne, akkor a próféták miként jövendölhettek volna? Jézus Krisztus miként figyelmeztethetett volna részletekbe menően előre, hogy mik lesznek majd, mire vigyázzanak és mire figyeljenek azok, akik Őt követik? Minden prófécia, amelyet Krisztus és a próféták kijelentettek, Istentől való az elkö-

vetkezendőkre vonatkozó határozott jóslat. Amikor felmerül az eleve elrendelés témája, sokan súlyos váddal illetik Istent. Azt kérdezik, hogy ha Isten eleve elrendel mindent, akkor van, akit eleve halálra teremt? Van, akit eleve kárhozatra, elvesztésre szán? Ez a kettős predestináció tana. A Biblia így válaszol e kérdésre:

„Hát nincs joga a fazekasnak az agyagon, hogy ugyanannak az agyagtömbnek egy részéből megbecsült, más részéből nem becsült célra formáljon edényt?

*És ha ezzel éppen haragját akarta megmutatni, és hatalmát megismertetni az Isten, és azért viselte oly nagy türelemmel a harag edényeit, **akik elveszésre készültek,**”*

Én tehát úgy hiszem fenti igeszakasznak az én véleményemtől eltérő értelmezhetősége ellenére is, hogy Isten eredendően mindenkit az életre szán. Minden teremtménye, minden egyes ember egyformán kedves számára. Ha valaki erre a világra úgy érkezik meg, hogy már „elveszésre készült”, annak nyilvánvalóan nyomós oka kell, hogy legyen. Ez az ok pedig nyilvánvalóan nem lehet itt „megszolgált jutalom”, hiszen az illető már *eleve* elveszésre készült.

„még mielőtt megszülettek s jót vagy hitványat művelhettek volna a gyermekek, azért, hogy Istennek a kiválasztást fenntartó előzetes elrendelése nem a tettek következményeképp, hanem az elhívó akaratából szilárd maradjon,”

Ez az ige nagyon egyértelmű. Ez is nagyon határozottan alátámasztja azt, hogy mire a „gyermekek” ide megérkeznek, itteni sorsuk már eldőlt. Nézz csak körül! Emberek tömegeinek egyáltalán nem jelent semmit Isten, Jézus Krisz-

tus, a jóság, a szeretet. Emberek tömegei, a nagy többség éli az életét totális önzésben, kizárólag vagy túlnyomó részben a saját akarata és érdekei által vezetve. Ezek az emberek nyilvánvalóan elveszésre készültek. Sokan közülük valamikor az életük folyamán megtérésre jutnak, el és befogadják Jézus Krisztust a szívükbe, megváltoznak, de a jelentős többség úgy végzi, hogy ez a (szó szerint vett) páfördulás soha nem következik be az életükben. Csak kevesen jutnak üdvösségre. Ha és amennyiben elfogadjuk azt, hogy nincs reinkarnáció, tehát valóban egyszer élünk itt a földi, fizikai világban, valamint elfogadjuk azt, hogy Isten és a véletlen nem fér össze, akkor nem mehetünk el mellett a figyelemreméltó tény mellett, hogy vannak emberek, akik valóban leélik úgy az egész életüket, hogy egyetlen egyszer eszükbe sem jut Isten. Esetleg akkor, ha káromkodnak, de akkor is csak érintőlegesen. Ezek az emberek valamiért nem keresik az Istent, a Vele való kapcsolatot, közösséget. Nem fejlődik ki bennük az igény, az a belülről fakadó vágy, hogy megismerjék az Istent. Ám ezeknek az embereknek ettől függetlenül általában megvan a véleményük is Istenről és az Őbenne hívő emberekről, és ez sosem hízegő az érintettekre nézve. Régebben azt gondoltam, hogy ezek a lelkek még nem érettek meg az Istennel való egybekapcsolódásra. Hogy majd talán egyszer eljön az idő, amikor számukra is megadatik ez a kegyelem, de ma már nem ezt gondolom. Úgy hiszem, ezek a lelkek az Isten által „megkeményített” lelkek. Akiktől valamilyen – nyilván egyértelmű és igazságos – okból az Isten elfordult. Úgy hiszem, hogy otthon még mindenki azonos eséllyel indul, de mire ide, a fizikai világba megérkezik, már túl van azon a döntésen, amely későbbi sorsát meghatározza. Azt gondolom, hogy ez itt már a végjáték része, (az „i”-n a pont),

amelynek meg kell lennie ahhoz, hogy az ember elnyerje végső helyét az Isten teremtésében. És, ha már szóba kerültek az elveszésre szánt edények, hát megragadnám az alkalmat és ejtenék néhány szót a pokolról is.

Sokan úgy tartják, hogy a pokol a római katolikus egyház találmánya. Amelyet azért talált ki, hogy a híveit béklyóba tudja fogni, hogy a lelki üdvösségével zsarolhassa. Logikus feltételezés és a nevezett egyház esetében ez nem is lett volna oly meglepő húzás. Azonban a pokol valóban létezik. Létezik, de nézetem szerint talán mégsem örök, ahogyan a menny. Én személy szerint is kaptam tanítást az Úrtól a pokollal kapcsolatban, amikor első írásomban ezt a pokoli, a sátán által megrontott világot szemlélve kijelentettem, hogy ez maga a pokol. Az Úr akkor azt üzent nekem, hogy „*a pokolban nincs szeretet*”. Azonnal megértettem a tanítást, hiszen e világ sok tekintetben valóban pokoli hely, azonban van benne sok jó is. A pokolban nem süt a nap, nem zöld a fű, nem fűjdogál lágy szellő a nyári hőséget enyhítendő, nem csobog hűs patak az erdőszélen, hogy a fáradt utazó szomját olthassa belőle, nem csivitelnek a madarak, nem mosolyognak egymásra az emberek, semmilyen jó dolog nem létezik ott, csak az iszonyat. Ez a világ még valóban nem a pokol, de szépen halad afelé. Véleményem szerint amikor a történelem lezárul, amikor az ítélet mindenkin végrehajtatik, azután a pokol el lesz pusztítva.

*„A pokol pedig és a halál vettetének a tűznek tavába.
Ez a második halál, a tűznek tava.”*

Ugye a „második halál” az, amelytől valójában félnie kell annak, aki az örök életre vágyik az Úr mellett. Az első

halált mi, fizikai testben élő emberek nem kerülhetjük el. Ez a fizikai test halála. De a második halált, amely a lélek, a szellemünk, valódi lényünk halála elkerülhetjük azzal, ha átadjuk magunkat, az életünket Istennek. Hogy ezt miképpen tehetjük meg, már részletesen leírtam előző munkáimban, de legyen itt is annyi erről, hogy tökéletesen át kell adjuk magunkat, életünket Jézus Krisztusnak. Be kell fogadnunk Őt a szívünkbe, kérnünk kell Őt, hogy segítsen és vezessen bennünket, kérnünk kell a bocsánatát, és meg kell tartanunk minden egyes tanítását, parancsát, intelmét, hiszen az Őbenne való hit valójában ezt jelenti. Nem azt, hogy elhisszük Ő létezett, létezik és minden igaz, amit Róla ír az ige. Ez utóbbi nagyon kevés, nagyon nem elég. Ő mindent átad magából, megad neked, de mindent el is vár cserébe, amire képes vagy. De ez az „amire képes vagy” ne ringasson illúzióba! Amit a tízparancsolat – amelyről még lesz szó alább – ,mégpedig az eredeti, nem a katolikus hamisítvány leír, arra igenis minden egyes ember képes, meg tudja tartani azokat. Nincs kompromisszum. Vagy mindent beleadsz és meg is kapsz vagy semmit. Istennek tehát meglátásom szerint nincs szüksége a gonoszra, még egyfajta ballasztként sem, ahogyan egyébként az általam nagyra becsült Swedenborg tartotta, bár az ő idejében ez nyilván így volt, ahogyan még most is így van és bizonyosan lesz is egészen a történelem lezárultáig. Amennyiben én látom helyesen, és jól értelmezem az ide vonatkozó ígét, abban az esetben amikor minden lélek elnyeri végső helyét a teremtésben, a pokol című fájl végérvényesen törölve lesz teljes tartalmával együtt, ahogyan arra a fenti igerészlet is utal. Egyébként ez a verzió sokkal „emberségesebb”, mint örökkön-örökké égni, szenvedni. Bár az ige egyes részei alapján számos forrás ezt állítja, meglátásom szerint Isten

nem akar senkit sem örök gyötrelemben tartani. Ez nem az Ő természete, mert az a szeretet, a könyörület. Isten, amikor a világot, a teremtést megtisztítja a bűntől, a gonosz-ságtól, nézetem szerint nem fog megtartani (még elkülönítve sem) olyan helyeket, dolgokat, amelyeket gyűlöl. Ameddig a történet a végéhez nem ér, ide a pokolba (seol) gyűlik össze a szemét (konkoly), majd mindez a tűzre vetetik, azaz meg lesz semmisítve egyszer és mindenkorra. A gonosz végérvényesen ki lesz gyomlálva a világból, hiszen azt Istennel nem lehet közös nevezőre hozni. A „vagy mindent vagy semmit” témához még hozzáfűznék annyit, hogy vannak olyan nézetek, – amelyek bizony elég valószínűnek hatnak az ige fényében – miszerint ezen a téren igen nagy szigorúság van. Itt is a balga szüzek példáját említeném, akik bár hittek az Úrban, keresték a kegyelmét, de nem tettek meg mindent azért, hogy részesüljenek is abban. Istennél nincs félmegoldás, kompromisszum, Isten tökéletes és mint ilyen, ebben is gondolkodik. Nála nem működik a világunkra oly jellemző liberális, megalkuvó, kompromisszumkereső üzleti szemlélet. „Nézd öregem én adok ennyit, ezért cserébe te meg adsz annyit, hogy mindenkinek jó legyen”. Ez a lehető legtávolabb áll Isten gondolkodásmódjától. Istennek csak az elégséges, ha mindent beleadsz, amire csak képes vagy. Még ez is nagyon kevés, de Ő pontosan tudja, hogy te mire vagy képes és mire nem, ezért nem vár el többet annál, mint ami lehetőség. De azt bizony az utolsó cseppig elvárja. Ha már bűnös vagy. Mert az vagy. Mint mondtam, ha akár csak egyszer loptál, hazudtál, csaltál, mocskos módon elbántál valakivel fizikailag, lelkiileg, paráznalkodtál fizikailag, szellemileg, stb., akkor már nem vagy ártatlan így méltó az üdvösségre. Loptál már életedben? Ha igen tolvaj vagy. Hazudtál? Becsaptál

valakit, megcsaltál valakit? Azért mert már nem teszed, még bűnös maradtál. Kiestél az üdvösségből. Ettől fogva csak és kizárólag az Úr kegyelmében bízatsz. A megbocsátásban. De ezt is csak akkor remélheted, ha nem teszel több rossz fát a tűzre. Ha teljes szívedből megbánod, amit, amiket tettél. Ha mindent megteszel azért, hogy ha ki nem is érdemelheted, legalább megpróbáld minden erőddel kiérdemelni azt. Teljes életmód váltás, életszemlélet váltás azaz „új szív” kell mindehhez, amelyet csak az Úr adhat meg annak, aki ezt kéri. Óriási kegy, kegyelem ez. Olyan óriási, amelyet fel sem foghatunk, még ha megkaptuk sem addig, amíg haza nem megyünk. A pokol tehát valóságos fenyegetés mindazoknak, akik nem méltóak az örök életre Isten országában. Nincs más hely, nincs egyéb opció. Vagy menny vagy pokol, higgyen bármit is az ateista, vagy lázadó lélek. Dante pokla közel állhat lényegét tekintve a valósághoz. Ez a fajta elképzelés vagy leírás egyébként illik az általam leírt frekvencia elmélethez, valamint Swedenborg pokol (poklok) képéhez is. Mindhárom megfogalmazásban közös elem az, hogy az oda kerülő lelkek bűnösségüknek, alantasságuknak, szellemiségüknek (frekvenciájuknak) megfelelő helyre (bugyorba) jutnak. Elvileg ezen a világon még van lehetőség a pozitív irányú megváltozásra, amellyel elkerülhető a kárhozatra, halálra való jutás. E földi világnak ezt a lehetséges funkcióját tekintve jellemeztem egy előző írásomban purgatóriumnak vagy ahhoz hasonló helynek, bár a purgatórium, mint szellemi szféra természetesen nem létezik. Ennyit a pokolról.

Tehát nézetem szerint földi pályafutásunk egy kész forгатókönyv szerint zajlik, amelyet nem mi, hanem az Isten határozott meg számunkra. De miért van az, ha Isten dönti

el, ki hogyan él majd itt, hogy számos esetben a jók járnak (e-világi szemmel nézve) rosszul? Erre is, mint mindenre választ ad az ige:

„Mert az Úr megneveli, akit szeret s megostoroz mindenkit, akit fiának fogad.”

„Ha a fenyítésben állhatatosak maradtok, az Isten mint fiakkal bánik veletek, mert melyik fiú az, akit Atyja meg nem fenyít? Ha nevelés nélkül maradtok, melyben mindenkinek része van, akkor fattyak vagytok, nem fiak.”

Isten nem törődik azokkal, akik megtagadták Őt. Ezeket Ő is megtagadja és átengedi a sátánnak.

„Te azért, fiam, Salamon, ismerd meg a te atyád Istenét, és szolgálj néki tökéletes szívvel és jó kedvvel; mert az úr minden szívbe belát és minden emberi gondolatot jól ért.

Hogyha őt kereséded, megtalálod; ha ellenben őt elhagyándod, ő is elhagy téged mindörökké.”

„Ha tűrünk, vele együtt fogunk uralkodni is: ha megtagadjuk, ő is megtagad minket;”

Újra és újra felbukkan tehát a kérdés: Hol marad a szabad akarat? Miben dönt itt az ember? Ha Isten már előre eldöntötte ki milyen sorsra jut, ki az, akit segít és ki az, akit „megkeményít”, akkor hol marad a szabad választás? A válasz, – amennyiben az eleve elrendelés igaz – ismét ugyanaz: Isten megadta a szabad választás jogát neked már otthon. Te választottál is, amelynek következménye a jelenlegi sorsod. De még itt, most is választhatsz és sorozatosan, minden nap, minden órában választasz is. Döntéseket hozol, amelyekkel

egyébként tökéletesen ellenkező döntéseket is hozhatnál. Azt teszel, amit akarsz. Mondhatod, hogy nem, de ez nem lenne igaz. Az, hogy magadra erőltetsz korlátokat (ezt ezért nem lehet megtenni, azt meg azért nem) nem Isten felelősége. Amíg cselekvőképes és gondolkodásra képes emberi lény vagy, szabadon dönthetsz, megtehetsz gyakorlatilag bármit. De te csak egyféleképpen fogsz dönteni. Az akaratod szerint. Nem lehet kétféleképpen cselekedni legyen bármennyi is a választás. Egyféleképpen fogsz dönteni és aszerint cselekedni, élni az életed. Isten pedig ismeri a te döntéseid előre. Csak Ő és senki más. Isten látja a jövőt. Ha pedig Isten látja a jövőt, akkor az egy fix sztori, nem lehet módosítani rajta, különösen nem nekünk, embereknek. Fix jövő és szabad akarat, szabad választás. Ellentmondásosnak látszódik, pedig nem az. Választhatsz bármit, de csak egyet fogsz. Isten pedig előre tudja mi lesz az. Ezt a dolgot már a legelső írásomban is pedzegettem, miszerint a film már elkészült. Szorosan ide kapcsolódik a déjà vu jelensége is, amelyről már ugyancsak szoltam már több ízben. Ez az a jelenség, amikor egy pillanatra belelátunk a kész filmünkbe. Isten talán azért tesz ilyet, hogy gondolkodásra bírja az embert. Igaz ami igaz, egy erős déjà vu élménynél kevés megdöbbentőbb tapasztalat létezik, az emberek mégis meglehetősen hamar átsiklanak felette ha átélik. Csodálkoznak egy kicsit, hogy milyen furcsa meg jópofa és utána minden marad a régiben. Tehát a film elkészült. Az, hogy mi nem látjuk, csak éppen a most aktuális jelenetig, nem jelenti azt, hogy nincs meg a vége. Megvan a vége is. Erről szólnak bibliai próféciaik is. A leginkább figyelemre méltóak ezek közül talán az ószövetségi Ésaías és Dániel próféták, valamint az újszövetségben Krisztus által Jánosnak megjelentett mennyei jelenések könyvei, amelyben Jézus Krisztus maga jelenti ki Jánosnak

az utolsó idők és napok eseményeit. Isten számára nem létezik az idő. Ismeri a múltat a jelen és a jövőt, így a te jövődet is. És eszerint cselekszik veled. Ezért van, hogy bizonyos embereket már akkor is segít, amikor a leghitványabbak és még szinte csak rosszat tesznek. Mert látja, hogy ezek az emberek meg fognak változni. Másoktól pedig elfordul, pedig ezek látszólag nem tesznek semmi rosszat. De Isten látja a dolgok végét is. Tudja, ki hova jut. Azokat segíti, akik Hozzá fordulnak, akik Őt keresik és akik ezáltal az Isten gyermekeivé válnak. Ő mindenkinek felkínálta ezt a lehetőséget, de akik elutasítják ezt, azokat Ő is elutasítja. Ez elég egyszerű képlet. Aki nem kér segítséget, azon nem lehet segíteni. Aki nem fogadja el a megváltást a bűnből, az nem lesz megváltva. Aki nem fogadja el a bűnbocsánat ajándékát Istentől, annak nem lesznek megbocsátva a bűnei, felelnie kell majd azokért. Aki a gonoszt szolgálja életével, az nem Isten gyermeke, arról Isten nem gondoskodik. Az ige azt mondja:

„Nem tudjátok, hogy akinek odaadjátok magatokat szolgálai engedelmességre, annak engedelmességre kötelezett szolgálai vagytok: vagy a bűnnek halálra, vagy az engedelmességnek igazságra?”

Ha nem kifejezetten Istent szolgálod, akkor a gonosz szolgálatában állsz, ha elfogadod ezt, ha nem. Mondhatod, hogy te ezzel nem értesz egyet, de az igazság szempontjából ez mit sem számít. Ha nem azt teszed, amit Isten kér tőled, akkor megtagadod Őt. Nem lehet valaki pártatlan ebben a létben és a másokban sem. Ahogyan az Úr tanította:

„Senki sem szolgálhat két úrnak. Mert vagy az egyiket gyűlöli és a másikat szereti; vagy egyikhez ragaszkodik és

*a másikat megveti. Nem szolgálhattok Istennek és
a Mammonnak.”*

Nincs semlegesség, nincs középút. Nincs olyan, hogy egyiket sem szolgálod, mert ha nem Istent szolgálod, akkor (ön)magad szolgálod, önszolgálatban élsz, ami a sátán szolgálata, hiszen a sátán erre buzdít. „Tegyél, amit csak akarsz! Tedd azt, ami neked tetszik! Senki sem mondhatja meg neked, hogy mit tehetsz és mit nem.” Ez a sátáni eszme. Nem mondhatod tehát, hogy ez nem te ügyed, te nem szavazol. Ebben minden egyes ember nyakig benne van ha tetszik neki ha nem. Vagy meleg vagy hideg. Vagy Isten vagy a sátán. Ha nem ez, akkor az. Sátánnak mindegy, hogy ki vagy mi, csak ne Jézus Krisztus legyen a te utad, számára ez az egyetlen lényeges dolog.

Felmerül még egy érdekes kérdés, amelyre nem tudom a pontos választ, de igazából ez nem is fontos, csupán egy érdekes információ lenne e válasz pontos ismerete. Ez a kérdés az, hogy miért van szükség a fizikai síkon megélt életre, ha már „otthon” eldőlt minden? Azt gondolom, hogy ez az első emberpár bűnbeesése miatt kialakult helyzet következménye. Annak, hogy Isten parancsának megszegése következményeként kiestek az örök életből és halandóvá kellett válniuk, így az ő példájukat követve minden utódjukra ez az út vár, aki valaha a teremtés részévé válik. Egy az anyagi síkon eltöltött élet mindenképpen szükséges ahhoz, hogy annak végeztével elfoglalhassuk a végső helyünket Isten királyságában, vagy elnyerjük büntetésünket, ha alkalmatlannak bizonyultunk a kegyelmére. Azt gondolom, hogy mindenkinek el kell végeznie evilági „futását”, ahogyan Pál apostol fogalmazott. Meg kell lennie ennek is, hogy az igazság beteljesedjen.

Abból a szempontból, ami lényeges, kétfajta ember létezik. Az egyik fajta, amikor egy ilyen teóriával szembesül mint az eleve elrendelés, dühbe gurul, fellázad. Ezek azok, akik nem élvezik az Isten támogatását. Ez persze nem jelenti azt, hogy soha nem is fogják. Bárkivel bekövetkezhet egy pálfordulás életének bármely szakaszában. A másik fajta ember elgondolkodik ezen a dolgon, majd megnyugodva elfogadja, mint egy lehetséges, mi több, valószínűsíthető elméletet. Ezek az Isten gyermekei. Utóbbiak azért képesek nyugodtan szembenézni egy ilyen elmélettel, mert teljes szívükből, tökéletesen bíznak az Úrban és az Ő igazságában, kegyelmében. Nekik minden megfelel, ha az Isten akarata. Előbbieknél ez hibádzik, nincs meg ez a tökéletes bizalom, ezért a félelem (mi van akkor, ha ez igaz?) dühre gerjeszti őket. Abból, hogy az ember miként reagál egy ilyen információra könnyen lemérhető, kikövetkeztethető, hogy melyik táborba tartozik. Ez a téma az, amelyről egyébként nem szívesen beszélek, írok. Ez a teória nagyon megosztó és nagyon nagy indulatokat gerjeszthet az olyan emberekben, akik nem értenek ezzel egyet. Szomorú tapasztalatom az, hogy egyes emberekben ezek a tulajdonképpen tökéletesen ártalmatlan írások, a könyvek, amelyeket lejegyeztem, milyen mértékű indulatokat képesek ébreszteni. Egyes embereket egyszerűen megvadítanak ezek az írások. Döbbenetes tény ez számomra, de attól, hogy engem megdöbbszent még tény marad. Az okát ismerem és értem, de nagyon nem szeretek erre gondolni. Azt vélem, hogy Istennek célja van ezekkel az írásokkal, és időről időre nem véletlenül jut az „ellentábor” bizonyos olvasóinak a kezébe egy-egy írásom. Nem mellékesen érdemes elgondolkodni azon, főként az olyanoknak, akikkel ez megtörténik, hogy a düh, mint reakció, vajon honnan ered? Vajon egy intelligens, szelíd em-

ber, akiben a szeretet él és munkál, képes-e dühkitörésre vagy egyáltalán csak felháborodásra egy könyvben leírt teória elolvasásának hatására? Ha én találkozom egy számmomra egyértelműen idegen, taszító és hamis tanítással, olyannal, amely számomra egyértelműen gonosz szándékú, akkor sem támad bennem indulat, maximum undor vagy szomorúság. Nem nézem, olvasom, hallgatom tovább mert taszít. De nem leszek indulatos, nem gurulok dühbe. A düh agresszió, amelyet a félelem szül. Talán az igazságtól való félelem. Az igazsággal való szembesülés váltja ki. Ez egy tökéletesen egyértelmű, a gonosztól eredő reakció. Akit egy könyv képes pusztító indulatokra gerjeszteni, annak ezen mélyen el kellene gondolkodnia. De általában ezek az emberek nem az önelemző, önvizsgáló típusok. Ők jóval inkább azok, akik okosnak és tévedhetetlennek tartják magukat. Az írásaimat soha nem nekik szántam, de Isten akaratából mégis eljutott némelyikükhöz. Legyen meg az Isten akarat! Úgy van minden jól. Ezeken a lapokon és különösen ebben a fejezetben nem Isten népszerűsítése a célom. Istennek nincs szüksége erre. Aki szereti Őt az szereti belülről fakadóan, minden reklám és magyarázat nélkül is, aki pedig megtagadja, gyűlöli, annak aztán mondhat bárki bármit, nem fog változtatni az érzelmein. Az én írásom célja bizonyos nyilvánvalóságok feltárása, bemutatása azok részére, akiknek ez szól, illetve azoknak, akiket érdekel. Mindig is a gondolatébresztés volt a célom, sosem a meggyőzés. Vallom, és e hitemben egyre jobban megerősödöm tapasztalataim által, hogy ember embert nem képes meggyőzni önerőből. A gyilkos, halálra vezető úton tömegeket terelgető szekták, (karizmatikus gyülekezetek, óriás egyházak, stb.) hívei sem emberi meggyőzés miatt tartanak ki hamis egyházuk mellett, hanem a gonosz szellemi vezetésének

a hatására. Tetszik nekik és hisznek abban, amit ott hallanak, de ez nem az őket (meg)vezető prédikátoraik tehetségének köszönhető, hanem annak, hogy a szellemük oda vezeti őket, mert az oda illik. Vannak persze néhányan, akiknek sikerül „kiugrani”, akik időben felismerik, hogy veszélyben vannak, tévúton járnak. Ezeket nem képes megtartani a sok hamis egyház, de ezek az elenyésző kisebbség. Az enyémhez hasonló írások, információk talán nekik szólnak. Őket figyelmeztette Jézus Krisztus, amikor a már korábban is említett tíz szűz példázatát mondta el:

„Akkor hasonlatos lesz a mennyeknek országa ama tíz szűzhez, a kik elővevén az ő lámpásaikat, kimenének a vőlegény elé.

Öt pedig közülök eszes vala, és öt bolond.

A kik bolondok valának, mikor lámpásaikat elővevék, nem vivének magukkal olajat;

Az eszesek pedig lámpásaikkal együtt olajat vivének az ő edényeikben.

Késvén pedig a vőlegény, mindannyian elszunnyadának és aluvának.

Éjfélkor pedig kiáltás lön: Ímhol jő a vőlegény! Jőjjetek elébe!

Akkor felkelének mind azok a szűzek, és elkészíték az ő lámpásaikat.

A bolondok pedig mondának az eszeseknek: Adjatok nekünk a ti olajotokból, mert a mi lámpásaink kialusznak.

Az eszesek pedig felelének, mondván: Netalán nem lenne elegendő nekünk és néktek; menjetek inkább az árusokhoz, és vegyetek magatoknak.

Mikor pedig venni járnak vala, megérkezék a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó.

*Később pedig a többi szűzek is megjövének, mondván:
Uram! Uram! nyisd meg mi néküink.*

*Ő pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, nem
ismerlek titeket.*

*Vigyázzatok azért, mert sem a napot, sem az órát nem
tudjátok, a melyen az embernek Fia eljő.”*

Akik hamis egyházak hívei, a mega egyházaké, mint például a katolikus egyház, karizmatikus gyülekezeteké, mint például a hit gyülekezete, azok hiába szeretik az Urat, nincs a lámpásukban olaj. Mikor megjön a vőlegény, akkor pedig már késő lesz feleszmélni. Itt van minden figyelmeztetés. Aki Krisztus híve, nem lehet semmilyen egyháznak híve, amely összefonódik a földi (politikai) hatalommal. Amely pénzt, (vagy bármiféle vagyoni) támogatást, juttatást fogad el attól, és amely pénzt, vagy bármiféle anyagi juttatást vár el, szed híveitől. Hol láttunk ilyet Jézus Krisztus vagy az apostolok esetében? Az Úr ezt tanította:

„Ingyen vettétek, ingyen adjátok.

Ne szerezzetek aranyat, se ezüstöt, se réz-pénzt a ti erszényetekbe,”

Ha egy egyház összefonódik az állammal, a hatalommal, attól anyagi támogatásban részesül, akkor már azt szolgálja és nem Istent. Sokan felháborodtak (jogosan), amikor például katolikus istentiszteleteken azt hallgatták a paptól, hogy melyik politikai erőre kellene szavazni. Ezek az egyházak azt szolgálják, akit minden földi hatalom szolgál: sántát. Krisztus egyháza szellemi egyház, amelyet belül a szívünkben kell keresni és amelyet az ige, Isten szava a Biblia nyilvánít ki. Hol olvasható az az ígében, hogy járj temp-

lomba, misére, áldozz, gyónj, fizess (adakozz) Rómának, tiszteld a szenteket? Imádkozz hozzájuk, bár ugyanolyan emberek voltak, mint te. Imádd Szűz Máriát, aki Isten szent anyja. Mikor mondta Jézus, hogy földi helytartót hagy Maga után híveinek? Mert a pápa így tekint magára.: Vicarius Filii Dei. Isten fiának helytartója. Ha összeadod e latin megnevezés római számoknak megfelelő értékeit, egy elég ismert összeg (szám) jön ki.

„Itt van a bölcsesség. A kinek értelme van, számlálja meg a fenevad számát; mert emberi szám: és annak száma hat-százhatvanhat.”

$$\text{VICARIVS FILII DEI} = \\ 5+1+100+1+5+1+50+1+1+500+1 = 666$$

A latinban ugye használatos volt a V az U hang vagy betű jelölésére. Mindebből természetesen nem az következik, hogy a mindenkori pápa személyében kell keresnünk a sátánt, az viszont igen, hogy a pápa és az általa vezetett és uralt egyház, valamint annak vazallusai a sátán legfőbb hatalmi eszköze, amellyel emberi szinten irányítja a világ történéseit. De menjünk tovább! Tehát még ha el is jutott a keresztény hívő addig, hogy nem kéri a mega egyházak tanításait, papjaik hazugságait, sokuk elmegy inkább egy alternatív gyülekezetbe, ahol hallelujáznak, énekelnek, tapsikolnak, felemelt tenyérrel extázisban dülöngélnek, időnként a földön fetrengenek és csuda dolgok történnek velük. Pedig ők is olvassák az igét, ahogyan a templomok közönségének egy része is valószínűleg. Mégsem veszik észre, hogy kilóg a szőrös kecskepata a csicsás díszletek alól. Hol van az leírva a Bibliában, hogy járj karizmatikus gyüleke-

zetekbe, ahol beléd töltik a szentlelket, ahol „csodákat” láthatsz, ahova befizetheted jövedelmed egy részét? Hol van ilyen Jézus tanításaiban? Sehol. Ezek mind a sátán által működtetett egyházak ismérvei. Aki ezekhez tartozik (csupa jó szándékból) meneküljön ki belőlük minél hamarabb, mert arra a mondásra, hogy „a pokolba vezető út jó szándékkal van kikövezve” nem is találhatnánk szemléletesebb példát, mint az ilyen egyházhoz, gyülekezethez való tartozást. Szomorú, hogy ennyi Istent kereső, Istent szerető, a Bibliát olvasó (!?) ember bedől ezen hazug egyházak meszterkedéseinek. Az ige pedig világosság. Elmondja az igazságot ma is, ha valaki meg akarja ismerni azt. Csak figyelmesen kell olvasni, nem úgy, mint egy gép. Ma is letudok tíz oldalt, holnap is, oszt csókolom. Figyelmesen és gondolkodva kell olvasni, és nem csak egyszer, hogy ezt is letudjuk, hogy elmondhassuk ez is megvolt, hanem lehetőleg minden nap, odafigyelve arra, hogy mit is akar elmondani nekünk Isten az igén keresztül. Minél többet olvassuk, annál jobban beavat bennünket az igazságba. Ha már jól ismerjük egész tartalmát, akkor eszünkbe fognak jutni egyes részek belőle időről-időre fontos élethelyzetekben, hogy újra és újra áttanulmányozzuk, egyre mélyebb megértésre jutva, egyre mélyebb összefüggéseket felismerve Isten akarata szerint. De ehhez először jól meg kell ismernünk az igét. Az pedig, hogy életünkben egyszer letudtuk, ehhez nagyon kevés. Az ige egy nagyon szoros köteléket teremt Isten és az ember között. De csak akkor, ha ezt kívánjuk. Ha keressük az igazságot. Számtalanszor leírtam, akarnunk kell, keresnünk kell a kapcsolatot Istennel. Kérnünk kell Krisztust, hogy segítsen nekünk. Őszintén át kell adnunk Neki a gyepelót, különben nem történik semmi.

Visszatérve fejezetünk témájához, ha igaz az eleve el-

rendelés, akkor én például mégis miért dolgozom? Ha Isten már úgymint, eleve eldöntötte kinek segít és kinek nem, ha már úgymint minden „le van játszva”, akkor miért? Mert az nem lehet kérdés, hogy az ember megpróbál-e helyesen cselekedni vagy sem. Ezt kell tenni, Isten pedig szándéka szerint használja vagy nem használja ezeket a cselekedeteket, (esetemben például az írásaimat) az Ő céljaira. Készítést érztem és érzek arra, hogy leírjam a gondolataim, ezért megteszem. Több alkalommal szoltam már erről és most is szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a hit önmagában elégtelen. Akik ezt hirdetik – és ezek bizony igen sokan vannak – félrevezetik az embereket. A hit akkor igaz, ha igaz cselekedet is párosul hozzá! Ha nem tesszük, amiben hiszünk, akkor nem hiszünk igazán. A valódi hit cselekedetre sarkall. Ott van az újszövetségben egy egész könyv ezzel a címmel: „Apostolok cselekedetei”. Nem Apostolok hite, hanem cselekedetei. Miért cselekedtek ezek az apostolok, ha elég a hit? Ha valaki éhes, kevés azt mondani neki: egyél! Adni is kell neki enni. Érdekes, azoknak akik azt hirdetik, hogy cselekedet nem szükséges (sőt tilos) az üdvösség eléréséhez, ez nem tűnik fel. Értem én a csapdát, amelyben ők vannak, de ez egy csapda, amely csak arra jó, hogy alapot adjon az igét félremagyarázóknak, akik igyekeznek a hívőket eltéríteni az igaz útról, az Úrtól. Az érvük az, hogy amennyiben cselekedetekkel akarod elérni az üdvösséget, megtagadod az ingyen kegyelmet, amit az Úr, Jézus Krisztus az Őbenne való hit által ad neked. Ez igaz és logikus is. Lenne, ha **csak** cselekedetekkel akarnád kiérdemelni az üdvösséget, mert az lehetetlen. Ezt csak és kizárólag Jézus Krisztus tudta véghezvinni, bár Neki a hite is tökéletes volt. Ezért jött el, áldozta fel Magát érted és minden emberért. Ezért segített, hogy neked ne keljen megtenned azt, amire

nyilvánvalóan képtelen vagy. De ez nem azt jelenti, hogy ne is tégy semmit! Ez a szándékos eltorzítása, rosszindulatú félremagyarázása az igének. A hitnek cselekvő hitnek kell lennie! Nem azzal a céllal, hogy a jó cselekedeteid által üdvözlj, hanem azzal a céllal, hogy az Úr hasznára légy, hogy szolgálj Őt és az embertársaid. Az Úr is szolgált, az apostolok is szolgáltak. Neked elég lenne henyélve hinned?

Hallgattam egy egyetemen is előadásokat tartó, egyébként hívő embert, aki azt próbálta elmagyarázni, hogy a hit tanulható. Úgy, mint bármi egyéb. Akár egy munka, vagy bármiféle készség, amelyet kellő gyakorlással egyre jobban leszünk képesek művelni. Nos, én ezt nagyon másképpen látom. Én úgy gondolom, hogy az Istenben való hit egy ajándék Istentől. Ma is sokszor elgondolkodom azon, hogy lehetséges-e racionális magyarázatot adni a hitre jutásra. Hogy esetleg egy hívő családi háttér, vagy környezet adhat e kellő alapot arra, hogy az ember hitre jusson? Nagyobb eséllyel jut hitre az az ember, aki egész gyermekkorát egy ilyen környezetben tölti, ilyen nevelésben részesül? Elvileg ez mindenképpen erősítő tényező kellene, hogy legyen ám számos ellenpéldát látunk ilyen esetekben is. Ott van például Katy Perry, a mára hatalmas karriert befutott popdalénekes világsztár esete, akinek a szülei mindketten keresztény prédikátorok, nagyon komolyan veszik a keresztény tanokat, így leányukat is nagyon határozottan, szigorú keresztény erkölcsök szerint nevelték. Katy gospelénekesként kezdte a pályafutását, és bár tehetséges volt, próbálkozása a teljes érdektelenségbe fulladt. Kiadott egy gospel albumot, ami hatalmas bukás lett. Ezután – saját bevallása szerint, hogy sikeres legyen – eladta a lelkét az ördögnek. Ő nyilatkozta ezt egy vele készített beszélgetés során. Mosolyogva és teljes természetességgel mondta ezt a kamerába. Dollármilli-

omos világsztár lett belőle. De számos más esetben is előfordult az, hogy a vallásos nevelés éppen egy dacreakciót váltott ki a gyermekből, és éppen annak a hatására fordult el Istentől. Én tehát az ehhez hasonló és a saját tapasztalatomból is arra a meggyőződésre jutottam, hogy a hitre jutás vagy megtérés, – kinek mi tetszik – egyáltalán nem külső körülmények hatására következik be, már ha bekövetkezik. Ez egy belülről fakadó, benső indíttatású történés, amelyre így külső okokat hiába keresünk. Stimulálhat bennünket egy-egy külső hatás, de ahhoz, hogy hitre jussunk ezek bizonyosan elégtelenek lesznek. Elengedhetetlen a belső indíttatás, amelyet csak Isten adhat meg nekünk. Ha megnézzük Jézus Krisztus korát, az ott történt eseményeket, akkor is ugyanezt látjuk. Jézus Krisztus a zsidókhoz ment elsődlegesen, mivel nekik szólt az ígélet, amelyet Isten Ábrahámnak tett. Az az ígélet, miszerint eljön a Messiás, és beváltja az összes próféciát, amelyet a tórában olvashattak. Végül ez történt. Eljött a Messiás, beváltotta az összes (!) messiási próféciát és ennek ellenére a zsidóság döntő többsége elutasította Őt. A csodák ellenére, a kikezdhetetlensége ellenére, a bölcsessége ellenére nem hittek Benne. Érdekeséggé ként megjegyezném itt, hogy egy Peter W. Stoner nevű matematikus vette a fáradságot és kiszámolta mekkora a valószínűsége annak, hogy egy személy az élete során legalább nyolc messiási próféciát be tudjon teljesíteni. Arra jutott, hogy ennek a valószínűsége nagyjából egy a százmilliószor milliárdhoz. Magyarul nulla az esélye. Jézus Krisztus ehhez képest negyvennyolc messiási próféciát teljesített be néhány év alatt. De ez is kevésnek bizonyult az Őbenne való hitre jutáshoz a legtöbb kortársának és a legtöbb máig élt, élő embernek is. Én a magam részéről azt gondolom, hogy a *valódi* hit egy megmagyarázhatatlan és valós értékét te-

kintve felfoghatatlan Isteni ajándék, amelyet az ember e világon egyszerűen nem lehet képes teljes mértékben felfogni, hiszen ennek az ajándéknak a nagyszerűsége egész teljességében csak otthon, Isten királyságában mutatkozik majd meg. Teljes valójában csak ott lesz látható, érthető, érezhető és átélhető. Nem tudhatjuk, csak néha ráérezhetünk egy-egy kósza fuvallatként az ígéret nagyságára, amelyben részesültünk mi hitre jutott emberek. Írtam már és tartom, ez az érzés megmagyarázhatatlan, leírhatatlan így átadhatatlan szavakban más embereknek. A szerelmet sem tudod elmagyarázni. Ez valami ahhoz hasonló élmény csak éppen kizárólag és tökéletesen a szellemi részre kihegyezve. Mi a szerelem szellemi része? Tökéletes bizalom, feltétel nélküli odaadás, tökéletes ragaszkodás azaz hűség, végtelen, mindent felülmúló szeretet, őszinteség és hála. Tehát Isten ezt vagy adja valakinek vagy nem. Nem lehet megtanulni. Az igaz, hogy a hit, minél jobban megnyílik az ember Isten felé, annál jobban elmélyül benne. Ehhez pedig idő kell. A hívó ember, ahogy halad előre, ahogyan Isten vezeti, egyre jobban és tisztábban lesz képes felfogni és megérteni azt, ami történik vele és benne. De hangsúlyozom: A hit nem sajátítható el autodidakta módon, önálló tanulással, gyakorlással. Az ige azt mondja, hogy Isten bizonyos embereket megkeményít, másokat pedig nem. Akit nem keményít meg, azt segíti. Úgy, hogy megmutatja Magát neki. Felismerteti Magát azzal, abban az emberben. A hit kegyelem, amelyet csak Isten képes beültetni az emberbe azzal, hogy „új szívet ad” neki. Számos esetben használtam már ezt a fogalmat, hogy „új szívet ad”. Bibliai fogalom és az ember hajlamos elsiklani felette, ha találkozik vele. Egészen addig, amíg át nem éli, meg nem történik vele a dolog, mert akkor megérti. Ez nem csak egy afféle üres *frázis*. Ez szó szerint ér-

tendő! A szív sokkal több, mint egy organikus pumpa, egy biológiai gépezet, amely létfontosságú feladatot lát el az élő szervezetben. A szív a szeretet központja. Vajon miért küzdenek manapság annyian szívproblémákkal? És ennek ellenére milyen érdekes, hogy az egyetlen szervünk, amelyet nem képes megtámadni a rák. Figyelemre méltó. Tehát Isten amikor elfogadja az embert gyermekének, valóban egy új szívet ad neki. Nem arra gondolok, hogy kiveszi a régit és betesz egy újat, de Istennek minden a hatalmában áll és simán elvégezhet egy pillanat alatt is olyan módosításokat rajtad, amelyet csak akar. Tudom mert átéltem és mondhatom elég döbbenetes élmény amikor rájössz, hogy rajtad konkrétan semmi sem múlik, van valaki, aki azt tesz veled amit csak akar. Így működnek a csodaszámba menő gyógyulások, amelyek sok esetben orvosilag is dokumentált, bár annál kevésbé szívesen publikált események.

Érdekes dolog az, hogy egyébként minden ember hisz valakiben vagy valamiben. Önmagában, a saját hatalmában, a kapcsolataiban, a tudományban, a természetben, földanyácskában, a rendszerben, vagy valamilyen vallásban, szentekben, Szűz Máriában, Allahban, Visnuban, Nagy-Manitou-ban. De a világ teljes népességéhez mérten csak igen kevesen hisznek a Biblia Istenében, illetve Jézus Krisztusban. Lényeg az, hogy minden emberben él a késztetés, a szükség, a vágy, hogy tartozzon valakihez vagy valamihez, aki, ami segíti őt, akiben, amiben bízhat. A sátán munkája abban nyilvánul meg ebben a világban, hogy ezt a célt elrejti vagy ha már tökéletesen elrejteni nem tudja, akkor meghamisítja az emberek tudatában. Önszolgálat, hamis vallások, mindegy, csak ne Jézus Krisztus legyen a „befutó”. Ez az egy cél lebeg a szeme előtt a gonosznak, mert ha ezt eléri valakinél, akkor azt a lelket sikerült magával rántania. Írtam feljebb,

hogy nem szívesen írom ezt a könyvet, vagy legalábbis bizonyos részeit. Nos, ez itt megint csak egy éppen ilyen rész. Hiszen ha az eleve elrendelés igaz, akkor Isten előre tudja, hogy kit fog segíteni és kit „keményít meg”, azaz kit nem fog segíteni. Ha a hit nem tanulható, csak kapható, akkor azokban az embereknél, akik híján vannak ennek a hitnek, akik önmagunkban, vagy bármi másban hisznek, nagy eséllyel ellenszenvet fogok kiváltani ezekkel a gondolataimmal. (Feltéve, hogy eljutnak hozzájuk soraim.) Senki sem szeret a kirekesztett szerepében gondolkodni. Ha nem kellek neked, akkor utállak és az ellenségem vagy! Könnyen felbukkanhatnak ilyen jellegű érzelmek még azokban is, akik esetleg már hajlanának az én Istenem felé, akikben már felébredt a vágy, hogy keressék az Úrral való a kapcsolatot, közösséget. Bár az ő számukra van egy igen jó hírem: Ha ez a vágy már felébredt a szívükben, akkor ők abba a táborba tartoznak, ahova én is sorolom magam. A Jézus Krisztust követő és szerető emberek táborába. Ez a vágy, az Isten utáni vágy csak úgy ébredhet fel az ember szívében, ha azt Isten erre alkalmassá teszi. Ahogyan ezt Dávid, a zsidók ikonikus királya, tisztán és pontosan látva a valót meg is fogalmazta:

*„Oh Uram, Ábrahámnak, Izsáknak és Izráelnek, a mi atyáinknak Istene, tartsd meg mindörökké ezt az érzést a te néped szívében, és irányítsd az ő szívöket te feléd!
Salamonnak pedig, az én fiamnak adj tökéletes szívet, hogy a te parancsolatodat, bizonyágtételeidet és rendelésidet megőrizhesse, s hogy mindazokat megcselekedhesse,»*

Azt mondta: „irányítsd az ő szívöket”, és „adj tökéletes szívet”. Dávid, úgy gondolom, vitathatatlanul képben volt Isten hatalmával és az emberi világban betöltött szerepé-

vel kapcsolatban. Nyilvánvalónak és magától értetődőnek tartotta, hogy az Isten az, aki irányít és aki vagy ad vagy nem ad. Tehát nem úgy működik a dolog, ahogyan a prof. mondta, megtetszik az idea, és úgy döntök kipróbálom. Először napi egy percben, aztán mondjuk megduplázom a következő héttől és így tovább. Ez nem működik. Akiben Isten nem veti el a magot, abban sosem fog kicsírázni a később erős fává fejlődő növény.

„mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.”

Isten mindenkit hív (hívott), mindenkit életre szánt, akit csak valaha is megteremtett. De nem mindenki fogadta el ezt a meghívást. Itt van tehát a szabad akarat. Isten annyira szeret bennünket a teremtményeit, hogy nekünk adta a döntés jogát. Ellentétben az állatokkal, akik egy fix program szerint működnek, ösztönlényekként. Mi dönthetünk, dönthetünk. Választottunk így vagy úgy élve a hatalommal, amelyet Atyánk ránk ruházott. Választottunk és Isten tudomásul véve a választásunkat Maga is választott. Kiválasztotta az övéit. Ezek a „választottak”, a „tisztességre szánt edények”. Akik sajnos kevesen vannak. Az a rengeteg ember, aki nem fogadta el Isten meghívását, akik ugyan hivatalosak voltak de választottak nem lettek, ők mindannyian felültek a sátán hazugságainak. Így vagy úgy, de egy olyan igazságot fogadtak el a magukénak, amely nem az Úr, Isten egyetlen igazsága. Ezek az emberek a saját szabad akaratuk okán idézik elő a saját pusztulásukat, kárhozatukat. ***Hiszen megteheti az ember, hogy a valóságot figyelmen kívül hagyja, de azt nem teheti meg, hogy a valóság figyelmen kívül hagyásának a következményeit hagyja figyelmen kívül.*** Azokkal szembesülni fog ha tetszik ha nem.

E fejezet végére hagytam tehát ezt az előbbi idézetet Jézus Krisztustól, és az abból fakadó gondolatokat. Ezt az idézetet, amelyet nyilván sokan elolvastak, de vajon mennyire ütötte szíven őket ez a néhány szó? És ha szíven is ütötte őket, vajon elgondolkodtak-e rajta? S ha elgondolkodtak, vajon mire jutottak?

„mert sokan vannak a hivatalosok, de kevesen a választottak.”

Ez a kijelentés számomra, bár az evangélium igencsak szerves része, minden csak nem örömhír. Szomorú vagyok ettől az igétől. Mert mit jelent ki? Azt, hogy Isten mindenkit hív, szólít, mégis kevesen vannak azok, akiket „választott”. A fordítás itt (is) nagyon lényeges. Ha választott, akkor az múlt időt jelent. Isten (már) választott a hivatalosok közül. Annak ellenére, hogy még itt vannak a hivatalosok, elvileg tehát lenne alkalmuk szépíteni. De az Isten mégis (már) választott. Mi ez, ha nem eleve elrendelés? Ha pedig az, és te egy vagy a választottak közül (mert jó eséllyel az vagy, ha ezt az írást olvasod, hiszen ha eddig érdekelt e könyv és nem vágtad dühösen a falhoz, akkor valószínűleg ha így-ha úgy, de közel egy húron pendülünk) akkor képesek lehetünk felfogni ezt az elmondhatatlan kegyelmet? Hogy ennyi lélekből talán éppen én is, mi is a választottak közé tartozunk? Ez egy akkora ajándék, amelyet emberi ésszel képtelenség felfogni. Hiszen nem ismerjük azt, ami Isten országában vár a választottakra. Az nyilvánvalóan minden fizikai, földi elképzelést messze, magasan meghalad, felülmúl. Hogyan alkothatna a véges fogalmat a végtelenről? Sehogy. Éppen így nem lehet képes a fizikai létben létező lélek elképzelni a szellemi lét fenségét. Egy új, halhatatlan testben, egy új földön, egy csodavilágban megélhető örökletet tökéletes egészség-

ben, boldogságban, szeretetben, igazságban. Azt, amit Isten kínál a gyermekeinek. Azt gondolom, hogy bár senki sem lehet itt bizonyos semmiben, mégis ha képes vagy (voltál) az Úr kezébe adni magad, őszintén és teljes szívedből megbízva Őbenne, akkor nem is fogsz csalódní, mert Ő (és csak Ő) képes megmenteni téged és megtartani azon az úton ebben az irdatlan viharban, amely az Ő országába vezet. Ne legyenek illúzióid! Nincs kompromisszum, nincs alku. Ez nem a piac. Vagy tökéletesen befogadod Őt a szívedbe és átadod magad (a kormányodat) Neki, vagy véged. Nincs mese, ez a játék szó szerint vérre megy. De ne ijesszen meg, amit itt olvastál, sokkal inkább lelkesítsen és bírjon gondolkodásra, cselekvésre! Hiszen van esélyed. Csak meg kell becsülnöd ezt az esélyt és élned kell vele. Mert bár az út ki van szabva, a rajta való lépések még rád várnak testvér. Azokat neked kell megtenned, hogy végül az életre juss!

A tízparancsolat, mint etikai kódex az emberré váláshoz

A tízparancsolatról muszáj beszélnünk, mert ez a legfontosabb kulcs az élethez, illetve az emberré váláshoz. Igen, komolyan gondolom azt, hogy az emberré váláshoz, hiszen az ember evilági alapállapotában még (már) általában csak egy humanoid. Egy emberszerű lény, akinek azok az etikai és morális alapvetések, amelyeket a tízparancsolat megfogalmaz messze nem alapértelmezettek. Ezt nyugodtan kikérheted magadnak, az igazságon mit sem változtat. Az ember az (volt), akit Isten annak idején megteremtett. A földi, fizikai ember pedig az, aki az első emberpár bűnbeesése óta csak egyre sikeresebben múlja

alul önmagát. Az ember az (lenne), akit Isten akar újra faragni belőlünk, akivé akkor válunk, ha megtartjuk azt az egyszerű és sokszor mégis oly nehéz tíz intelmet, amelyet Isten először az ószövetségben Mózesnek kijelentett. Az ókori világ legnagyobb könyvgyűjteményének helyet adó Alexandriai könyvtár első vezető könyvtárosa Phaleroni Demetrios, akinek legfőbb feladata a könyvtár értékes művekkel való feltöltése volt, így írt uralkodójának, első Ptolemaiosznak, a könyvtár alapítójának a Mózesi törvénykönyvekről egy korabeli forrás szerint:

„Demetrios a nagy királynak. Király, mivel azt a megbízást adtad nekem, hogy összegyűjtssem a könyvtárad kiegészítésére szükséges könyveket és kellő gondossággal felkutassam mindazt, ami még hiányzik, én a legnagyobb szorgalommal elvégeztem a munkát és jelentem, hogy egyebek közt hiányoznak még a zsidók törvényei; mert ezek számunkra érhetetlenek, mivel héber írással és héber nyelven vannak megírva. Mivel királyi gondoskodásod ezekre a könyvekre nem terjedt ki, másolat sem készült róluk; lehetséges, hogy eddig úgy tájékoztattak téged, hogy ezek a könyvtár gyarapítására nem is túlságosan fontosak. Azonban feltétlenül figyelmedre kell méltatnod ezeket is, mert ez a törvénygyűjtemény olyan, hogy a legnagyobb bölcsességről és erkölcsi tisztaságról tesz bizonyosságot, mintha magától Istentől származnék.”

Tehát az igen művelt, a kor kultúráit meglehetősen jól ismerő Demetrios, aki nem a zsidók hitén van azt írja: „a legnagyobb bölcsességről és erkölcsi tisztaságról tesz bizonyosságot, mintha magától Istentől származnék”. Ő így gondolta. Ennek ellenére sokan vitatják a tízparancsolat Isteni eredetét. Mondják, hogy mindent csak Mózes talált ki, hogy uralja a népet visszaélve az Isten nevével. Mondják, hogy nem lehet az Istentől való, mivel maga az Isten sem tartotta

be, hiszen például sok esetben ölésre buzdította a népét. Erről már írtam feljebb. Ne akarjuk bírálni az Istent, az Ő döntéseit! Különösen ne úgy, hogy konkrétan halovány-lila fogalmunk sincs arról, hogy mi volt azokban az időkben, és mi most a helyzet valójában. Sokan megítélik Istent, hogy Ábrahámot felszólította a szívének oly kedves gyermeke, Izsák feláldozására. Egy olyan korban egyébként, ahol Baálnak és az összes többi bálványnak simán, gondolkodás nélkül áldoztak fel kegyetlennél kegyetlenebb módon, felvagdosva, élve megégetve gyermekek tömegeit csecsemőtől a nagyobbacsákáig. Szüzeket, csecsemőtől a serdülő lánykáig. A várandós asszonyok hasát úgy nyitották fel, mint ma a konzervet szokás. Nagyjából Ésaiás próféta idejében élt például egy zsidó király, Akház nevezetű, akinek (és úgy általában az Izrael királyainak) istentiszteleti szokásairól így emlékezik meg a Biblia:

„Húsz esztendő volt Akház, mikor uralkodni kezdett, és tizenhat esztendeig uralkodék Jeruzsálemben, és nem cselekedék kedves dolgot az Úr előtt, mint Dávid, az ő atyja; Hanem az Izrael királyainak útján járt, és öntött bálványokat is csináltatott a Baál tiszteletére. Annakfelette tömjéneze a Hinnom fiának völgyében; fiait is megégeté tűzben, a pogányok útálatosságai szerint, a kiket az Úr az Izrael fiai előtt kiűzött volt.”

Ugyan Akház jóval később élt, mint Ábrahám, de a morál láthatóan nem sokat változott a bálványimádók körében. Egy ilyen közerkölccsel bíró korban mondja Isten Ábrahámnak (nem minden előzmény nélkül, ahogyan ez alább olvasható lesz), hogy áldozza fel neki Izsákot. Ábrahám ezen meg sem lepődik, hanem – bár elkeseredett – de indul. Ez

egyébként egy nagyon fontos mozzanat. Ábrahám meg sem lepődik Isten kérésén. Vajon miért? Mert abban a korban ez egyáltalán nem volt meglepő. Ahogyan írtam, mindennapos esemény volt akkoriban egy gyermek megáldozása. Csak-hogy nem az Élő Istennek, hanem a pogány istenek oltárain. Tehát Ábrahám ahelyett, hogy meglepődne, felháborodna, mint azt ma tennék és teszik az emberek, felkerekedik, hogy végrehajtsa Isten akaratát. Ám Isten végül megakadályozza ebben nem úgy, mint Baál és a többi (sátáni) bálványisten a követőit, azok vérbe és mocsokba torkolló orgiáiban. Fogalmunk sincs, hogy az milyen barbár világ volt, de ettől függetlenül azonnal ítélkeznek az emberek mert az jól megy nekik. Hogy példának okáért azokat a szegény kánaánitákat, akik egyébként jó eséllyel kanni-Baál perverzek is lehettek éppen megfűszerezve némi kedves és galamblelkű óriás csapattal, (erről is lesz szó alább részletesen) kiűzték ezek a gonosz, Jahve Isten által vezetett zsidók. Én azt gondolom, hogy az az Isten, aki ilyen parancsolatokat ad a gyermekeinek, mint a tízparancsolat, csak jó Isten lehet. Én azt gondolom, hogy abban a korban igenis ki kellett jelenteni ezeket a parancsolatokat, ahogyan erről az ige is tanúskodik:

„Micsoda tehát a törvény? A bűnök okáért adatott, a míg eljő a Mag, a kinek tétetett az ígéret:”

A „Mag” itt ugyebár Jézus Krisztust jelenti. Ki kellett tehát jelenteni, mert semmi sem volt evidencia ezekből még annak a népnek sem, akiket Isten a saját hirdetőinek (papjainak) szánt e világon. Ezek a parancsolatok az embernek szólnak. Egyértelmű és pontos irányelvek arra nézve, hogy miként lehet újra ember az ember. Emberséges. Miként Pál a galata levélben fogalmazott:

„Ekként a törvény Krisztusra vezérlő mesterünkké lett”

Azaz, a törvény elvezet Krisztushoz. És most következ-
zék itt az eredeti tízparancsolat, amely fejezetünk témáját
adja:

*„Én, az Úr, vagyok a te Istened, a ki kihoztalak téged
Égyiptomnak földéből, a szolgálatnak házából.*

1. Ne legyenek néked idegen isteneid én előttem.

*2. Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót
azokhoz, a melyek fenn az égben, vagy a melyek alatt
a földön, vagy a melyek a vizekben a föld alatt vannak.
Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr, a te Istened,
félőn szerető Isten vagyok, a ki megbüntetem az atyák
vétkét a fiakban, harmad és negyedíziglen, a kik engem
gyűlölnek; De irgalmasságot cselekeszem ezeríziglen azok-
kal, a kik engem szeretnek, és az én parancsolataimat meg-
tartják.*

*3. Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd; mert
nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába
felveszi.*

*4. Vigyázz a szombatnak napjára, hogy megszenteld azt,
a miképen megparancsolta néked az Úr, a te Istened. Hat
napon át munkálkodjál és végezd minden dolgodat. De
a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi
dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se
szolgád, se szolgálóleányod, se ökröd, se szamarad, és sem-
minémű barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belől*

van, hogy megnyugodjék a te szolgád és szolgálóleányod, mint te magad; És megemlékezzél róla, hogy szolgáló voltál Egyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad.

5. Tiszteld atyádat és anyádat, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened; hogy hosszú ideig élj, és hogy jól legyen dolgod azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ad te néked.

6. Ne ölj.

7. És ne paráználkodjál.

8. És ne lopj.

9. És ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanubizonyságot.

10. És ne kívánd a te felebarátodnak feleségét; és ne áhítsd a te felebarátodnak házát, szántóföldét; se szolgálóját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, a mi a te felebarátodé.”

Ez igéket szólá az Úr a ti egész gyülekezeteteknek a hegyen a tűz, a felhő és a homályosság közepéből nagy felszóval, és nem többet; és felírá azokat két kőtáblára, és adá azokat nékem.”

Tehát ez igéket szólá az Úr a ti egész gyülekezeteteknek. Mondhatják néhányan, hogy „hé, ezt a zsidóknak mondta Isten, nem nekünk”. Ez igaz. De én azt mondom, hogy Isten

ezt annak a „gyülekezetnek” mondta, amelyet a sajátjének vallott meg akkor, és amelyet arra szánt, hogy Őt választott népként képviseljék az akkori világban. Miután ez a szándéka, Jézus Krisztusnak a zsidók által kieszközölt megölésével végleg meghiúsult, Isten szétküldte apostolait a nemzetekhez gyakorlatilag ugyanezekkel az alapvetésekkel, egyfajta jogfolytonosságot teremtve a Mózesnek lediktált igék és a saját tanításai között. Így beszélt erről az Úr:

„Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétának eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem.”

Ez a tíz alaptétel tehát az, amely **megtartásával** az ember kifejezheti hitét, amellyel magát az Istenhez tartózonak vallhatja. Megtartás egyenlő cselekedet. Ha valaki azt mondja magáról, hiszek az Úrban, Jézus Krisztusban, de ezeket az intelmeket nem fogadja meg, életét nem ennek szellemében éli, cselekedetei nem ezek tükrében történnek, akkor az ő hite nem valódi hit, csak képmutatás. De nézzük meg néhány gondolat erejéig, mit is „kért” Isten ezekben az intelmekben az embertől! Azoktól, akikre a saját népeként, gyülekezeteként tekintett.

Az első intellem megfogalmazása előtt Isten kijelenti és azonosítja Önmagát. Kijelenti, hogy Ő az az isten, aki kihozta a gyülekezetét Egyiptomból, azaz a rabszolgaságból, a nyomorúságból, aki megmutatta erejét és hűségét a népének. Egyiptomot ne tekintsük most egy konkrét földrajzi helynek, hiszen a zsidók esetében ez valóban így volt, de a Biblia – mint azt több ízben írtam –, tiszta szellemi megfelelésekben is olvasható, és ebben az olvasatban Egyiptom

a rabszolgaságnak felel meg. Tehát ebben az olvasatban minden egyes emberre vonatkoztatható ez az ige, hiszen e világ lakói jelenleg is mind rabszolgaságban élnek ha nem is tudnak erről. Ha másban nem, hát pénzrabszolgaságban, de minden az anyagi világhoz kapcsolódó függés egyfajta rabszolgaság. Hatalom, pénz, szex, drogok, ezek mind bálványok, hamis istenek, amelyeket a velük függőségben élő ember imád, amelyeknek hódol. Ebből a rabszolgaságból kizárólag Isten, a Hozzá való ragaszkodás emelheti ki az embert. Isten tehát miután világosan rögzítette, hogy ki is Ő, ezután szögezi le azt, hogy Rajta kívül ne legyenek az Ő választottainak idegen istenei. Ez egyszerű és világos beszéd. Nincs bálványimádat, nincs aranyborjú vagy bármiféle nap, hold, tenger, Baál, Molok, stb. imádat. Kizárólag az egyetlen Élő Istent imádd, aki megmentett téged!

A második intelem ugyanerre figyelmeztet, de részletezi, amit az első pontban megfogalmazott. Ne csinálj magadnak faragott képet (szobrot) és ne imádd azokat! Érdekes momentum, hogy a katolikus katekizmusban rögzített tízparancsolat ezt valahogy kifejejtette a parancsolatok sorából. Hogy ez ne tűnjön fel a híveknek, a tizedik parancsolatot kétfelé bontotta, hiszen a tíznek meg kellett lennie náluk is. Miért volt erre szüksége a pápa egyházának? Menj be egy templomukba azonnal rájössz! Csak szobrokat, képeket, freskókat fogsz látni. Krisztus holtteste a kereszten szobrok, szentek szobrai, Szűz Mária a kis Jézussal szobrok, napszimbólumok tömege fogad majd. Csupa bálvány amelyet lehet simogatni, csókolgatni, lehet előttük hajbókolni.

Majd úgy folytatja, hogy Ő féltőn szerető Isten. Ezt érthetnénk akár másképpen is, mint a valódi jelentése, de az ezt követő sorok, amelyben az ember életvitele, hite és

cselekedetei alapján meghozott döntéseinek következményére hívja fel a figyelmet, egyértelműsíti az előbbieket. Isten féltékeny a sajátjaira, de a szó jó értelmében. Nem tűr meg más istent, bálványt Maga mellett, de mindezt a te érdekedben teszi. Ha mégis úgy döntesz, hogy mást imádsz, annak meglesznek a következményei, de annak is, ha Őt imádod és fogadod el Istenedként. Észre kell venni, hogy a két lehetőség nem egyenlő mértékben van súlyozva. Aki Istent gyűlöli, szembe helyezkedik Vele, elfordul Tőle az harmad, negyedíziglen magára és utódaira vonja a büntetést. Saját maga vonja magára azzal, hogy nem működik együtt a szeretet törvényével. Mondhatnám azt is, hogy nem működik együtt az étellel, aminek a lényege a szeretet. Ha azonban együttműködik Istennel, akkor ezeríziglen áldott lesz ő és minden utódja. Hiszen aki a szeretetben él, az élvezi a lehető legjobb és legmagasabb életminőséget, amely itt a fizikai világban megélhető. Lehetsz bármilyen tehetős, a pénz önmagában nem boldogít. Rengeteg gazdag ember boldogtalan, sőt, lesz öngyilkos. Csak úgy lehetsz igazán boldog, ha Istennel harmóniában létezel. Erre figyelmeztet tehát a második parancsolat befejező része, de lehet itt is egy olyan tartalom megbújva, amelyről a Bibliai korok emberének a leghomályosabb fogalma sem lehetett. Nem ez lenne az egyetlen olyan információ és utalás a Bibliában, amelyet csak a mai kor embere érthet meg, vagy legalább lehet esélyes annak értelmezésére. Konkrétan arról beszélek, hogy mi ez a „harmad és negyedíziglen” dolog? Hogy az atya bűneit Isten megbünteti a fiakban enynyi generáción keresztül. Amióta ismert a genetika és az öröklődés fogalma, azóta ez az intelem is más megvilágításba került. Genetikusok megfigyelték, hogy a bűnre való hajlam kimutatható az emberi genomban. Egyes kromo-

szómák jelenléte vagy hiánya meghatározó lehet a bűnre, erőszakra való hajlam szempontjából. Ezek a genetikai információk pedig örökölhetőek. Itt is felmerül az a kérdés, hogy vajon véletlenül születik-e oda, azokhoz a szülőkhöz a gyermek, ahova. Nyilván nem. De e felismerés nyomán hiba lenne azt feltételezni, hogy a genetika az oka mindennek. Ez lenne a materialista megközelítés. Ám szó sincs erről. Isten az, aki dönt, a genetika csupán egy lenyomat, amelyen keresztül ezek a törvények is megnyilvánulnak és amelyeket ma már képesek vagyunk felismerni.

A harmadik parancsolat sem olyan egyértelmű, mint amilyennek első olvasásra látszik. A mai ember számára viszonylag világos és egyértelmű jelentés az, hogy a „nevét hiába fel ne vedd”! Úgy értjük, hogy ne beszélj Istenről csak úgy, ne káromold, ne használd a nevét szólások idézése közben, ne legyen üres esküdözések, fogadkozások tanújaként hívva, stb. Valóban van egy ilyen jelentése és üzenete a harmadik parancsolatnak, de van más, mélyebb tartalma, mondanivalója is. Ennek megértéséhez egy kicsit el kell szakadnunk a jelenkor gondolkodásmódjától és felfogásától. A Bibliai korok emberei másképpen gondolkodtak, mint a mai ember. A neveknek nem csak divat alapja volt, mint ma, amikor csak azért esik a választás egy adott névre mert az tetszik a szülőknek, esetleg vallási, családi hagyományok alapján választanak nevet az emberek utódjaiknak. A neveknek abban az időben konkrét jelentése volt. Ha te adtál nevet valaminek vagy valakinek, akkor hatalmat is szereztél felette. Isten például az eredetileg Ábrámnak hívott embert átnevezte Ábrahámnak. Ábrahám azt jelenti héberül, hogy sokaság atyja vagy nemzetek atyja. Isten tudta miért választotta ezt a nevet. De még érdekesebb, ha

megnézzük az első tíz generáció ős pátriárkáinak nevét az ember megteremtése után. Isten itt előre elmondta (!) eleve elrendelés) az evangélium üzenetét. Ádám (ember), Séth (kijelölt, csere), Énos (halandó), Kénán (szomorúság), Mahalálél (áldott Isten), Járed (le fog jönni), Énok (tudó), Metusélah (halála elhozza), Lámeekh (kétségbeesett), Noé (nyugalom). Ez hát az első tíz generáció neve. Azé az első tíz generációé, akiket Isten kedvelt, Kain neve nem véletlenül hiányzik és Ábelé sem, akit testvére meggyilkolt, így utódok nélkül távozott e világból. Tehát az első tíz generáció nevének üzenete valahogy így hangzik: Az ember kijelöltetett halandóságra és szomorúságra, de az áldott Isten le fog jönni és tudatja, hogy az Ő halála elhozza a kétségbeesetteknek a nyugalmat. Nem semmi. Isten a teremtés előtt tudta már, hogy mi fog történni. Megüzente jó előre. Isten nevét tehát nem véletlenül nem tudjuk, egyébként amint írtam, nincs szüksége névre hiszen Ő az Egyetlen Élő Isten. A Létező, Léteztető azaz Jahve. Él, azaz Isten. Ő azonban ismeri valamennyiünk nevét. Ezt a kérdéskört egyébként már érintettem egy írásomban, ahol a mágikus nevekkel kapcsolatban írtam erről részletesebben. Ha tudod valakinek az *igazi* nevét, akkor hatalmad lesz (lehet) felette. Isten igazi nevét (feltéve, hogy van Neki ilyen) senki nem tudja, és nem is fogja megtudni soha. Természetesen a régi korok emberei sem tudták, tehát az intellektus nem vonatkozhatott erre. Ez az intellektus arra figyelmeztet mélyebb tartalmában, hogy ne próbáld meg Istent hiábavalóságok okán hívni! Ne vedd a szádra Őt, ha önös érdekből kívánsz valamit. Ne hívd Őt segítségül, ha hiábavalóságot kérsz. És a végére hagytam, pedig talán a legfontosabb ide kapcsolódó tartalom vagy kérdés az, hogy mikor vegyük a szánkra az Isten nevét? Természetesen akkor, amikor Őhöz fordulsz.

dulunk, Őrá koncentráljuk a figyelmünket. Amikor Ővele szeretnénk kommunikálni, direkt kapcsolatba lépni. Azért írom, hogy direkt, mert a hívó ember mindig kapcsolatban van Istennel, azonban nem mindig beszél Hozzá. A direkt kapcsolat vagy kommunikáció legjellemzőbb példája pedig nem más, mint az imádság. Erről írtam már korábban, de azóta történt egy s más dolog e téren is velem, amely kissé módosította az imádságról alkotott elképzeléseimet. Ez az új ismeret pedig szorosán kapcsolódik a harmadik parancsolat intelméhez. Azt írtam egy előző írásomban, hogy az imádság, illetve a fohász típusú imádság valójában értelmetlen aktus. Imádkozni – úgy véltem –, hogy csak hálát adva érdemes. Hiszen, ha fohászunk nem illik az Isten tervébe, akkor hiába is kérleljük, nyafogunk, ácsingózunk valami vagy valaki érdekében, nem fog meghallgatni bennünket az Úr. Ámde! Van egy olyan nagyon lényeges momentum, amelyet nem tárgyaltam ki minden részletét tekintve. Mégpedig az, hogy miért nem hallgat meg bennünket az Úr legtöbb fohászunk esetében? És itt jön az intellem: *„Az Úrnak, a te Istenednek nevét hiába fel ne vedd;”* Ha valami olyasmért fohászunk hozzá, ami méltatlan az Istenhez, egyéni, önös érdekeinkért, haszonért, bosszúért, bármilyen olyan jellegű kívánság okán, amely önző kívánság, akkor az Isten nem, hogy meghallgatná ezt a fohászt, hanem undorodva elfordul a fohászkodótól. Ha Istent csak a saját egyéni érdekünk mentén, akarattunk végrehajtójaként (szolgálattevőnként) akarjuk használni, hát ne csodálkozzunk ha nem, hogy segítene, de még nyakon is cserdít bennünket. Erre figyelmeztet is: *„mert nem hagyja azt az Úr büntetés nélkül, a ki az ő nevét hiába felveszi.”* Jogos. De, amennyiben nem önös érdekből, illetve nem hitvány önös érdekből fohászunk Hozzá, például

védelmét, segítségét kérjük egy szorongatott helyzetünkben, erőt és kitartást kérünk egy ugyancsak megpróbáló élethelyzetben, tanácsot, szellemi vezetést kérünk, tehát nem olyan jellegű fohással élünk irányában, amely az Istentől idegen, akkor felénk fordul és – ami a legcsodálatosabb tapasztalatom –, megsegít bennünket. Mégpedig úgy, hogy ezt meg is érteti, egyértelműsíti, felismerteti velünk. Hidd el, megvannak ehhez is a megfelelő eszközei! Érdekes, hogy magam is hajlamos vagyok elfeledni még a saját, megrázó tapasztalataim is bizonyos kérdések tekintetében. Leírtam már máshol az első, igazán szívből jövő fohászom és annak az azonnal bekövetkezett, rám oly nagy hatást gyakorló eredményének történetét. Megéltem, majd jóval később leírtam, azután pedig megfeledkeztem róla. Ilyen az ember. Ám ha életünk folyamatos kapcsolattartásban telik Istennel, akkor Ő folyamatosan megerősít bennünket, amelyre pedig nagyon is szükségünk van. Olyan ez a hívő embernek, mint az oxigéndús, tiszta levegő az embereknek. Ha nincs belőle elég, fuldoklunk a hiányától. Ha tehát Isten megsegít bennünket egy adott helyzetben, mi hívők csalhatatlan bizonyossággal tudni fogjuk, hogy Ő volt az, aki a segítségünkre sietett. Azt, hogy egyértelműsíti velünk Ő segített, nem azért teszi, mert dicsekedni akar. Szó sincs erről. Azért teszi, mert ez az információ olyan mértékű megnyugvást, boldogságot, hálát és tartást ad a hívő embernek, amely leírhatatlan. Ezt csak az érti meg pontosan, akivel ez megtörténik. Amikor rádöbbsz, hogy az Isten él, létezik, és törődik veled, soha nem hagy magadra, figyel rád, vezet és támogat, az valami olyan csodálatos érzés, ami egyszerűen leírhatatlan. És Ő ebben újra és újra megerősít téged, mert tudja, hogy az embernek szüksége van erre. Az ember gyenge és könnyen felejt. Ha nem

kapna ismételt, rendszeres megerősítést nagyon könnyen letérne a helyes útról. Az Isten azonban ismeri tökéletesen gyermeke természetét, ahogyan a jó szülő is a saját gyermekéét. Ennek okán pedig éppen a megfelelő módon és éppen a szükséges mennyiségben támogatja őt. Minden ember, így a hívő ember életében is vannak mélypontok, hullámvölgyek. Amikor egy kicsit jobban odafér a gonosz, mint az könnyen elviselhető lenne. De a hívő ember ilyenkor képes és tud kihez fordulni. Az ateista pedig magányos és nem számíthat senkire, csak a magány jut neki. Depressziós lesz, gyógyszerekhez, alkoholhoz, drogokhoz fordul, öngyilkosságon gondolkodik, végül ezt sokan meg is teszik. A hívő embernek azonban Isten a drogja. Tudja mit kell tennie. Hozzá fordul imádsággal és megerősíti magában a hitét, Isten pedig azonnal válaszol. De ehhez őszinte hit és tökéletes bizalom szükséges, hiszen Istent nem lehet becsapni. Jézus Krisztus csak azoknak segített és segít, akik hittek, hisznek Őbenne. Tehát ha hiszed, hogy Ő veled van, hiszed, hogy segít és nem hitvány érdekek miatt fordulsz hozzá, veszed a nevét a szádra, akkor van értelme és csakis akkor Őhozzá fordulni, a nevét a szádra venni és imádkozni. Ez a helyes módja az Istenhez való odafordulásnak.

A negyedik parancsolat is ugyancsak nagyon fontos és összetett tartalommal bíró intelem. Azzal kezdődik, hogy alapvetésként lefekteti a szombat napjának megtisztelését. *„Vigyázz a szombatnak napjára, hogy megszenteld azt, a miképen megparancsolta néked az Úr, a te Istened.* „ A héber shabbat szó nyugalmat jelent. Isten kijelentése szerint tehát ez a nyugalom napja. Ezután pedig elmondja részletesen, hogyan tedd ezt: *„Hat napon át munkálkodjál és vé-*

gezd minden dolgodat.” Ez egy fontos információ. Hat napon át munkálkodjál, tehát nem munkálkodhatsz (ha éppen kedved van), hanem munkálkodjál! Ez egy felszólítás arra, hogy dolgozz, tedd a dolgod hat napon át. Ne henyélj, ne légy rest, ingyenélő, másokon élősködő.

Ide kívánczik egy gondolat, amely ugyan nem szorosan kapcsolódik a negyedik parancsolathoz, viszont annál inkább a munkához (dolgohoz), illetve annak a napjainkban megélt formájához, értelmezéséhez. Szeretném hangsúlyozni, hogy amire itt a következő néhány mondatban kitérek, az a jellemző és a nagy átlagra vonatkozik, mert kivételek mindenhol akadnak. Esetünkben az a probléma, hogy a kivétel kellene, hogy az általános legyen. De miről beszélek? A munka örömről, amely örökre elveszni látszik e világban. Hogy mi? A munka öröm? Bizony az. Lenne, ha nem rabszolgaként, pénzrabszolgasorba kényszerítve, napi robotként, muszájból kellene cselekednie ezt az embereknek. Ez a világ, illetve az azt irányító hatalom elvette az emberektől ezt is. A teremtő, értelmes munka örömét. A gyerekek játszanak, úgy készülnek fel az értelmes életre. A felnőttek pedig dolgoznak, úgy élnek értelmes életet. Igen ám, de a rendszer, amelyben élni kénytelenek, átalakította az embernek a munkához való viszonyát. A viszonyból iszony lett. Kényszermunka. Modern és álcázott málenkij robot. Az emberek döntő többsége ma nem azt teszi munkájaként, amit szeret, amihez ért, amihez kedvet érez, amit szívesen tenne. Sokkal inkább azt teszi, amiből valahogy képes fenntartani magát, családját, amiből képes kerservesen kifizetni az egyre inkább kifizethetetlen számláit, hiteleit. A napi betevő falatot. Nem is olyan régen még a paraszt is szívesen dolgozott, mert látta a munkája értelmét, gyümölcsét. Ma az ember csak egy névtelen hangya a gé-

pezetben, aki nem ér semmit és jobb ha befogja a száját, amennyiben nem akar utcára kerülni. Bevezetésre került a fogyasztói társadalomnak oly kedves hétnapos munkahét. Dolgozz minden nap, hogy az emberek fogyaszthassanak korlátozás nélkül. Dolgozz (sokat), keress (keveset), költse (sokat). Ez a kapitalista szentháromság, a kizsákmányoló stratégiaja. Ha felébred benned a vágy és többet költesz, mint amennyit a kereseted enged, hitelt fogsz felvenni. Ha pedig ezt megteszed, véged. Bedugtad a nyakad a hurokba önként és dalolva. A mókuserék pedig csak pörög-pörög egyre gyorsabban, aki pedig nem bírja a tempót azt kiveti magából. Te is ki tudod találni, hogy hova. Isten tudta, hogy így lesz. Ezért intett. De a mai ember nem hallgat Istenre. A haszon és a felhalmozás a mai ember istene, bálványa. Isten tehát azt mondta, hogy hat napon át dolgozz, tedd a dolgod, de a hetedik napon nyugalom és béke (shabbat shalom) legyen az ember osztályrésze. Ez persze nem azt jelenti, hogy csákányozz hajnaltól sötétedésig minden áldott napon a szombat kivételével, mert akkor még csak rá se merj nézni a csákányra. Nem erről van szó. A negyedik és ötödik parancsolat esetében, – mint azt később látni fogjuk Jézus tanítása alapján is – érvényes az, hogy józan ésszel és normális határokon belül, mint irányelvet kell azokat megtartani. De a hatodik esetében is úgy gondolom, van egy minimális és ésszerű mozgástér. Például ha egy szűnyog éppen szívja a véred, nem kell kedvesen mosolyognod rá, hogy persze testvér, egyél csak nyugodtan. Simán agyonütheted, ettől szerintem nem fogsz elkárhozni, pedig a hatodik parancsolat így szól: Ne ölj! E parancsolatok megtartására egyébként később az apostolok is igen nagy hangsúlyt fektettek, például, hogy egy gyülekezetnek se legyenek a terhére, amely vendégül látta őket. Megdol-

goztak még az élelemért is, amelyet ott kaptak. Nem papként léptek fel, akit a gyülekezetnek verejtékes munkájának gyümölcséből kell eltartania. Isten mindenkinek szán feladatot a gyülekezetéből. Senkit sem a henyélésre teremt. Akik így élnek, azokról tudható, hogy nem Isten gyermekei. Isten minden gyermekének ad valamilyen képességet. Mindegy, hogy mi az, hasznos Isten számára. Ezt a képességet, isteni adományt pedig az embernek használnia kell.

„De a hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgálóleányod, se ökröd, se szamarad, és semminémű barmod, se jövevényed, a ki a te kapuidon belől van, hogy megnyugodjék a te szolgálóleányod, mint te magad;”

Tehát szombaton (és nem vasárnap ugyebár) semmi dolgot ne tégy! És képmutató, farizeusi módon „sábeszgojt” se alkalmaz, hiszen a parancsolat egyértelműen nyilatkozik erről is. Nem, hogy ember, de még az állat se dolgozzék ezen a napon. Érdekes momentum, hogy Jézus Krisztus ezzel a parancsolattal kapcsolatban megintette a farizeusokat, akik – egyébként képmutató módon, látványosan igyekeztek megtartani ezt. Bár, hogy házuk zárt ajtaja mögött mit cselekedtek, azt csak az Úr és ők tudták.

„És monda nékik: A szombat lőn az emberért, nem az ember a szombatért.”

De mit akart mondani ezzel? Azt, hogy Isten ezt a parancsolatot (is) az ember érdekében jelentette ki. Hiszen a parancsolat így folytatódik:

„És megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Égyiptom földén, és kihozott onnan téged az Úr, a te Istened erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad.”

„És megemlékezzél” azaz idézd fel magadban! Emlékezz vissza arra, hogy honnan indultál, ki és milyen helyzetben lévő ember voltál! Idézd fel, hogy mit tett veled az Isten azáltal, hogy új szívet adott neked! Hogy mekkora ajándékot kaptál ezzel. Ez az ige ad tartást az embernek. Ez az ige alkotja meg az ember gerincét, amely támaszt ad neki. Az, hogy felidézi magában az Istent, az Isten kegyelmét, helyreigazítja és megerősíti őt a hét többi napjára és az élete egészére nézve is. Keretet ad a létezésének, értelmet az életének. Amint a harmadik parancsolatnál is írtam, itt is érvényesül az újra és újra, hétről hétre való megerősítés, hiszen a gyermek gyenge. Mindig megújulóan szüksége van az Isten támogatására, és ezzel a parancsolattal az Isten egy állandóságot teremt ebben a törekvésében. Fontos része e parancsolatnak a fizikai életben megvalósuló haszna is. Az embernek van egy bioritmusa. Ez a ritmus határozza meg azt, hogy mikor milyen fizikai, szellemi állapotban van az egyén. Ennek a ritmusnak része a pihenés is. Nappal legyünk tevékenyek éjjel pedig pihenjünk. És hétnaponta tartsunk egy tökéletes pihenéssel és szellemi feltöltődéssel eltöltött napot. Így lesz tökéletesen működő lény az ember. Azonban Jézus ehhez hozzáteszi és egyértelműsíti azt is, hogy a parancsolat lényege az értelmes és lényeglátó megtartás, nem a betű szerinti, ahogyan azt a korabeli farizeusi felfogás megkövetelte:

„Ő pedig monda nekik: Kicsoda közületek az az ember, a kinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe

*esik, meg nem ragadja és ki nem vonja azt?
Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát
szombatnapon jót cselekedni.”*

Azonban fontosnak tartom leszögezni azt is, hogy a szűnyogos példa ellenére törekedni kell a lehető legpontosabb megtartására a parancsolatoknak. Veszélyes ingoványra téved az ember, ha ő akarja meghatározni mi fér bele és mi nem egy-egy parancsolat megtartásába.

A legtöbb parancsolat esetében nem is képzelhető el a legkisebb eltérés sem az igétől. Az, hogy ne legyenek más isteneid, ne csinálj magadnak (faragott) bálványokat, az Isten nevét hiába fel ne vedd, ne tégy hamis tanúbizonyságot, tiszteld atyádat, anyádat, ne lopj, ne paráználkodj, ne kívánd a másét, semmilyen módon nem racionalizálható, magyarul nem ésszerűsíthető. Ezek kőbe vannak vésve. Szó szerint. Egy biztos, ha az ember értelmesen és a parancsolatok lényegét megértve törekszik azok szerint élni, abból kára semmiképpen, kizárólag csak előnye származhat. Jézus Krisztus tehát cselekedett szombat napon is, de csak jót és az emberek hasznára. Gyógyított, tanított és példát mutatott, mint élete minden pillanatában. De a szombatot ettől függetlenül Ő is tisztelte.

„Imádkozzatok pedig, hogy a ti futástok ne télen legyen, se szombatnapon:”

Végezetül, de nem utolsó sorban hadd hívjam fel a figyelmet ismét egy katolikus sumákságra. A katolikus verzió (katekizmus) azt mondja: „az Úr napját szenteld meg.” De melyik az? Még véletlenül sem említi a szombatot, hiszen a katolikus keresztény hívők át lettek szoktatva a va-

sárnapra. Többen azzal érvelnek a vasárnap kapcsán, hogy Jézus vasárnapra támadt fel, ezért hát a vasárnapi istentisztelet. Ez szép dolog, csak az a baj vele, hogy ez már az ember találmánya, nem az Istené. A Biblia csak és kizárólag a szombatról beszél az Úr napja kapcsán.

Az ötödik parancsolat viszonylag egyszerű és rövid. Két részből, magából az intelemből és annak a megtartása esetén elérhető jutalomról beszél. A „*Tiszteld atyádat és anyádat, a mint megparancsolta néked az Úr, a te Istened;*” egyszerű és érthető. Ám, mint a többi parancsolat esetében sem, itt sem elégedhetünk meg a felszínen látszó jelentés-tartalom megértésével. Nem csak arról szól ez a parancsolat, hogy aput, anyut ne hülyézd le, ne tartsd őket idiotának, mint annyi fiatal manapság. Természetesen ez is benne van. A tisztelet alatt a szeretetet, a megbecsülést, a szófogadást, az odafigyelést, és csupa ilyen dolgokat kell érteni, amikor a felszínes tartalmat vizsgáljuk. De az atyád és anyád tiszteletének van egy mélyebb jelenése is. Mégpedig az, hogy tiszteld a múltad, a gyökereidet. Tiszteld ezeket, mert ezek tartanak meg téged ezen a földön. Ezek a gyökerek azok, amelyek nem engedik, hogy minden kószaszellő ide-oda sodorjon. Ezek a gyökerek adnak alapot számodra, hogy tudj mibe kapaszkodni, hogy tudj mire építkezni a saját életed során. Akinek nincs múltja, annak nincs jövője sem. Ha nem tudod honnan jöttél, fogalmad sem lehet arról hova tartasz. Az ősök, a múlt és a hagyományok tisztelete nagyon fontos dolog. Ám azt is le kell szögezni, hogy ez nem egy béklyó. Nem egy bilincs, amely fogva tart és beszorít bizonyos korlátok közé. Itt is érvényes az, hogy ezek nem dogmák, hanem irányelvek. Amelyek hozzásegítenek ahhoz, hogy helyesen tudj dönteni egy-

egy adott élethelyzetben. Lehet saját véleményed, tehetsz úgy, ahogyan jónak látod, de tartsd tiszteletben azt, ami érték! Ne akard te kitalálni a meleg vizet! Régen ki van az már találva. Te csak tudd, hogy van ilyen és használd jól, amikor szükséged van rá! A parancsolat második része – bár ugyancsak egyértelműnek látszik első olvasatra – már jóval inkább csak mélyebb tartalommal bír.

„hogy hosszú ideig élj, és hogy jól legyen dolgod azon a földön, a melyet az Úr, a te Istened ád te néked.”

Hiszen ha jobban megnézed, ha belegondolsz, akkor rá kell jönnöd, hogy ennek az igeszakasznak a felszínes tartalma egyértelműen nem is áll meg. Ha tisztelem atyámat, anyámat, tisztelem a múlt értékeit akkor tuti, hogy Isten hosszú élethez segít ezen a földön? Biztosan jól lesz a dolgom? Dehogy! Szó sincs erről. Hány kedves és jó ember megy el fiatalon, aki soha egyetlen rossz szót sem szólt a szüleire vagy bármi egyébbre? Hány ember hal meg fiatalon, aki a légynek sem ártott? Rengeteg. Akkor ezek szerint ez az ige vagy nem igaz, vagy nem értjük. Nyilván a második. Akkor miről van itt szó? Ennek a megértéséhez tisztáznunk kell egy fogalmat mégpedig az „élet” („élj”) szónak a jelentését. Isten, Jézus Krisztus, amikor életről beszél, akkor a valódi életre gondol. Nem erre a jelen, fizikai testünkben eltöltött néhány évtizednyi létre, hanem arra, amely valóban élet. Az örök és üdvözült életre az Ő országában. Arról az életről beszél, amelyet adni fog Isten a gyermekeinek az új földön és a mennyben. Úgy is fejeződik be az ige, hogy azon a földön, amelyet az Úr, a te Istened ád (majd) te néked. Nem azt mondja, hogy adott. Hiszen te már kaptál egy földet, azon, itt élsz. Itt és most. De nem erről beszél, hanem

arról, ami majd elkövetkezik, ha úgy élsz, hogy megkapd azt a kegyelmet az Istentől, hogy ott élhatsz. Mert ott lesz majd hosszú életed és jó dolgod. Ha sikerül eljutnod oda. Ehhez azonban te is kellesz.

A hatodik parancsolat igen lényegre törő: „Ne ölj!” Értjük? Persze. Dehogy! Mi az ölés?

Megölni egy embert, tevőlegesen, fizikailag kioltani az életét? Levágni egy baromfit? Agyoncsapni egy szúnyogot, vagy agyontaposni egy hangyát? Erről beszél ez az ige? Hát persze, erről is, de már itt, a felszínes tartalomnál is meg kell különböztetnünk a dolgokat. Isten az özönvíz után megengedte, hogy húst egyen az ember. Pontosán leírta, melyek azok az állatok, amelyek fogyaszthatóak és melyek azok, amelyek nem. Nyilván nem elevenen falja fel az ember az állatot, tehát előzőleg ki kell oltania annak az életét. Ahogy a Krisztus előtti korokban az áldozati állatok esetében is, pedig a parancsolatok már akkor is érvényben voltak. Sőt! Isten számos esetben ölésre buzdította az embereket ugyanezekben az időkben. Akkor most, hogy is van ez? Isten, amikor ölésre vagy áldozatra adott utasítást megkérdőjelezhetetlen joggal és okból tette ezt. Ha Isten cselekedeteit mi akarjuk megítélni, úgy gondolom, nagyon rossz helyen kereskedünk, vagy egyszerűbb hasonlattal élve fordítva ülünk a lovon. Írtam már erről korábban és az ige is számos alkalommal beszél erről.

„Mily együgyűek vagytok! Avagy a fazekas olyan, mint az agyag, hogy így szóljon a csinálmány csinálójának: Nem csinált engem! és az alkotmány ezt mondja alkotójának: Értelmetlen!”

Azaz nehogy már a farkok csóválja a rókát, hogy mi is értjük. De itt van Pál apostol megfogalmazásában ugyanez az íge, a rómaiaknak írt levélből:

„Sőt inkább kicsoda vagy te óh ember, hogy versengsz az Istennel? Avagy mondja-é a készítmény a készítőnek:

Miért csináltál engem így?

Avagy nincsen-é a fazekasnak hatalma az agyagon, hogy ugyanazon gyuradékból némely edényt tisztességre, némelyt pedig becstelenségre csináljon?

Ha pedig az Isten az ő haragját megmutatni és hatalmát megismertetni kívánván, nagy békességes türéssel elszenvedte a harag edényeit, melyek veszedelemre készítettek,

És hogy megismertesse az ő dicsőségének gazdagságát az irgalom edényein, melyeket eleve elkészített a dicsőségre, mit szólhatsz ellene?”

Ezekből az igékből tehát megérthetjük, hogy nekünk embereknek nem az a dolgunk, hogy Isten dolgait megítéljük hanem az, hogy szót fogadjunk Neki. Nézzük meg tehát, mi az ebben a mindössze öt betűből álló, de mégis hihetetlenül sokat jelentő igében a mélyebben megbúvó igazság és intelem! Az ölés nagyon sokféle módon történhet. Ölni, ahogyan feljebb is írtam, lehet fizikailag direktben. De lehet az ember lelkét is ölni. Morálisan, erkölcsileg, egzisztenciálisan tönkretenni, olyan helyzetbe hozni embertársunkat, hogy ellehetetlenüljön. Hogy boldogtalanná, földönfutóvá váljék. Hogy depresszióba, önpusztító hangulatba kerüljön. Ez is ölés. Lehet ölni indirekt módon is. Hány ember lett öngyilkos, emésztette el magát mások tevékenysége, csalárdsága, hitványsága, álnoksága, hűtlen-

sége okán? Ha valakiben elpusztítom az életkedvet, azzal gyilkolom őt. Minden ölés, ami nem az életet – Istent- szolgálja. Ölés az is, amit a hamis egyházak művelnek. Akiknek titkos céljuk az emberek, a híveik üdvözülésének, örök életre való eljutásának megakadályozása. Szenteskedő álarc mögé rejtik a vigyorgó sátáni pofát. Díszes papi öltözék alá a szőrös kecskepatát. Ezek ma már csak a színfalak mögött gyilkolnak, de nem is oly rég még nyíltan tették gondolj csak az inkvizícióra. A jezsuiták esküjükben nyíltan vallják, hogy gátlástalanul elpusztítanak mindent a „szentszék”, valójában árnyékszék szolgálatában. (Nem mellékesen a jelenlegi pápa jezsuita.) Tehát az ölés csak akkor nem valósul meg egy ember életében, ha Jézus Krisztust követi, az Ő szelídségét igyekszik követendő példaként szem előtt tartani életének minden pillanatában, hiszen ha csak a szívedben felébred a vágy a pusztításra már akkor is gyilkos vagy. Hiába nem teszed meg fizikailag. Mert félsz a felelősségre vonástól, vagy azért, mert tudod, hogy az azért már túlzás lenne, mégis ha kívánnád, ha teret engedsz magadban a dühnek, már pusztítasz. Ölsz. Magad is, sőt ez esetben leginkább magad. Tehát ez az ige is minket, embereket véd, és elsődleges célja nem a korlátozás, az erő pozíciójából való diktálás, hanem éppen ellenkezőleg. A szerető gondoskodás, iránymutatás és védelem az ember számára. **Óriási hiba az, amikor a parancsolatokat parancsként, diktátumként, korlátként nézzük.** Mindig azt kell vizsgálni, hogy mivel, hogyan segít bennünket, hiszen ez a célja. Az ember megtartása az életre, új emberré tenni azt a bűnös lelket, aki vagyok.

Hetedik parancsolat: „*És ne paráználkodj!*” Hasonló a helyzet, mint a hatodik parancsolat esetében. Azt gondol-

nánk, óh igen, ez aztán teljesen egyértelmű és világos. Ez itt nyilván a szexre vonatkozik. Ne törjünk házasságot, ne csaljuk meg azt, akivel élünk, férjünket, feleségünket, ne lógjunk a pornón, stb. Ha házáséletet élünk, tegyük ezt emberhez méltó módon, ne megalázva, meggyötörve, csak egy használati tárgyként használva társunkat. Igen, ezekre is figyelmeztet ez az ige. De mire még? Ahogyan létezik lélek, szellemi szinten elkövetett ölés, éppen úgy létezik szellemi paráznaság is. A paráznaság tulajdonképpen nem más, mint egy szövetség felrúgása. Ez a szövetség lehet fizikai, mint például a házasság, és lehet szellemi, mint az Istennel való lelki, szellemi közösség. Nézzük az elsőt! Bár a házasságot, mint fizikai szövetséget hoztam fel példának, de valódi házasság lelki kapcsolat és kötelék nélkül nem létezhet, nem működhet. Korunk embere hihetetlenül önző és egoista, ebből fakadóan képtelen egy őszinte szövetségben élni. Bár egyre ritkábban történik ez meg manapság, sokan megnősülnek, férjhez mennek, de csak azért, mert úgy szokás, mert valamelyik fél vagy a szülők ragaszkodnak ehhez, stb. Ilyen okból házasodik ma meg a legtöbb ifjú emberpár. Ahol ez a kényszerítő faktor hiányzik, ott maga a ceremónia rendszerint el is marad. Csak úgy összeköltöznek a felek, lesz egy vagy akár több gyermek, azután működik a dolog, amíg működik, és ha már nem tetszik hát viszlát, jöhet az újabb kapcsolat. Amely pedig valószínűleg megint csak nem lesz az igazi. Miért? Mert az ego nem tűr szövetséget, nem tűr társat semmilyen szinten. Az ego csak és kizárólag magát imádja és elvárja, hogy mindenki más is így legyen ezzel. Persze, amikor az ego egy másik egoval találja házasságban, élettársi kapcsolatban magát, akkor borítékolhatóak a további fejlemények. Csak idő kérdése, hogy mikor mérgeződik meg a kapcsolat. A felek ilyenkor

megpróbálják az akaratukat egymásra kényszeríteni. Ez, ha az egyik fél lényegesen erőszakosabb, mint a másik, akár sikerülhet is, de az így létrejövő kapcsolat mindennek nevezhető lesz, csak házasságnak vagy szövetségnek nem. Ha egyik fél sem erőszakosabb nagyságrenddel, mint a másik, nem alakul ki dominancia rangsor a felek között, akkor a legtöbb esetben elkerülhetetlenné válik a kapcsolat felbomlása. A felek válnak, majd újabb áldozat után néznek, hiszen az igényük megvolna egy társ után, csak, amikor újra szert tesznek egyre, azt ismét képtelenek megbecsülni és helyesen kezelni. Rövid álságos időszak után, amikor elillan a lila, jobb esetben rózsaszínű köd, minden kezdődik előlről, az egok ismét összemérik erejüket. Amíg az ego ural bennünket, semmi sem fog helyesen működni az életünkben. Persze egy idő után általában az ego elcsendesedik. Néhány társváltás után (ezek száma az ego erőszakosságának függvénye) általában meghoz egy kompromisszumos döntést. Nem elégedett, van baj elég, de már nem annyira agresszív, hogy ismét új társ után nézzen. Inkább pufog, duzzog, húzza a száját, de mivel nem akar egyedül maradni, már túl fáradt egy újabb kapcsolat kialakításához, bár elégedetlenkedve, de belenyugszik a helyzetbe. Hiába marad a két fél együtt akár holtig ebben a kompromisszumokon nyugvó kapcsolatban, egyik fél sem boldog és elégedett. Ez sem egy áldott helyzet. Minden igazi szövetség, jól működő kapcsolat, – legyen ez házasság vagy az Istennel való kapcsolat – alapja az önzetlenség és a szeretet. Két olyan fogalom, amelyet az ego nem ismer, illetve ismeri, de csak magával kapcsolatban, magára vonatkoztatva. Amíg az ego uralja az embert, az nem lehet másmilyen csak parázna. Az ego a pokolra készül, mert csak ott maradhat életben. Ha téged is magával ránt oda, hát annyi baj legyen, nem ér-

dekli, mert egoista. Ahhoz, hogy képes legyek Istenre vagy a társamra valóban odafigyelni, el kell némitanom, félre kell állítanom az egomat. Bár ma már meggyőződésem, hogy ez Isten segítségével nélkül lehetetlen, mégis legalább annyit meg kell tennie az embernek, hogy hajlandó legyen alaposan és lehetőleg elfogulatlanul végiggondolni ezt a problémakört, ennek eredményeképpen pedig, – amennyiben helyes felismerésre jut – kérni az Isten segítségét a probléma megoldásához. Visszautalva e könyv alaptémájára, ha valaki eljut idáig, végig tudja gondolni, belátja, hogy baj van, akkor teljes szívvel remélheti azt, hogy az Isten segíteni akar neki. Hogy ő nem elveszésre készült edény. Érdemes hát odafordulnia az Úrhoz, és a segítségét kérni. A legtöbb ember nem, hogy nem gondolkodik ilyesmin, fel sem fogja, miről beszélek. A legtöbb embernek fogalma sincs arról, hogy mekkora a baj. Ők csak azt érzékelik, hogy az egész világ szembe jön velük, és senki sem akarja észrevenni és respektálni őket. Ezek az emberek alkotják a magányos és parázna tömeget. Csak a saját boldogulásukat hajszolják mind testi (anyagi), mind lelki (szellemi) téren. És ezek azok az emberek, akik sosem fogják megtalálni, amit keresnek még akkor sem, ha ideig-óráig úgy hiszik, sikerült. A paráznság szellemi fajtájáról csak annyit, hogy valószínűleg súlyosabb probléma, mint a fizikai paráznság, bár a fizikai is a szellemtől ered. A szellemi paráznság megnyilvánulhat elfojtott fizikai vágyak, cselekedetek utáni vágyódásban. Nem lépek félre mert..., de szívesen megtenném ha nem félnék a következményétől. Nem merem elmondani, hogy azt szeretném tenni amit, mert félek ha elmondom akkor baj lesz belőle és így tovább. Ha a szívben megvan a vágy, már megvalósult a paráznság, hiszen

Isten a szívet vizsgálja, az indíttatást elsősorban, és nem a megvalósult cselekményt. Az Úr ezt így mondta:

„Hallottátok, hogy megmondatott a régieknek:

Ne paráználkodjál!

Én pedig azt mondom néktek, hogy valaki asszonyra tekint gonosz kívánságnak okáért, immár paráználkodott azzal az ő szívében.”

Nem történhet meg úgy parázna cselekmény, hogy azt az elkövetője ne akarná megtenni. Csak úgy, „véletlenül” nem lehet parázna az ember. Szellemi paráznaság, amikor az ember elfordul Istentől, és más isteneket, bálványokat, tanokat keres magának. Szellemi paráznaság az, amikor az ember tiltott, nem neki szánt dolgokkal akar operálni, boldogulni, hasznot húzni általuk, mint például a mágia. Bonyolult és akár kötetet megtöltő lenne az a felsorolás, amely tételesen leírná miben és milyen módon nyilvánulhat meg a paráznaság. Mivel az ige Istentől való, egyszerű, érthető és pontos, nem az a célja, hogy minden részletre kiterjedően fenyegetsen, hanem éppen ellenkezőleg, segíteni szeretne, ezért csak így figyelmeztet: *„És ne paráználkodj!”*

A nyolcadik parancsolat így szól: *„És ne lopj!”* Na, ez aztán már valóban egyértelmű intelem, ma sem mondhatnánk másképpen ezt. Világos és egyértelmű. Vagy kétértelmű, esetleg megint lehet ennek több, mélyebb jelentése is? Hát persze. Mi az, hogy „lopni”?

A mai ember azonnal az anyagi javak, pénz, ékszerek, értéktárgyak, egyszóval a matéria haszonszerzés céljából elkövetett meglovasítására, eltulajdonítására gondol. Hozzá tehetjük, ehhez, hogy ne lopd el mások szellemi tulajdonát,

kapcsolatát, társát, egyszóval ne tégy semmi olyan cselekedetet, amely az önző vágyad által motivált, és más kárára elkövetett önös haszonszerzésre irányul. Ez ma a lopás. És ez volt akkor is, amikor e sorok kőtáblákba lettek vésvé, ebből következik, hogy e parancsolat fizikai részéről szükségtelen több szót ejteni. Ám a lopásnak is van szellemi megfelelése. A lopás szellemi megfelelése a hűtlenség. Jól példázza ezt a hűtlen kezelés fogalma. Ha nem vagyok hű ahhoz, aki rám bízott valamit, akkor meglopom őt. Ha nem vagyok hű az Istenhez, nem vagyok méltó a bizalmára akkor tolvaj vagyok, mert megloptam Őt. Ha, amit kaptam, amit rám bízott az Isten, nem úgy, használom, ahogyan Ő akarta, akkor visszaélek a bizalmával, hűtlen vagyok Vele szemben és megloptam Őt. Itt és minden egyes parancsolat esetében érvényes az a tétel, hogy a parancsolat valójában egy pozitív tartalommal bír. Ne tiltásnak, korlátozásnak, fenyegetésnek tekintsd, hanem iránytűnek! Fordítsd a visszájára és nézd meg, úgy mit mond! Ne lopj azaz, adj! Ne paráználkodj, azaz légy hű és szerető! Ne ölj, azaz szolgálj az életet! Igen, így is meg lehetett volna szövegezni a parancsolatokat, de amikor ezek leíródtak, akkor olyan mértékű volt a bűn és a sötétség, hogy még akik kapták, azok sem értettek volna egy szót sem ezekből. Csak a konkrét és egyszerű intelmek működtek náluk, de, mint a későbbi történések bebizonyították, esetükben még így sem lett sikeres a dolog. Tehát ne lopj! Adj, szeress, légy hű, önzetlen, szolgálj az életet, testvéreidet, egyszóval mindezeket keresztül szolgálj Istent!

A kilencedik így szól: *„És ne tégy a te felebarátod ellen hamis tanubizonyságot.”* Azaz légy igaz! Légy igaz mindenben és mindenkor! Ahogyan az Úr mondta:

„Hanem legyen a ti beszédetek: Úgy úgy; nem nem; a mi pedig ezeken felül legyen, a gonosztól legyen.”

Ez természetesen nem azt jelenti, hogy csak ezt, ezeket szabad mondani. Azt mondta ezzel Jézus Krisztus, hogy az úgy valóban legyen úgy (az igen legyen igen) a nem nem, tehát a nem pedig valóban nem legyen. (Tudj őszintén nemet mondani! Ez nagyon fontos. Nem is hinné az ember, mennyien küzdenek ma azzal a problémával, hogy képtelenek valakinek a szemébe mondani azt, hogy nem. Ha te is ezzel küzdesz, tanuld meg kimondani ezt az egyszerű szót, és sokkal könnyebb lesz az életed. Nem is hinnéd mennyivel.) Tehát az igen legyen igen, a nem pedig nem. Minden, ami ezen felül van mellébeszélés, sumákolás, félremagyarázás, a gonosztól való hamis beszéd. Légy igaz, becsületes és őszinte mindenben, beszédedben, cselekedeteidben, gondolkodásmódodban így, ahogyan maga a parancsolat szövege szól tanúbizonyságodban is. Erről szól ez az ige.

És végül, de messze nem utolsó sorban a tizedik parancsolat: *„És ne kíváncsi a te felebarátodnak feleségét; és ne áhítsd a te felebarátodnak házáat, szántóföldét; se szolgáját, se szolgálóleányát, se ökrét, se szamarát és semmit, a mi a te felebarátodé.”* Miről van itt szó valójában? Egy nagyon fontos dologra hívja itt fel Isten az ember figyelmét. Arra, hogy elűzze szívéből az elégedetlenséget. Azt az elégedetlenséget, amely vágyat szül benne többre és jobbra, mint amennyi van neki. A vágy az a métel – ahogyan már leírtam egy korábbi írásomban – amely a bűnre viszi az embert. A vágy az a métel, amely keserűséget, elégedetlenséget, irigységet szül az ember lelkében. Ne vágyd, ami a másé! Ne légy irigy

a máséra! Fordítsuk vissza! Légy elégedett azzal, amit kaptál az Istentől. Légy hálás azért, amit kaptál az Istentől! El sem tudod képzelni, hogy téged, aki most elégedetlen vagy azzal, amid van, hány ember irigyel és irigyelne világszinten, ha ismerne. Megdöbbenél a számukon ha tudnád. Akiknek a mindennapi betevő is komoly probléma, akiknek a nyomor, a súlyos betegség mindennapi társa, ők nagyon-nagyon irigyelnének téged minden vélt és valós problémáddal együtt. Persze az egonak megvan azonnal erre a maga válasza: „Kit érdekel a más macskája? Az az ő problémájuk ez meg az enyém.” Nos, ez az a fajta gondolkodásmód, ami kirekeszti az embert az örök életből és Isten országából. De ha ez az érvelés túl elvont és túl vallásos színezetű is előtted, akkor is érdemes a dolog gyakorlati részét átgondolni. Nevezetesen azt, hogy ha vágy van a szívedben, olyan dolgokra vágysz, amelyek elérhetetlenek számodra, vagy csak súlyos áldozatok, bűnök árán tudod megszerezni magadnak ezeket, akkor a szívedben folyamatosan meglévő ezek utáni vágy folyamatos keserűséget, irigységet, bosszúságot ébreszt a lelkedben. Folyamatosan boldogtalan, ingerült, rosszkedvű és elégedetlen leszel. Ez egy pusztító állapot, amelybe te kergeted magad, illetve a vágyaid hajtanak ebbe az állapotba téged. Pál erre utalt, amikor ezt írta a filippibeliékhez írott levelében:

„Nem hogy az én szűkölködésemmre nézve szólnék; mert én megtanultam, hogy azokban, a melyekben vagyok, megelégedett legyek. Tudok megaláztatni is, tudok bővölködni is; mindenben és mindenkiben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővölködéssel is, a szűkölködéssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, a ki engem megerősít.”

Ő megtanulta, ahogyan írja. Tanuld meg te is!

Ez hát az a tíz ige, amely- ha megtartod – emberré tesz és az életre visz. Maradt még egy fontos gondolat ennek a fejezetnek a végére. Nem kapcsolódik ugyan szorosan a fejezet témájához, mégis ideillőnek érzem. Van úgy, hogy Isten elfordul az embertől. Ha ez megtörténik, azt a hívó ember hamar észreveszi, felfogja. De miért teszi ezt az Isten? Hogyan lehetséges az, hogy valakit az Isten a magáénak tekint, vezeti, azután egyszer csak elengedi a kezét? Miért, meddig? Erre is van utalás az igében, idéztem is már feljebb, de most is megteszem:

„Mert az Úr megneveli, akit szeret s megostoroz mindenkit, akit fiának fogad.”

„Ha a fenyítésben állhatatosak maradtok, az Isten mint fiakkal bánik veletek, mert melyik fiú az, akit Atyja meg nem fenyít? Ha nevelés nélkül maradtok, melyben mindenkinek része van, akkor fattyak vagytok, nem fiak.”

Azt kell megértenünk, hogy Isten vezetése egyfajta nevelést is jelent. Az Isten nem asszisztál az önző törekvéseinkhez, hanem kiigazít, kivezet azokból ha szükséges. Erre pedig számtalan eszköze van. Az egyik igen hatékony eszköze az, amikor rövid ideig, vagy ameddig észhez nem térünk, elfordul tőlünk. Egyszerre sok lesz a baj, összecsapnak a fejünk felett a hullámok és ez egészen addig így is marad, ameddig nem térünk észhez és nem változtatunk bűnös, ostoba vagy hitvány viselkedésünkön. Az Úr persze ad jeleket eközben, segít, hogy rájöjjünk mi a baj, de rá kell jönnünk, meg kell találnunk a hibát magunkban. Addig nem segít ki a bajból, amíg ez az őszinte felismerés, meg-

bánás és változás be nem következik bennünk. Ekkor viszont késedelem nélkül és azonnal, általában nagyon látványosan segít. Gondja van arra, hogy tudjuk pontosan: Neki köszönhetünk mindent. Ez, mint írtam azért nagyon jó dolog, mert óriási lelki támaszt nyújt a felismerés, a tudat, hogy Atyánk figyel, mellettünk van, véd és óv bennünket. Az Istennel való szellemi, lelki közösség az, amely az itt meg és elérhető legtisztább boldogsággal ajándékozhatja meg az emberi lényt. Ez lenne az a szövetség, amelyet minden egyes embernek mindent félretéve, minden erejével keresnie kellene. Az ennek a szövetségnek a megvalósítására irányuló vágy az egyetlen olyan vágy, amely nem mételey hanem maga az egészség.

Az óriások és Nimród

Előző írásomban, a Csendes vizeken című könyvben érintőlegesen már szóba kerültek az óriások, illetve az egykor földünkön élő óriási élőlények. Rendkívül érdekesnek találok az óriások témakörét, mivel egyrészt a Biblia is nagyon sok esetben beszél róluk, másrészt pedig meglehetősen sok a tárgyi és egyéb bizonyíték, amelyek tanúskodnak a lényeknek a múltban évezredekkel átívelő földi jelenlétéről. Ők voltak azok a hatalmas emberek és állatok, akik egykor itt éltek, ezen a földön jártak ahol most mi. Bár sokan vitatják az óriás emberek egykori létezését, még többen el sem tudják képzelni, hogy ez igaz lehet, számomra az, hogy ezek egykor léteztek nem kérdés, hanem tény. Egyfelől még ha a Biblia szavának nem hinnénk is, túl sok a hozzájuk fűződő legenda és mint említettem tárgyi bizonyíték ahhoz, hogy csak úgy az asztal alá söpörhessük a témát.

Másfelől pedig az óriások témaköre meggyőződésem szerint szerves és szoros kapcsolatban áll az emberiség témakörével is, amely állítás szilárd alapját képezi a fent említett rengeteg bizonyíték. Olyanok, mint csontváz leletek (bár ezeket igyekeznek minden eszközzel eltüntetni, s ha ez nem sikerül, hát a hírt kacsának, az ezekről készült fotókat csalásnak feltüntetni), Egyiptomi, sumér, Babiloni szobrok, fali vésetek, domborművek, gigantikus építmények, mint például a piramisok, a Stonehenge, óriási kapuk az ókori települések falain. Mi szüksége lett volna ezekre egy mai méretű embernek? Azon felül, hogy meg sem tudta volna építeni ezeket. Még a mai technológiával is megépíthetetlen lenne számos olyan ma is álló, meglévő, megtekinthető építmény, amelyek évezredek óta állják az idő vasfogát. Nem tudjuk megmagyarázni a piramisokat, Stonehenget, a sok megalitikus építményt, amelyek sok esetben több tíz, száz tonnát nyomó építőkövei minden habarcs, kötőanyag nélkül, hajszál pontossággal illeszkednek ma is egymáshoz. Gyönyörű példa erre a Libanonban található, ma is megtekinthető Baalbek, amelynek valószínűleg van özönvíz előtti története is és amelyet az özönvíz után kevéssel, Nimród idejében építettek meg ma is látható formájában máig megmagyarázhatatlan technológiával. Több száz tonnás köveket faragtak ki és emeltek fel nyolc- tíz méteres magasságba, és illesztették őket egymáshoz olyan pontossággal, hogy egy papírcetli sem fér be a kövek közé. A legnagyobb kifaragott kőtömb tömege becslések szerint közel ezerkétszázötven tonna(!). Ezt a kőfejtőben hagyták ugyan, de már kifaragott állapotában. További igen csak zavarba ejtő és érdekes tárgyi bizonyíték, a Húsvét-szigeteken fellelt közel kilencszáz(!) darab óriásszobor, amelyek sokak ismereteivel ellentétben nem csupán fejek, hanem egész ala-

kos emberábrázolások, mint ezt a régészeti feltárások bebizonyították. Ezek a kőből kifaragott monstrumok, nyolcvan-kilencven tonnás és tíz méter magas, különböző díszítésekkel (rúnákkal, tetoválásokkal, rovasjelekkel) a hátukon ellátott alakok. Hihetetlen mennyien elhiszik ezekről, hogy egy mai méretű emberekből álló, bizonyosan kis létszámú embercsoport ezeket létre tudta hozni. Kifaragni a köveket, azokat a helyükre szállítani, felállítani függőleges helyzetbe, a megfelelő pozícióban. Ez képtelenség. Még ha egy-két szoborról lenne szó, akkor is döbbenetes teljesítmény lenne, na de itt nyolcszáznyolcvanhét darab tíz-méteres kőszoborról beszélünk. Ha azonban el tudjuk fogadni, hogy valaha gigantikus méretű emberek, titánok, gigászok éltek a bolygón, akkor azonnal egyszerű és kézenfekvő megoldást lelünk ezen építmények, alkotások létrejöttére. De kezdjük az elején! Kik voltak ezek a lények és honnan származtak? Vajon őket is Isten teremtette és ha igen, mi célból? A Biblia egyértelműen kijelenti ezt és sok helyen utalásokat is tesz velük kapcsolatban.

„Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, mikor az Isten fiai béménének az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szülének nékik. Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híres-neves emberek voltak”

Tehát a Biblia nem csak, hogy megerősíti egykori létüket, de még magyarázattal is szolgál származásukra. Ahhoz, hogy értelmezni tudjuk e sorokat, először is pontosan meg kell határoznunk, hogy valójában kik is azok az „Isten fiai”. Kik tehát ők? Én azt mondom, hogy azok a szellemi entitások (angyalok), akiket Isten már a fizikai világ megteremtése előtt, a szellemi világ részeként megteremtett. Ál-

lításom az igében több ízben is leírt állításokra, illetve kijelentésekre alapozom. Jób könyvében (1.6) ez áll:

„Lón pedig egy napon hogy eljövénék az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt; és eljőve a Sátán is közöttök.”

Fontos tudnivaló, hogy minden igei állítás többször is említésre kerül ezzel megerősítendő a kijelentés igazságát és elkerülendő a félreértést, félremagyarázhatóságot. Ennek szellemében kevéssel alább megismétli Jób könyve ezt az igét (2.1):

„Lón pedig, hogy egy napon eljövénék az Istennek fiai, hogy udvaroljanak az Úr előtt. Eljőve a Sátán is közöttök, hogy udvaroljon az Úr előtt.”

Tehát ezek szerint világos, kiket nevez az ige az Isten fiainak. Ettől kezdve elég egyértelmű meglátásom szerint, hogy valójában kik voltak azok, akik „bémenének az emberek leányaihoz”, akik pedig e bémenés következtében „gyermekeket szülének nékik.” Énokh könyve egészen konkrét e témát illetően:

„Amikor az emberek nemzedékei megsokasodtak, azokban az időkbén az embereknek szépséges és búbajos leányaik születtek. Az angyalok, az ég fiai pedig látták és megkívánták őket és azt mondták egymásnak: Menjünk és az emberek leányai közül válasszunk ki magunknak asszonyokat és hozzunk a világra velük gyermekeket.”

Fontos kérdés az, feltételezhetjük-e az angyalokról, akik egyértelműen szellemi lények, hogy képesek-e fizikai kontaktusra az emberrel? Erre az igében, mind az ó, mind az újszövetségben számos utalás van. Gondoljunk csak arra az

esetre, amikor Ábrahám vendégül látja a három rejtélyes idegent. Megeteti, megitatja, vendégül látja őket mielőtt azok elindulnak Sodomába. Végül két angyal estére ér oda. Mert ők is gyalogoltak, ahogyan minden ember tette abban az időben:

*„Mikor a két angyal estére Sodomába jutott, Lót Sodoma kapujában ül vala, és a mint meglátá őket Lót, felkele eléjük, és arczzal a földre borúla.
És monda: Ímé én Uraim kérlek, térjetek be a ti szolgátok házához, és háljatok ott, és mossátok meg lábaitokat; reggel korán felkelhettek és indulhattok útatokra. Azok pedig mondának: Nem, hanem az utcán hálunk meg.
De nagyon unszoló őket, és betérének hozzá, és bemenének az ő házába; ő pedig szerze nékik vendégséget, és pogácsát is süte, és evének.”*

Lábmosás, vacsora? Egészen fizikai dolgok. Ha olvastad régebbi írásaim, talán te is emlékszel az én személyes „angyal esetemre”. Máig nincs bizonyítékom, hogy az volt valójában, de sziklaszilárdan hiszem, teljes szívemből, hogy igen, ott és akkor meg lettem próbálva, de menjünk tovább!

Nagyon fontos megfigyelni, hogy a származásukon kívül három dolgot is precízen rögzít a Bibliából idézett igazszakasz. Nevezetesen azt, hogy „óriások valának a földön abban az időben”, másodjára azt, hogy „sőt még az után is” De mi után is? Én azt gondolom, hogy itt az óriások korát követő, az özönvíz utáni időszakról beszél az ige, hiszen egyébként mi okból említené külön a két időszakot? Hiszen az óriások nyilván nem tíz percig voltak a földön. Amennyiben ez nem két, egymástól jól elkülöníthető, külön-

böző periódust jelentene, akkor csak egyszerűen folyamában említené ezt a tényt az ige. Például, hogy sokáig óriások voltak a földön. A harmadik és igen fontos adat, hogy ezeket a lényeket „emberek”-ként említi az ige. Mégpedig „hatalmas” jelzővel ellátott embereknek. Én, a magam részéről hitelesnek tartok több további, ma apokrifnak minősített anyagot, amelyről már máshol beszéltem. Ilyen az Énokh könyve, amely alighanem az emberiség jegyzett történelmének egyik legrégebbi, ha nem a legrégebbi irodalmi alkotása. Énokh, Noé dédnagyapja, az első emberpár Ádám és Éva után a hetedik generáció tagja volt. Ádám még „csak” alig több, mint hatszáz éves volt, amikor Énokh született. Ő volt az első, Isten szemében tökéletes ember, akit Isten még életében, halál nélkül magához vett, ahogyan később például Illést is. Énokh leírja, hogy történt a nefilimnek (nephilim) betörése az ember világába. A nefilim elvileg a számos jelentéssel bíró naphal (naphal) szóból ered, amely legáltalánosabban használt jelentése a bukott vagy esett (leesett). Az „im”-tag pedig a többes számra utal e szóban. A nefilimről beszámol Énokh könyve és Jubileumok könyve is. Ezek teljes összhangban vannak a Bibliai leírással. A téma kutatói, akik egyébként tökéletesen meg vannak győződve arról, hogy az óriások egykori földi jelenléte tény, néhány ponton mégsem értenek egyet. A leginkább vitatott részlet gyökere abban rejlik, hogy az óriások felbukkannak az özönvíz utáni időkben is. Ez meglehetősen zavarba ejtő körülmény, hiszen Isten azért hozta a mindent elpusztító özönvizet a földre, hogy (többek között) ezen lények írmagját is kiirtsa. Isten pedig nem hibázik, amit akar az úgy is lesz, tehát megdöbbentő és meglepő körülmény, hogy az óriások az özönvíz utáni világban is felbukkannak. Ennek a megmagyarázására többféle teória létezik, az ál-

talam eddig megismertek véleményem szerint mind tévesek. (Amikor az én ezzel kapcsolatos meglátásom megírtam az egyik amerikai kutatónak, közvetlenül ezután egy hétig egyáltalán nem tudtam belépni az email fiókomba, azóta is valamilyen rejtélyes okból csak ritkán és nehezen, vagy egyáltalán nem jutok be. Évek óta soha semmilyen probléma nem volt ezzel a fiókkal ráadásul több fiókom van ugyanitt, azok tökéletesen működtek és működnek, kizárólag ezzel az egyel lett gond, amelyet megadtam kapcsolatnak) Visszatérve témánkhoz, abban tehát mindenki egyetért, hogy az özönvíz utáni óriások nagyságrenddel kisebbek voltak, mint azok, akiknek maradványait az özönvíz elpusztította. Azért írom, hogy maradványait, mert ezek az óriások egymást is vadul irtották, amint arról például a Jubileumok könyve híven beszámol. Tehát a probléma gyökere az, hogyan lehetséges, hogy az özönvíz utáni világban is megjelenik a nefilim? Az óriások miként vészelhették át ezt a világméretű pusztítást, amelyet Isten éppen azért idézett elő, hogy az összes hibrid, óriás és megrontott fajt kiadírozza a földről? Két meghatározó elmélet van. Az egyik, amelyik azt mondja, hogy szükségszerűen több berontás történt. A berontás az az aktus, amikor a bukottak (a Felvigyázók, ahogy Énokh beszél róluk) megrontották az emberek lányait, és párosodtak velük, aminek következtében egy hibrid faj jött létre. Ez a nefilim. Bár itt tenném hozzá, hogy a nefilimet a héber minden megrontott, azaz gémmanipulált fajra érti, így nem csak az óriásokra, hanem az emberi és állati hibridekerekre is. A témát kutatók egy jelentős csoportja úgy véli, hogy az özönvíz után a berontás aktusa akár többször is megisméltődött, bár erre semmilyen bizonyítékunk nincs. Semmilyen forrás nem említi azt, hogy történt volna második berontás, megisméltődött volna az

a botrány, ami következtében Isten resetelt, és gyakorlatilag újra indította a föld egész emberi lakosságát, élővilágát. Az egyetlen halovány érvük abból a fent már idézett Bibliai igeszakaszból származik, amikor az óriások létéről beszél az ige, ahol azt írja: „*sőt még az után is.*” Ez valóban bizonyíték arra, hogy sőt, még valami után is voltak óriások a földön, de semmiképpen sem bizonyíték arra, hogyan kerültek oda. Ez alapján azt állítani, hogy „biztosan úgy, ahogyan először, tehát angyali berontás (megrontás) által” nem más, mint üres spekuláció, hiszen az első berontásról minden lényeges írás több helyen is konkrétan szól, míg egy esetleges másodiknak nyoma sincs sehol. Ha történt volna második berontás, arra miért nincs még halovány utalás sem? Nyilván mert nem történt ilyen.

A másik elmélet azt mondja, hogy a hibás, megrontott génállomány, amely az óriások DNS-ét tartalmazta, a Noé által épített bárkán vészelt át az özönvíz pusztítását. (Rob Skiba) Mivel mind Noé, mind Noé felesége és mind a három fiuk Shém, Khám és Jáfet genetikailag tiszták voltak, így vélhetően (ez is szimpla feltételezés) a három fiú három feleségének egyikében vagy akár többükben lehetett jelen a hibás génállomány, amely így maradt fent a világméretű kataklizma utáni időkre. (Itt van egy ellentmondás a Jásár könyve és a Jubileumok könyve között, hiszen a Jubileumok szerint Emzara, Rakéel leánya, aki egyébként ugyancsak unokatestvére volt Noénak lett az anyja Shémnek, Khámnak és Jáfetnek, a Jásár szerint pedig Naáma, aki Énokh leánya volt, ez azonban a lényegét tekintve teljesen mindegy.)

Én az előbbieken vázolt két teóriával szemben úgy gondolom, hogy a három fiú három felesége is tiszta volt

genetikailag. A három feleség Metuselah (Matuzsálem) fiának, Noé nagybátyjának Eliakimnak három leánya volt. Noé nyilván nagy gondot fordított arra, hogy csak Istennek tetsző emberek jussanak fel a bárkára, nem tartom elképzelhetőnek, hogy csak úgy, a „véletlenre” bízta volna ezt a dolgot, hiszen nem kevesebbről, mint a világ megtisztításáról volt szó. Egy bizonyos, az óriások megjelentek az özönvíz utáni világban is. Azonban van egy nagyon fontos és lényeges momentum velük kapcsolatban. Mégpedig az, hogy amint említettem, az özönvíz utáni óriások valóban nagyságrendekkel kisebbek voltak, mint az első generációs nefilim. Ha már itt tartunk, nézzük a méreteket, hiszen itt valóban a méret a lényeg, illetve perdöntő részlet az érvelésünk szempontjából. Az első generációs óriások a leírások szerint valódi titánok voltak. A Jubileumok könyve így beszél róluk:

„És eljött az idő, hogy amikor az emberek fiai kezdtek sokasodni a földön és leányaik születtek, akkor az Úr angyalai látták – annak a jubileumnak egy bizonyos évében –, hogy azok szép kinézetűek voltak, és feleségeket vettek maguknak közülük a maguk választásai szerint, és gyermekeket nemzettek nekik, akik óriások voltak.”

Énokh pedig így írja le őket:

„Az asszonyok pedig teherbe estek és hatalmas óriásokat szültek, akiknek magassága háromezer rőföt is meghaladta. S ezek az emberek minden vagyont felfalták, amíg már senki sem tudott mit enni. Ekkor az óriások megharagudtak rájuk és elkezdték az embereket enni. És elkezdtek vétkezni a madarakkal és az állatokkal és a csúszómászókkal és a halakkal és felfalták egymás húsát, egymás vérért pedig

*megitták. A föld pedig e törvénytelenység láttán jajveszékeln
kezdett.”*

Hamvas Béla fordításában olvashattuk ez utóbbi sorokat, amelyben az óriások eredetileg „ell” mértékegységben megadott magasságát ő rőfnek fordította. A rendkívül művelt és igen nagy lexikális tudással bíró Hamvas itt, hozzám hasonlóan igen nagy bajban lehetett. Hiszen az ell ma ismert mértéke közel duplája a rőfnek. Én arra gondolok, hogy a fordító itt megpróbált egy ésszerűbb méretet megadni, de azt kell mondjam, ez nem sikerült neki. Az ell ma ismert mérete, közel száztizenöt centiméter. Ezt ne is szorozzuk fel háromezerrel, ha egy embert szeretnénk elképzelni. A rőfnek számos verziója lévén, – ugyebár nincs megadva, hogy pontosan melyik rőfre gondol – vehetünk egy átlagos hatvan centimétert, de azt gondolom, ez is elképzelhetetlen háromezres szorzóval, ha egy ember vonatkozásában használjuk. Más fordítás könyökben adja meg a háromezret. Az sem sokkal jobb, hiszen a könyök úgy negyvenöt centiméter átlaggal vehető, de a régi könyök a rőfhöz hasonlóan hatvan centi felett van. Mi lehet akkor a megoldás? Amennyiben nem tudjuk pontosan beazonosítani az Énokh által megadott hossz mérték egy egységre vonatkoztatott méretét – márpedig itt ez a helyzet – akkor nincs más lehetőségünk, mint a logikát megpróbálni segítségül hívni. Én abból indulnék ki, hogy az ősembert, Ádámot, Évát és utódaikat, azokat akik még fizikumukat tekintve tökéletesen megfeleltek az Isten által megtervezett ember prototípusának (aki ugye Ádám és Éva volt), nagyságrendileg öt méter magasnak tartom. Az ősvilágból ránk maradt élőlények maradványai, állati, növényi fosszíliák, lenyomatok, csontváz leletek méreteihez arányaiban egy ilyen méretű

ember illik. Az ezzel kapcsolatos bizonyítékokról már beszéltem máshol, de röviden kitérek rájuk még a következőkben is. Tehát ha az ősvilági ember normális mérete ekkora volt, akkor mekkorák lehettek az angyalok által genetikailag megrontott nefilimek? Azok a hatalmasok, akik még ezekhez, a ma óriásnak számító emberekhez képest is óriások voltak? Én azt gondolom, hogy a legnagyobbak esetében (hiszen mindannyian másmilyenek voltak, ami arra utal, hogy genetikailag nem tudott a nefilim stabilizálódni) maximum tízszeres szorzót használhatunk. Több kutató ennek a többszörösét sem zárja ki például a titánok estében, ám meglátásom szerint ha ennél nagyobbak lettek volna (ami egyébként talán néhány egyedüket tekintve valóban nem lehetetlen), akkor túl gyorsan véget ért volna az emberi történelem. Talán mutatóban tényleg volt egy-két például Rob Skiba által feltételezett száznegyven méter körüli egyed, de én ezt nem tartom valószínűnek, hiszen ezek gyakorlatilag még az ötven méter körüli egyedek számára is legyőzhetetlenek lettek volna és szép lassan, módszeresen kiirtottak volna mindent és mindenkit a világból. Az esetleg előfordulhatott, hogy rövid időn belül egymást intézték el, hiszen ahogy Noé is írta, „az óriás ölte az óriást”. Tehát ha volt is néhány ilyen kirívóan hatalmas egyed, ezek nem lehettek sokan és hosszan jelen, mert az valóban végzetes következményekkel járt volna minden élő vonatkozásában. De nézzük részletesebben! Nos, egy ötven méteres ember is elképzelhetetlen és örületes méretű mai szemmel, de ha a földhöz viszonyítjuk akár életszerű is lehet egy olyan világban, amelyet leírtam az előző, Csendes vizeken című könyvben. Milyen világ volt ez? Óriási élőlények által lakott világ. A legtöbb állat és rovar nagyjából a tízszerese volt a mai méretüknek, de vol-

tak kirívóan hatalmas egyedek a hüllőkről, sárkányokról (dinoszauruszokról) nem is beszélve. Ami a mi szempon-
tunkból most érdekes az, hogy az akkori emberek is szük-
ségszerűen igazodtak ehhez a világhoz és annak méretei-
hez. Ádám és gyermekei nem átlag százhetven centiméter
magasak voltak, mint a mai ember, hanem mint mondtam,
jóval inkább négy és fél, öt méter magasak lehettek. Ők le-
hettek az emberi faj prototípusai az Isten által megterem-
tett ősvilágban, amelyben a maihoz képest édeni állapotok
uralkodtak. Ehhez most tenném hozzá azt, hogy az ellenem
érvelők itt jogosan említhetnék meg, vajon miért nem ír
Ádámék testméretéről egy szót sem az ige és a többi apok-
rif sem? A válaszom az, hogy azért, mert amikor ezek a mű-
vek íródtak ez volt az alapértelmezés. Szükségtelen leírni,
hogy a fű zöld, az ég kék, a víz meg iható, ha ezt mindenki
tudja. Ma sem írja le egyetlen író sem a könyvében, ha nem
kifejezetten fontos az adott személy kapcsán, hogy milyen
magas volt az illető. Jóska száznyolcvannégy, Béla százhet-
venhat, Gizike pedig százhatvannégy centi magas volt. Mi-
lyen izgi. Amikor azt olvasod, hogy „ember” vagy „nő”,
„asszony”, akkor megjelenik elmédben egy átlagos képvil-
selője annak a karakternek, akiről, amiről olvasol. De pél-
dául, amikor a Nílus vize vérré vált Egyiptomban, és így
ihatatlan lett, arról azonnal be is számolt az ige, mert az ki-
rívó eset volt. Tehát, mivel az ősvilágról részletesen és
hosszan írtam a Csendes vizeken című írásomban, itt csak
annyit említenék, amennyi feltétlenül szükséges a logikai
lánc töretlenségéhez. Az ősvilágban csodálatosnál csodá-
latosabb, gigantikus méretű élőlények éltek, amelyeket Is-
ten alkotott meg. Óriás rovarok, emlősök, hüllők (dino-
szauruszok), halak, egyidejűleg az emberrel. Az általam
becsült öt méteres testmagasságra utalnak például a Texas

állambéli Glen Rose városka mellett fellelt, bő ötven centiméteres emberi lábnyom leletek, amelyeket dinoszaurusz lábnyomok mellett, (több esetben azokba lépett az ember, akitől származnak a nyomok) fedeztek fel. Ezek a nyomok rengeteg dinoszaurusz lábnyom között jól megfigyelhetőek és hosszan követhetőek voltak. Méretükön kívül érdekes és fontos adat, hogy nagyjából átlagosan két méteres lépéstávolságot tartottak a nyomok. Méretükből és ebből az adatból pedig könnyen kikövetkeztethető, hogy egy nagyjából három és fél méter magas (véltetően még nem teljesen kifejlett) embertől származnak. Írtam már és továbbra is tartom, hogy egy olyan világban, ahol egy szitakötő száz-húsz centiméter szárnyfesztávolságú, egy csótány negyven centiméter, egy hód két méteres, egy lajhár hat méter és négy tonna volt (ezekről minden bizonyíték rendelkezésre áll, megtekinthető csontvázak, és lenyomatok formájában), ahol húsz, harminc tonnás és harmincméteres hüllők éltek, logikátlan és tökéletesen életszerűtlen gondolat lenne egy átlagosan százhetven-száznyolcvan centiméteres embert keresni. Isten nem hibázik, ez pedig szarvashiba lett volna. Gondold csak el! Egy mai méretű emberre még egy megvadult csótány vagy méh is komoly veszélyt jelentett volna abban a világban. Ha tehát elfogadjuk, hogy az első emberek ekkorák voltak, így Noé és a bárkán megmenekült családja is, mindjárt érthetővé válik az özönvíz utáni világ kisebb óriásainak eredete. Az özönvíz tényéhez itt tennék hozzá egy érdekes és véleményem szerint igen fontos adalék információt, amelyről az előző könyvemben nem szóltam. Fontos, mert sokan vádolják Istent kegyetlenséggel, pedig Ő valóban a szeretet Istene. Aki mindent megtesz, amit csak tehet teremtményei érdekében, természetesen megmaradva az Ő igazságában, a tökéletes igazságban.

Amint a Bibliában is említett Jásár könyvében írva van, Isten nem csak úgy, minden figyelmeztetés és mentési próbálkozás nélkül bocsátotta ezt a kataklizmát földre. Hosszsan figyelmeztetett arra, hogy a földön eluralkodott gonoszoknak és erőszaknak, a testek megrontásának (genetikai manipulációknak) mi lesz a következménye, ha nem hagynak fel ezekkel az emberek. Hasonlóan a Mózes korában Egyiptomban véghezvitt cselekedeteihez, az özönvizet megelőzően számos csapással sújtotta a világot eredménytelenül. Végül megelégette és ultimátumot adott a teljes népességnek. Metuselahot (Matuzsálem) és Noét használva prófétának, adott egy végső, százhusz esztendőre szóló határidőt az emberiségnek arra, hogy felhagyjon az addigra tarthatatlan és minden ocsmányságot, erőszakot és bűnt elkövető életvitelével. Metuselah és Noé folyamatosan prédikálta, hogy mi fog következni abban az esetben, ha az emberek nem térnek meg újra az Isten útjára. Mivel végül ez nem történt meg, Isten megcselekedte, amire figyelmeztetett, és megtisztította a világot a mindent és mindenkit elpusztító vízáradat segítségével. Ezután jelentősen megváltozott a föld arca. Mind a légkör, mind a domborzat tekintetében. Az új világot benépesíteni kezdő nyolc ember és a bárkán túlélő állatok egy olyan környezetben találták magukat, amely éppen csak nyomokban hasonlított arra a természeti környezetre, amelyet elhagytak. A légnyomás jelentősen csökkent, ezzel együtt a levegő oxigéntartalma is. Ezek okairól most nem írok részletesebben, elolvashatod a Csendes vizeken című könyvben. Az időjárás is sokkal kiszámíthatatlanabb és zordabb lett, mint az ősvilágban volt. Mindenhol a pusztítás, a pusztulás nyomai látszottak. Az élhető sáv egészen minimális volt az első időkben. Az emberek elkezdtek az állatokat vadászni, az ál-

latvilágnak is új kihívásokkal kellett szembenéznie. Táplálékszegény, ellenséges környezetben kellett kialakítaniuk új életterüket. Logikus feltételezés, hogy az élőlények mérete szinte generációról generációra csökkenni kezdett. Ezt neveztem negatív evolúciónak. Tehát azzal ellentétben, amelyet Darwin és követői állítottak és állítanak, amelyet az iskolákban ma is tanítanak gyermekeinknek, nem, hogy a fajok pozitív mutációk során egyre jobbakká lettek volna, hanem éppen ellenkezőleg. Elkorcsosultak. A tökéletes, Isten által alkotott és az ember által tönkretett eredeti génkészletből egy legyengült, sokkal életképtelenebb élővilág alakult ki, amely ugyan egyre rosszabb állapotban, de ma is megfigyelhető bolygónkon. Az, hogy ezt mai szemmel még mindig csodálatosnak látjuk és tartjuk csak azt a tényt erősíti, hogy Isten annak idején micsoda tökéletes és ma elképzelhetetlenül páratlan csodát teremtett. Mára az ezer évet megközelítő élethosszú, öt méteres, szuperintelligens és elefánt erejű emberből egy néhány évtizedet végigvegetáló, törpenövésű, gyorsan lepusztuló szervezettel bíró gnómmá vált az ember. Ez jellemzi úgy általánosságban a ma bolygónkon fellelhető élővilágot is. Minden csak szármalmas lenyomata egykori pompájának. Ez így sértőnek tűnhet az olvasó egoja számára, de ha lehetőségünk nyílna magunkat összehasonlítani egy első generációs emberrel, asszonnyal, rögtön belátnánk, hogy mennyire valós tény az, amit leírtam. Ez a szomorú helyzet.

Azonban ez a negatív előjelű mutáció nem azonnal és minden egyedre kihatóan következett be. Voltak eltérések nyilván mind genetikai, mind környezeti okokból fakadóan. Egyes állatok, emberek tovább megőrizték eredeti génállományukat, mások gyorsabban degenerálódtak vagy akár ki is pusztultak, ha képtelenné váltak alkalmazkodni

az új életkörülményekhez. Leginkább szemléletes példa erre a dinoszauruszok esete, és a vízben élő óriáshalak, mint például a nagy fehér cápához igen hasonlító, ám annál legalább négyszer- ötször nagyobb megalodon eltűnése. Ezeknek az igen nagy oxigénszükségletű állatoknak egyszerűen nem volt alkalmas az új környezet a túlélésre. Valószínűleg igen gyorsan eltűntek, bár a dinoszauruszok néhány kisebb faja egészen a mai időkig fennmaradt, persze egyre ritkuló faj és példányszámban. A számos, sárkányokról született leírás és beszámoló nem szimpla mese és mitológia, hanem ezeknek a lényeknek a hiteles leírása olyan szerzőktől is, mint a sokat idézett Josephus Flavius, akitől íme egy idevonatkozó idézet:

„Akkor még élt az óriások faja, akiknek teste olyan hatalmas volt, és akiknek ábrázata annyira eltérő volt az emberek kinézetétől, hogy megrökönyítő volt látványuk, és rettenetes a hangjuk. Ezeknek az embereknek a csontjai itt vannak velünk, láthatóak ma is, és láthatjuk, teljesen különböznek a többi embertől.”

A Zsidók története című írásában így ír egy rablóvezérré lett alakról és annak testvéreiről:

„Ezek után bizonyos Athronges is annyira merészkedett, hogy szemet vetett a királyi méltóságra, holott nem hivatkozhatott sem előkelő származásra, sem gazdagságra, sem pedig kiváló erényekre, hanem egyszerű birkapásztor volt, és mindössze óriási termetével és hatalmas erejével vált ki a tömegeből. Ez mindenáron arra vágyott, hogy kényérekedvére hatalmaskodhasson, s ámbár szüntelenül a halál fenyegette, mégsem törődött vele, hogy gazzetteiért majd az életével kell fizetnie. Négy testvére volt, mind a négy hatalmas testalkatú és irtózatos erejű, úgy, hogy a legnehezebb feladatokra is bátran vállalkozhattak;”

Ugyancsak számos bizonyítékot soroltam fel és írtam le ezekről a Csendes vizeken című könyvben, tehát itt ezekre sem térnék ki részletesen. Josephus Flavius egyébként más munkájában beszámol az óriásokról és azok háborúiról is. Mivel már előző írásomban is, valamint e könyvben is több ízben hivatkoztam és hivatkozom erre a vegyes megítélésű szerzőre, fontosnak érzem néhány mondatban bemutatni őt. Josephus Flavius Jézus Krisztus megfeszítése és feltámadása után néhány évvel látta meg a napvilágot Jeruzsálemben, egy gazdag és befolyásos zsidó papi családban. Gondos, farizeusi nevelésben részesült, igen alapos ismeretekre szert téve a zsidó vallás terén. Később élt néhány évet az esszénusokkal is alaposan megismerve életmódjukat és nézeteiket. Kalandos és fordulatokban gazdag élete során volt zsidó katonai vezető, kevéssel ezután pedig Vespasianus római császár bizalmasa, tanácsadója és egyben római polgár. A zsidók gyűlölték, mert árulónak tartották Rómához való vonzódása miatt, a rómaiak pedig megvetették nem titkoltan zsidó származása és monoteista hite miatt. Írásaiban felfedezhető egyfajta részrehajlás attól függően, hogy éppen milyen érdekek vezették, Jézus Krisztusról – bár szinte kortársa volt – gyakorlatilag nem beszél, vagy nem lehet tudni pontosan, hogy mit, hiszen a Zsidók története című munkájában is csupán kétszer említi röviden, és amikor konkrétan szól róla, az egyértelműen nem tőle való írás, hanem hamisítás. Egy későbbi, Krisztusban hívő fordító átírása, betoldása az eredeti szövegbe, ami okán az eredeti Josephus -féle szöveg már nem azonosítható pontosan. A rövid szöveg, amely nyilvánvalóan nem J. F. farizeus zsidóból római polgárrá avanszált szerzőtől származik így fest:

„Ebben az időben élt Jézus, ez a bölcs ember, ha ugyan

szabad őt embernek neveznünk. Ugyanis csodákat művelt és tanította az embereket, akik szívesen hallgatják az igazságot, és sok zsidót és sok görögöt megnyert. Ő volt a Krisztus. És ámbár főembereink följelentésére Pilatus keresztre feszítette, most is hívek maradtak hozzá azok, akik addig szerették. Mert harmadnap feltámadt és megjelent közöttük, mint ahogy Istentől küldött próféták ezt és sok más csodálatos dolgot előre megjövendöltek felőle. S még ma is megvan a keresztények felekezete, amely róla vette a nevét.”

Ordít erről a szövegről, hogy nem az eredeti, hiszen a mű megszületésének idejében a Krisztust követők még csak egy a kor vallási irányzataihoz képest elenyésző kisebbségben működő kis szektának tűnhettek Josephus szemében. A római polgár és farizeusi nevelésben részesült Josephus pedig bizonyosan nem jelentené ki Jézust Krisztusnak, és különösképpen nem jelentené ki a feltámadását, azt pedig csak én teszem hozzá, hogy a keresztény szóról nyilván nem is hallott, miután ezt a torzítást csak az ő halála után bő kétszáz esztendővel, Nagy Konstantin taktikai fordulata után vezette be a nevezett egyház. Tudniillik, hogy a Krisztusi-ból keresztényt fabrikáltak. Mindezek ellenére a legfrissebb kutatások egybehangzó véleménye szerint Josephus Flavius korának egyik leghitelesebb tudósítója. Jól felismerhető, leginkább saját szerepének kedvezőbb színben való feltüntetésének szándékából eredő torzításaitól, színezéseitől eltekintve, számos korabeli forrást, szerzőket, levéltári anyagokat igen pontosan idéz, ráadásul maga is aktív részese volt az első századnak. Ki adhatna tehát pontosabb leírást a korról, mint ő?

Visszatérve témánkhoz azt állítom tehát, hogy a Biblia által említett, az özönvíz után élt, részletesen is leírt óriások

az eredeti emberi génállomány örökösei voltak. Foglaljuk tehát röviden össze mi az, amit eddig megtudhattunk az óriásokról!

Két történelmi ciklusban voltak jelen az ember bő hatezer évre tehető történelme során. Az első ciklus a nefilim ideje. Ezek voltak azok a gigászi lények, akik külső beavatkozás, nevezetesen a bukott angyalok genetikai beavatkozásának következtében („*az Isten fiai béménének az emberek leányaihoz, és azok gyermekeket szülnének nékik.*”) születtek meg a földre. A bukott angyalok körülbelül Járed idejében érkezhettek meg a földre, nagyjából a teremtés után négyszázötven körül. Az első generációs óriások úgy ezerkétszáz évig, vagyis Járed születésétől az özönvíz bekövetkeztéig voltak jelen a földön különböző méretben és természettel, de általánosan elmondható róluk, hogy erőszakosak, gonoszak és nagyon okosak voltak. Képzeld el, mekkora agy fér el egy óriás koponyájában! Ezek tehát totálisan elnyomták, pusztították és kizsákmányolták az Isten által teremtett emberi fajt, amelyből részben ők maguk is származtak. Igen nagy „szerencséje” volt az emberiségnek, hogy ezek az agresszív lények egymást sem kímélték, és vadul pusztították a saját fajtájukat is, hiszen ez volt a természetük, mivel Isten úgy döntött, hogy ezek pusztítsák egymást, teremtőik pedig a bukottak, tehetetlenül nézzék végig gyermekeik pusztulását, mielőtt ők maguk is felelősségre lennének vonva. Tehát a nefilim vadul gyilkolt mindenkit, aki élt és mozgott, ahogy erről Noé beszámol fiainak az özönvíz után a Jubileumok könyve szerint:

„Mert emiatt a három dolog miatt jött az özönvíz a földre, nevezetesen a fajtalankodás miatt, amiben a Vigyázók elrendelt törvényük ellen cselekedtek, amikor az emberek lányai után mentek paráználkodva, és feleségeket vettek ki-ki,

amint választott magának: és általuk kezdődött minden tisztátalanság. És fiaikat szültek, a Nefilimet, és azok mind különböztek egymástól, és felették egymást: az óriások ölték a Nefilt, és a Nefil ölte az Eljót, és az Eljó az embereket, és egyik ember a másikat.”

Ezután ismét a Jubileumokból egy idézet, ahol Ábrahám beszél a gyermekeinek ugyanebben a témában:

„És beszélt nekik az óriások (nefilim) ítéletéről, és a Sodomaiak ítéletéről, hogy gonoszágaik miatt lett rajtuk ítélet, és meghaltak a fajtalanságaik, tisztátalanságuk és közös romlottságuk miatt, a paráznaságon keresztül.”

Az első ciklus óriásai tehát minden elképzelést felülmúlóan gonoszak, brutálisak és erőszakosak voltak. Ahogyan Énokh elmondja, meg is ették egymást, egymás véréit itták. Olyan mértékben rontották meg a teremtett világot, hogy Istennek végül nem maradt más lehetősége, mint még a génjeik irmagjának is a totális kipusztítása. Ez a világ számunkra, még a hollywoodi fantasy mozikon edződött elmék számára is egyszerűen elképzelhetetlen és felfoghatatlan lenne. Ha beülnénk egy olyan filmre, amely az akkori valós helyzetet mutatná be nekünk, már a felénél undorodva felállnánk és kijönnénk azzal, hogy ezt a zagyva, feleslegesen erőszakos, vértől és agyvelőtől csöpögő, rossz fantáziával összehordott, torz kreatúráktól hemzsegő borzalmat nézze az, akinek muszáj. A film rendezőjét egy beteg és ostoba perverznek titulálnák. Nos, pedig a valóság valóban ilyen lehetett. Olyan alakok tűnének fel a vásznon, amelyeket még a legbetegebb rémálmainkban sem tudnánk felidézni. A „testek megrontása”, ahogyan a Biblia, a Jásár könyve és a Jubileumok is megemlékeznek erről,

olyan mértékű volt, hogy az leírhatatlan. Minden faj, minden fajjal, hibridek, torzók, döbbenetesebbnél döbbenetesebb kreatúrák ölték, ették egymást. Ember-állat hibridek, kentaur (ló-ember), minotaurusz (bika-ember), szfinx (oroszlán-ember), szatír (kos-ember), mermaid azaz sellő (hal-ember), hárpia (madár-ember), mindenféle állati kombinációk, mint például a hippokampusz. A görög mitológia tele van olyan alakokkal, mint például a hidra, kiméra, kerberosz. De a germán, török, a kínai, a japán és még számos náció meséi, mondái, regéi ontják ezeket a hihetetlen fantáziával összehordott hibrid lényeket, mint például az opinikusz. Vajon ezeket mind csak a kisujjuktól szopták ki unalmukban az ősök? Én azt gondolom, hogy nem. Én azt gondolom, hogy egykor olyan világ volt bolygónk felszínén, amelyet ma a legelvetemültebb japán horror rendező sem lenne képes filmre álmodni. Az Isten által megteremtett békés növényevő fajokból génmanipulációval kitenyészített gigaragadozók járták be ezt a világot. Nem csoda hát, hogy Isten megelégtelt a dolgot és egy végérvényes megoldást választott a rend helyreállítása érdekében. Ha most azt gondolod, hogy túl sokat voltam a napon mielőtt e sorokat lejegyeztem volna, vedd számításba azt a lehetőséget is, hogy neked nincs elég nyitott elméd az igazság befogadására. Nem is csoda. Az a világ egy mai embernek egyszerűen emészthetetlen lett volna. Ha egy mai ember oda-cseppenne, néhány percen belül megőrülne és meg is halna az konkrét. Ennyit a megrontott ősvilágról.

Bár fantasztikumba illők ezek is, mai elménk számára mégis sokkal befogadhatóbb az özönvíz utáni óriások világa. Róluk sokkal több információ, számos Bibliai és egyéb helyekről származó leírás maradt fent. A Biblia, a Jubileumok könyve több néven is említi őket. Használják a héber gib-

bor, gibborim (hatalmas, hatalmasok), a refaim, refeusok (halottak, élő halottak), zuzeusok, zanzumm (kalandozó, gonosz ügyeskedő), emeus, emeusok (terror, terrorizálók) szavakat. Ámós próféta Istent idézve így beszél róluk:

„Pedig én irtottam ki előlük az Emoreusokat, a kik magasak voltak, mint a cédrusok, erősek, mint a cserfák. Mégis kiirtottam gyümölcsét felül és gyökerét alul.”

A libanoni cédrus magassága elérheti a negyven métert is, ám én ennek ellenére úgy gondolom, hogy ez csak egy költői hasonlat volt Ámóstól a nagyságuk leírására. Olyasvalami, mint amikor ma azt mondják egy emberre, hogy erős mint egy bivaly. Nyilván egyetlen ember sem olyan erős mint egy bivaly, de mindenki érti, amikor ezt hallja, hogy mire gondol a beszélő. Következzék egy újabb leírás a Jubileumok könyvéből:

„De előtte Gileád földjét a Refaim földjének nevezték; mert ez volt a refaiták földje, és a refaiták ott születtek, óriások, akiknek magassága tíz, kilenc, nyolc és hét könyök volt.”

Utóbbi leírás tehát egyezik az általam vázolt verzióval, hiszen a tíz és hét könyök közötti méret éppen durván öt és három és fél méter közötti emberekre utal. Ez a méret tökéletesen megfelel az ősvilági ember méretének, az pedig, hogy ebben az időszakban voltak, akik már „csak” három és fél méter magasra nőttek, a negatív evolúcióra (degenerálódásra) utal, amely a kedvezőtlen környezeti változásoknak tudható be. Noé unokája Kánaán, akit nagyapja megátkozott Khám bűne miatt, lett apja Amoreusnak, aki az emoreusok ősapja volt. Amoreus fiai pedig Anák és

Arba, akik és akik leszármazottai mind óriások voltak. A mai Hebron a bibliai időkben Kirjáth-Arba névre hallgatott, ami az óriás király városa volt, ahogyan Józsué könyve beszámol erről:

„A Hebron neve pedig annakelőtte Kirjáth-Arba volt; a ki a legnagyobb ember volt az Anákok között. A föld pedig megnyugodott a harctól.”

A Biblia említi az Anák-fiakat is több ízben, amikor az óriásokra utal:

„Nagy és szálas népet, Anák-fiakat, a kikről magad is tudod és magad is hallottad: kicsoda állhat meg Anák fiaai előtt?”

„Hová mennénk fel mi? A mi atyánkfiai megrettenték a mi szíveinket, mondván: Az a nép nagyobb és szálasabb nálunknál; a városok nagyok és megerősítették az égig; még Anák fiakat is láttunk ott!”

„Az a föld, a melyen általmentünk, hogy megkémeleljük azt, olyan föld, a mely megemésztí az ő lakóit; az egész nép is, a melyet láttunk azon, szála emberekből áll. És láttunk ott óriásokat is, az óriások közül való Anáknak fiait, és olyanok valánk a magunk szemében, mint a sáskák, és az szemeikben is olyanok valánk.”

A sáskák mérete ma úgy a kettő és a húsz centiméter között szóródik fajtól függően. Vegyünk itt mi most egy tíz centiméteres átlagot! Ha a Kánaánt kikémelelő zsidók ezt szó szerint értették volna, akkor ők ott úgy közel húszméteres óriásokat láttak volna. Van olyan kutató, aki ezt így is

gondolja, szó szerint veszi az igében olvasottakat. Én nem. Én a magam részéről azt gondolom, hogy itt is a költői túlzás esetével állunk szemben. Ha én ma találkoznék egy öt-méteres emberrel én is sáskának érezném magam mellette, de még a Dávid idejében megjelenő filiszteus Góliáth mellett is, akit úgy három és fél méter magasra becsülnék („*ki-nek magassága hat sing egy arasz vala*”). Érdekes és fontos további részlet az, hogy az eredeti héber szövegben abban a szakaszban, amelyet Károli „szála embereknek” fordított, a nephilim kifejezés szerepel. Ezeket látták és jelentették tehát Mózes kémei, amikor kikémlelték Kánaán földjét. De további olyan dolgokat is láttak ott, amely megrémítette és egyben csodálatra is készítette őket:

„És felmenének dél felől, és jutának Hebronig; valának pedig ott Ahimán, Sésai és Thalmai, az Anák fiai: (Hebron pedig hét esztendővel építettett elébb, mint az egyiptomi Czoán).

Mikor pedig eljutának Eskol völgyéig, lemetszének ott egy szőlővesszőt egy szőlőfürttel, és ketten vivék azt rúdon; és a gránátalmákból és a figékből is szakasztának.”

Mekkora az a szőlőfürt, amelyet két felnőtt férfi tud csak elvinni egy rúdra függesztve? Valószínűleg akkora, amelyet ma el sem tudunk képzelni. Akkora, amellyel egy óriás is jóllakik. Ekkora embereket és ekkora gyümölcsöket láttak tehát még Mózes idejében is (Krisztus előtt bő ezerháromszáz évvel) a Kánaánt fürkésző emberek.

Ha az óriásokról esik szó, feltétlenül ki kell térnünk és alaposan szemügyre vennünk Nimródot is, aki „*hatalmas vadász vala az Úr előtt, azért mondják: Hatalmas vadász az*

Úr előtt, mint Nimród.” Ne feledjük el, hogy a Biblia az óriások leírására a „hatalmas” jelzőt használta akkor is, amikor a nefilim eredetéről szólt: „

„Az óriások valának a földön abban az időben, sőt még azután is, ...Ezek ama hatalmasok, kik eleitől fogva híresneves emberek voltak”

Nimródot számos mai nemzet tiszteli és tekinti ősének. Sokan a magyarok közül is egy pozitív hőst tisztelnek benne, sőt! Származtatják szívesen magukat tőle. Pedig Nimród egyáltalán nem volt pozitív figura. Származását tekintve Noé egyik dédunokája volt, hiszen Noé fia Khám nemzette Khúst, Nimród apját. Nimród apjának testvére Kánaán fiai pedig ezek voltak:

„Kánaán pedig nemzé Czídont, az ő elsőszülöttét, és Khétet. Jebuzeust, Emorreust, és Girgazeust. Khivveust, Harkeust, és Szineust.

Az emoreusok, a girgazeusok és úgy általában a kánaániták, mind kegyetlen, bálványimádó óriás népek voltak, ahogyan a moabiták is. Ezt a földet mindenhol az óriások népei uralták Mózes megérkezése előtt. Számos utalás található erre az igében:

„Az Emeusok laktak abban annak előtte, nagy nép, sok és szálas, mint az Anákok.

Óriásoknak állíttatnak vala azok is, mint az Anákok, és a Moábiták Emeknek hívták őket.”

„Óriások földének tartották azt is; óriások laktak azon régenten, a kiket az Ammoniták Zanzummoknak hívtak.

Ez a nép nagy, sok és szálas volt, valamint az Anákok, de kivesztette őket az Úr azok színe előtt, hogy bírják azoknak örökségét, és lakjanak azoknak helyén;”

E népek gonoszsága és erőszakossága páratlan volt, mint Isten ki is jelenti ezt például az emoreusok vonatkozásában:

„Csak a negyedik nemzedék tér meg ide; mert az Emoreusok gonoszsága még nem tölt be.”

Amikor a Mózes által vezetett zsidók át akarnak **békésen** vonulni az emoreusok földjén, Mózes követet küld maga előtt Szíhonhoz, az emoreusok királyához ezzel az üzenettel:

„Hadd mehessek át a te földeden! Nem hajlunk mezőre, sem szőlőre, kútvizet sem iszunk; az országúton megyünk, míg átmegyünk a te határodon.”

De Szíhon ezt megtiltja, sőt ellenük megy hadba. A zsidók győznek Isten segítségével és elfoglalják az emoreusok városait. Ez azért érdekes, mert ezután vonul ellenük Óg, Básán királya, akit a Biblia részletesen bemutat, mint óriás királyt.

„Mert egyedül Óg, Básánnak királya maradt meg az óriások maradéka közül. Ímé az ő ágya vas-ágy, nemde Rabbátban az Ammon fiainál van-é? Kilencz sing a hosszúsága és négy sing a szélessége, férfi könyök szerint.”

Tehát Ógnak Básán királyának ágya vasból volt, amelynek a hosszúsága kilenc sing, szélessége négy sing. Azaz leg-

alább négy és fél és két méter. Elég nagy ember volt Óg, Bászán királya ha ekkora ágy kellett neki. Bár az is lehet, hogy csak nagyon nyugtalanul, sokat fészkelődve vagy sokadmagával aludt, de akkor nem írta volna róla az ige, hogy az „óriások maradéka közül maradt meg”. Figyelemre méltó tény, hogy a Biblia a Zsoltárok könyvében (136.) – nyilván okkal – kifejezett különbséget tesz nagy és hatalmas királyok között:

*„A ki nagy királyokat vert le; mert örökkévaló
az ő kegyelme.
És megvert hatalmas királyokat; mert örökkévaló
az ő kegyelme.
Szíhont, az Emorusok királyát; mert örökkévaló
az ő kegyelme.
Meg Ógot, a Bászán királyát; mert örökkévaló
az ő kegyelme.”*

Visszatérve Nimródhoz, aki egyébként több néven is szerepelt a leírásokban, maga is az ősi génkészlet birtokosa lehetett. Erre abból is következtethetünk, hogy még a nagyapja Khám által Noétól ellopott Ádám ősapjuk ruháját, azt, amelyet még Maga Isten készített Ádámnak, magára öltötte. Ha Ádám öt méter magas volt, akkor egy mondjuk száznyolcvan centiméteres Nimródon ez a ruha elég bután festett volna. De Nimródra illett az öltözék és hordta is azt. Nézzük mit ír erről a Jásár könyve:

*„Azok a bőrruhák, amelyeket az Isten Ádámnak és a feleségének készített, amikor kiűzte őket az (édeni) Kertből,
Khúsnak lettek adva.
Ugyanis Ádámnak és a feleségének a halála után Énok,*

a Járed fia kapta meg a bőrruhákat, és amikor Énok elragadtatott, akkor ő odaadta ezeket a fiának, Matuzsálemnek. És Matuzsálem halálakor Noé megfogta a bőrruhákat és bevitte azokat a bárkába és vele voltak, amíg elhagyta a bárkát.

És amikor elhagyták a bárkát, Khám ellopta ezeket a bőrruhákat az apjától, Noétól és fogta azokat és elrejtette azokat a testvérei előtt.

És amikor Khám az elsőszülöttjét, Khúst nemzette, titokban neki adta ezeket a bőrruhákat és azok Khúsnál voltak sok napon keresztül.

És Khús is elrejtette azokat a fiai és testvérei előtt és amikor Khús Nimródot nemzette, akkor, szeretete jeléül neki adta a bőrruhákat. És Nimród felnőtt, és amikor húsz éves volt, felvette magára ezeket a bőrruhákat.

És Nimród erős lett, amikor felvette a ruhákat, és az Isten adta ezt a hatalmat és erőt neki, és hatalmas vadász volt a földön,”

Tehát Nimród egy lopott bőrruhában „erős lett” amikor felvette azokat, és az Isten adta ezt a hatalmat és erőt neki. E lopott bőrruha (párducbőr) viselete azóta is hatalmi jelkép a földön. Szívesen viseli minden hatalmát fitogtatni kívánó személy és társaság a zuluaktól a szabadkőművesekig. Nimród húszévesen tehát éppen hasonló alkatú volt, mint a felnőtt Ádám. Nos, vagy mindketten akkorák voltak, mint a mai ember vagy mindketten óriások, mai szemmel nézve. Fenti leírásom alapján ki-ki eldöntheti, mit gondoljon erről. Van még egy igen jelentős kérdés, amely joggal merülhet fel még az e sorok igazságát elfogadni képes olvasóban is. Ez a kérdés az, hogy ha a Mózes korabeli óriások az Isten által teremtett ősgéneket hordozták, akkor

vajon Isten miért akarta mégis maradéktalanul kiirtani őket? Miért az „új”, mai méretű ember volt a kedvesebb előtte? Erre részben már válaszoltam, amikor az óriás népek természetére utaltam. A második, és ennél fontosabb dolog azonban az, hogy az eredeti génkészlet tisztasága és stabilitása miatt alkalmas volt arra, hogy manipulációval nefilim jöhessen létre belőle, míg a mai ember génállománya sokkal sérülékenyebb így sokkal nehezebben manipulálható. Nem gondolom, hogy bármi is megtörténhetne Isten tudomása és engedélye nélkül, azonban Istennek mégis jó oka volt egyszer és mindenkorra eltüntetni azt a génállományt a föld színéről. Azt gondolom, hogy a mai ember ekkor már sokkal inkább megfelelt Isten a gyermekek megmentésére és a gonosz végleges elpusztítására elhatározott céljainak.

Tehát Nimród (akinek a neve lázadót jelent) először kedves volt az Isten szemében, az Isten útjain járt, Neki áldozott és Isten vele is volt minden dolgában segítve őt. De később elfordult Istentől és nem csak, hogy elfordult Tőle, de még ellene is tört. Így ír erről a Jásár könyve:

„És találtak egy nagy völgyet kelettel szemben, és építettek egy nagy és széles várost, és Nimród a város nevét, amelyet épített Sineárnak nevezte, mert az Úr erősen megrázta ellenségeit és elpusztította azokat. És Nimród Sineárban lakozott, biztonságban uralkodott, és az ellenségeivel való harcokban legyőzte azokat, és minden csatájában sikerrel járt, és birodalma igen nagygyá lett. És minden nép és nyelv hallotta [Nimród] hírnevét és atyjuknak tekintették őt, és a földig meghajoltak előtte és ajándékokat hoztak neki, ő pedig urukká és királyukká lett, és mindannyian uralma alatt éltek Sineárban. Nimród uralkodott a földön Noé minden fia fölött és azok mindannyian alattvalói és követői voltak. És az egész föld egy

egységes nyelvet beszélt, de Nimród nem követte az Úr útjait, és gonoszabb volt, mint bármely ember élötte az özönvíztől kezdve az ő idejéig. És fa és kő isteneket készített, és leborult előttük, és az Úr ellen lázadt, és megtanította összes alattvalóit és a föld népét bűnös útjaira; és fia, Mardon sokkal gonoszabb volt apjánál. És mindazok, akik hallottak Nimród fiának, Mardonnak cselekedeteiről, mondták felőle: A gonosztól gonosz jött ki, és ezek a szavak szállóigévé lettek az egész földön az emberek fiai között attól az időtől fogva mind mostanáig. És Náhor fia, Teráh, Nimród házának hercege nagyon nagy volt a király és alattvalói előtt azokban a napokban és a király és fejedelmek szerették, és nagyra tartották őt. És Teráh feleséget vett és neve Amteló, Kornebó lánya; és Teráh felesége fogant és szült fiat azokban a napokban. Teráh hetven éves volt, amikor nemzette őt, és Teráh nevezte fiának nevét, aki született neki Ábrámnak, mert a király felemelte őt azokban a napokban, és méltóságba helyezte minden fejedelméin, akik vele voltak.”

Tehát Nimród nagy király lett, uralkodott ekkor a föld minden népén és kedvenc városában, Sineárban lakozott. A Bibliai leírásokban Sineár királyaként bemutatott Amrafel is valószínűleg ő lehetett, amit egyébként Jásár könyve konkrétan ki is jelent. Nimród ekkor volt hatalma csúcán, de mivel Isten szemében már elveszett, Isten más felé fordult. Ekkor született meg Ábrahám, akit Nimród meg akart öletni, mert megjósolták neki, hogy a most született gyermek el fogja törölni az ő magját a földről és elveszi minden földjét és hatalmát. Ahogyan az be is következett később. A Nimród korát jellemző erkölcsiséget jól jellemzi a rövid kis történet, amely Ábrahám megmenekülését írja le:

„És történt a harmadik napon, hogy a király Terahért küldött, mondva: Küld nekem fiadat az árért, ahogy mondtam

neked; és ha nem teszed ezt, elküldök és megölnék mindenkit házádban, úgy hogy még egy kutya sem marad életben. És Terah sietett (minthogy a dolog sürgős volt a királynak), és vett egy gyermeket az ő szolgáitól, aki szolgálójának aznap született, és Terah a királyhoz vitte a gyermeket és megkapta az értékét öerte.

És az Úr Terahhal volt ebben a dologban, hogy Nimród nem okozhatta Ábrám halálát, és a király vette a gyermeket Terahtól és minden erejével a földhöz csapta fejét, mert úgy gondolta, Ábrám az; és ez rejtve volt előtte ettől a naptól fogva, és feledésbe merült a király által, mivel a Gondviselés akarata volt, hogy Ábrám ne szenvedjen halált.”

Ugye itt Ábrahám még az Úr által megtett, Ábrahámmá való átnevezése előtti Ábrám néven szerepel. Tehát azt látjuk, hogy Nimród megveszi az általa Terah fiának vélt gyermeket szolgájától, és saját kezűleg, apait-anyait beledva egy cseppet sem teketóriázva földhöz csapja az újszülött fejét, majd, mint aki jól végezte dolgát visszatér napi ügyeihez. Így mentek a dolgok akkoriban. De még ezt megelőzően fogott bele Nimród a híres Babel tornyának az építésébe azzal a céllal, hogy felmenjenek a mennybe és megöljék Istent és az angyalait, a maguk isteneit akarván odahelyezni. Miután Isten elpusztította a tornyot és összezavarta az addig egységes nyelvét az embereknek, ezek szétszéledtek a földön. Nimród azonban megtartotta hatalmát és bár meggyengülve, de király maradt. Terjeszkedni próbált, városokat épített és székhelyét áttette Babelbe. Így számol be erről a Jásár könyve:

„És Nimród, Kus fia még mindig Sineár földjén élt, ott lakott és uralkodott és városokat épített Sineár földjén. És ezek a nevei a négy városnak, amelyet épített, és nevezte nevüket azon események után, amelyek történtek velük a torony épí-

tésekor. És nevezte az elsőt Babelnek, mondva: Mert az Úr ott zavarta össze az egész föld nyelvét; és a másodiknak nevét nevezte Ereknak, mert onnan szórta szét őket az Isten. És a harmadikat nevezte Echednek, mondva: egy nagy csata volt ezen a helyen; és a negyediket nevezte Kalnának, mert fejedelmei és nagy emberei elpusztítottak ott, és felbosszantották az Urat, fellázadtak ellene és áthágásokat követtek el. És amikor Nimród felépítette ezeket a városokat Sineár földjén, a megmaradt népét beköltöztette azokba, fejedelmeit és **hatalmasait**, akik megmaradtak királyságában. Nimród maga Babelben lakozott, s ott megújította uralmát megmaradt alattvalói fölött, és biztonságban uralta őket, Nimród alattvalói és nemesei pedig Amfráfelnek nevezték őt, mondván, hogy a toronynál általa [miatta] estek alá nemesei és emberei. És ennek ellenére, Nimród nem tért vissza az Úrhoz, és folytatta a gonoszságot és tanította az emberek fiait a gonoszságra; és Mardon, fia, gonoszabb volt, mint apja, és folyamatosan hozzájárult apjának utálatosságaihoz. És belevitte az emberek fiait a bűnbe, ezért is mondják: A gonosztól gonoszság ered.”

Kiemeltem a szövegben a „hatalmasait” szót. Fentiekből tudjuk, kikre utalt e szóval a korabeli történetírás. Nimródnak e szerint voltak megmaradt hatalmasai is. Felmerül a kérdés, hogy óriások vajon hajlandóak lettek volna egy náluk gyengébb, hozzájuk mérten szánalmas, törekeny kis fizikummal bíró emberkét szolgálni? A válasz egyértelmű, nyilván nem. Nimród tehát hosszú és kalandos életet tudhatott magáénak. Noé dédunokájaként született kevéssel az özönvíz után és még bőven ereje teljében volt, amikor a zsidók ős pátriárkája Ábrahám megszületett. Mi több, túl is élte Ábrahámot, pedig Ábrahám sem fiatalon, százhetvenöt évesen tért meg őseihez. Nimród még ahhoz a generációhoz tartozott, akik az ősök közel ezer éves élet-

ciklusát kötötték össze a mai durván százhusz évben maximalizált életciklussal. Most az, hogy ennek általában a fele szokott sikerülni manapság, nem az Isten rendelése, hanem a gonosz műve. Isten a mai embernek körülbelül százhusz éves fizikai életciklust szánt eredetileg, de a sok méreg, stressz és környezeti ártalom ezt az időt lefelezte mára. Nimród tehát több, mint négyszáz évet élt hasonlóan rokonaihoz, Arpaksadhoz, Arpaksad fiához Sélahhoz és az ő fiához Héberhez. Az őket követő generációk esetében ismét feleződött nagyjából az életkor. Ennek a generációnak voltak a tagjai például Péleg, Reu és Sérug, akiknek még kétszázharminc-kétszáznegyven év volt az életidejük. Innen már viszonylag gyorsan jutunk el Ábrahámon, az ő fián Izsákon és unokáján Jákobon (Izráelen) keresztül a tizenkét törzsnek nevet adó fiakig, akik életideje már beállt a mai szintre. Jákob fiának Józsefnek az életciklusa már „csak” száztíz esztendő volt. Én a magam részéről (*flash*) úgy vélem, hogy az életciklus és a testméret csökkenése között van összefüggés.

A hosszú élethez még legyen itt egy érdekes adalék. Terah, amikor Ábrámot megmentette Nimród kezeiből, egy barlangba rejtette fiát. Itt élt Ábrám tíz évig, míg Nimród és a fejedelmei teljesen meg nem feledkeztek róla. Innen datálódik az újabb érdekes adalék:

„És amikor Ábrám kiment a barlangból, Noéhez ment és fiához Shemhez, és velük maradt, hogy megtanulja tőlük az Úr utasításait és útjait, és egyetlen ember sem tudta hol volt Ábrám, és Ábrám Noénak és a fiának, Shemnek szolgált hosszú ideig. És Ábrám Noé házában volt harminckilenc évig, és Ábrám ismerte az Urat három éves korától, és az Úr útjain járt halálának napjáig, mint ahogy Noé és fia, Shem tanította neki;”

Tehát Ábrám (Ábrahám) felkereste az ekkor úgy kilencszáz éves Noét és a körülbelül ötszáznyolcvan éves Shémet, akik tanították őt az Isten útjaira. Nem kis élmény lehetett. Azt látjuk, hogy ebben az időben egymás mellett élt Noé, Shém (Khám, Jáfet), Nimród, és Ábrahám. Mondom, érdekes idők voltak azok. De térjünk vissza Nimródhoz, éspedig a nem kevésbé érdekes halálához, amely ugyan nem tisztos, de meglehetősen meglepett, negyvenhárom éves korában érte őt utol. Ám mielőtt belevágnék e nagyon érdekes fejleményt rejtő történetbe, még muszáj megjegyezni egy nagyon is idevágó, az elemző és logikus gondolkodással megáldott emberek számára meglehetősen elgondolkodtató észrevételt. Nehéz nem észrevenni, hogy a kanonizált ószövetség, amely például Károli Gáspár fordításában olvasható magyarul, szinte Isten ellenes. Nem véletlen, hogy a legtöbben, akik először találkoznak ezzel a változattal, nem, hogy megszeretnék és ragaszkodás ébredne bennük iránta, hanem inkább megutálják és elfordulnak Istentől. Vajon ez véletlen? Vajon ezt így, csak ennyit és éppen így tartalmaztak az eredeti iratok, amelyeket végül a pápai egyház jóváhagyott? Vajon Isten miért fedte fel a Jásár könyvét és a Jubileumok könyvét a mai ember számára? Vajon miért nevezik apokrifeknek (rejtettnek) ezeket a műveket? Talán azért, mert sok olyan dolog kiderül belőlük, amelyeket a pápai klérus szívesen elrejtett volna a tudni vágyók, érteni vágyók kutató tekintete elől. Ennyit szerettem volna előljáróban hozzáfűzni a Nimród halála körüli eseményekhez, amelyek a Biblia jelenleg olvasható verziójából egyáltalán nem derülnek ki, és amely egy másik, a Szentírásban is olvasható történetet sokkal érthetőbbé tesz. Következzék tehát Nimród és Izrael idősebbik fiának Ézsauak a története:

E történet talán ott kezdődik, amikor Ábrahám fia Izsák és felesége Rebekka gyermekáldásért fohászkodnak Istenhez, mivel Rebekka terméketlen volt. Isten meghallgatja őket és egy ikerpár fogan meg Rebekka méhében, azonban ezek már két hónappal fogantatásuk után tusakodnak anyjuk méhében, ahogyan az írás fogalmaz. Születésük körülményei sem nélkülöznek érdekességeket:

„És amikor a megszabott idő elérkezett letérdelt, és íme ikrek voltak a méhében, amint az Úr mondta neki. És az első kijött, egészen vörös volt, mint egy szőrös ruha, és a föld minden embere nevezte nevét Ézsauinak, mondván: Ez már teljesen készen jött elő a méhből. És azután jött a testvére, és kezei fogták Ézsau sarkát, ezért hívják nevét Jákobnak. És Izsák, Ábrahám fia hatvan éves volt, amikor nemzette őket. És a fiúk felnöttek a tizenötödik évükig és mentek az emberek körébe. Ézsau számítgató és csalafinta ember volt és kiváló vadász a mezőn, és Jákob tökéletes és bölcs ember volt, sátorban lakozó, etetve a nyájakat és tanulva az Úr utasításait és apja és anyja parancsolatait.”

Nem sokkal ezután meghal Ábrahám százhetvenöt évesen, és nagyjából ebben az időben történik meg a cselekmény, amelyet felsejtettem az előzőekben:

„És Ézsau, Ábrahám halálát követően gyakran kiment a pusztába vadászni.

És Nimród, Babel királya, aki nem volt más, mint Amraphel, szintén gyakran eljár vadászni a vitézeivel a mezőre, és körüljárni [a terepet] az embereivel a nap hűvösében.

És Nimród minden ilyen alkalommal figyelemmel követte Ézsaut, mert féltékenység támadt szívében Ézsau iránt minden egyes napon. És egy alkalommal, amikor Ézsau kiment a mezőre vadászni, meglátta Nimródot, amint két vitézével poroszkált a mezőn.

És bár vele indult minden vitéze és embere, akik kísérni szokták őt a pusztába, de azok hátramaradtak a távolban, messze tőle, lévén, hogy más irányban keresték a vadakat, és Ézsau elrejtőzködött Nimród elől, hogy becserkésze őt a csallitban.

...

És amikor Nimród és a két vele lévő vitéze a közelébe értek, Ézsau hirtelen előugrott a rejtékhelyéről, kardot rántott és Nimródra rontva levágta annak fejét. És Ézsau elkeseredett küzdelmet vívott a Nimródot kísérő két vitézzel, amikor azok kihívták, rájuk rontott és megölte őket a kardjával. És Nimród vitézei, akik hátra maradtak a távolból meghallották és felismerték a két vitéz kiáltozásait és futni kezdtek, hogy megtudják az okát, de a királyukat a két emberével már holtan találták a földön. És amikor Ézsau meglátta, hogy Nimród vitézei közelednek a távolból, elfutott, s így menekült meg; és Ézsau magával vitte Nimród értékes ruházatát, amit apja [Kus] hagyott rá, s amely által Nimród győzedelmeskedett az egész földön. És miután elmenekült, elrejtette azokat a saját házában. És Ézsau fogta a ruhákat és tovább futott a városba Nimród emberei elől, és apja házába tért, aggódva és a harctól kimerülten, és bánatában a halált kívánta, amikor Jákobhoz, testvéréhez tért, s leült mellé. És ezt mondta testvérének, Jákobnak: Íme, meghalok a mai napon, mi hasznomra van a születési jog? És Jákob okosan kezelte ezt a dolgot Ézsauval kapcsolatban, és Ézsau eladta a születési jogát Jákobnak, ugyanis mindez az Úr keze által történt. És vele [eladta] a makpélai barlangban lévő sírhelyét is, amit Ábrahám vásárolt meg Het fiaitól, mint [családi] temetkezőhelyet, ezt Ézsau eladta Jákobnak, és Jákob mindent megvett testvérétől, Ézsautól, azok adott értéke szerint.”

Csak halkán és csendben jegyezném meg, hogy amenny-

nyiben e történet igaz és Ézsau valóban egy karddal választotta el Nimród fejét a testétől akkor elég magasnak kellett lennie ahhoz, hogy kardjával elérje Nimród nyakát, és elég erősnek ahhoz, hogy erre fizikailag képes legyen. A magam részéről úgy gondolom, hogy Ézsau és Jákob generációja volt az utolsó, jellemzően eredeti DNS-el bíró generáció. Valószínűnek tartom, hogy már ők sem voltak akkorák, mint az ősök, de azt tartom, hogy legalább akkorák lehettek, mint a náluk jóval később élt filiszteus Góliát, aki úgy három és fél méter magas volt a Biblia szerint. Jákob (Izráel) fiai már teljesen hozzánk hasonlóak voltak mind méretüket, mind életciklusukat tekintve. Ami a történet többi részét illeti jól érzékelhető, hogy a hevesvérű Ézsau természetéhez híven bizonyítani kívánta önmaga nagyságát, s mivel lehet nagyobb dicsőséget elérni, mint annak a Nimródnak a megölésével, aki az akkor ismert világ legnevezetesebb harcosa és uralkodója volt, aki erejének teljében még Istennel is szembe mert szállni Bábel tornyának felépítésekor. Ézsau tehát Nimród módjára, a saját érdemei alapján kívánt nagygyá válni, ami talán a legjellemzőbb sátni szellemiség. Egy további igen érdekes kiegészítése a Szentírásnak a születési jog eladásával kapcsolatos. Erre utaltam feljebb, mint a másik Bibliai történet, amely érthetőbbé, illetve konkrétan érthetővé válik e történet megismerésével. Amikor Ézsau eladja a születési jogát Jákobnak, ott a bibliai leírás nem vázolja a vadászatból hazatérő Ézsau *“rettenetes fáradtságának”* az okát, és emiatt a következő mondata pedig egyenesen rejtelmesnek, vagy érthetetlennek mondható: *“Íme úgy is meghalok, mit számít nekem az elsőszülöttség?”* A Szentírás ma olvasható verziója nem tér ki e halálfélelem okára, erre csak a Jásár könyvében található történet adja meg a magyarázatot: A Nimró-

dot megölő Ézsaut üldözőbe vették annak vitézei és halálra keresték. Ézsau menekült előlük és ennek a halálfélelemnek az állapotában adta el a születési jogát. Nem is csoda, hogy akkor és abban az állapotban ezt *“semmibe vette”*. Ezzel beteljesedett egy látomás, illetve jóslat, miszerint Nimród vesztét Ábrahám egy utóda fogja okozni.

Így halt meg tehát Jásár könyve szerint Nimród, az első király, aki a föld teljes népességét uralta hatalma csúcsán, és aki (Istentől kapott) hatalmában felfuvalkodva Isten ellen szegült. Van azonban néhány érdekes probléma Nimród személye körül. Nimród vitathatatlanul korának leg-hatalmasabb és legbefolyásosabb személye volt. A Biblia és az ahhoz kapcsolódó héber/keresztény irodalom szerint Nimród volt az első nagy király, s mint ilyen, nyomát kellene találnunk a korabeli és a korhoz közel álló szekuláris (világi, nem egyházi) forrásokban. Ez elsősorban a sumér és akkád irodalmat jelenti. Azonban a suméroktól fennmaradt, egyébként meglehetősen terjedelmes irodalom sehol egy szóval nem említi meg a Nimród nevet. Még a nevezetes királylista sem (ami egyébként az özönvizet követő néhány évszázadot is magában foglalja), holott a Biblia szerint Nimród volt a föld első valós uralkodója, a kor egyértelműen legismertebb embere. Amint erre már korábban utaltam, a Nimród megnevezés a bibliai héber maradh szóból származik, jelentése lázadó. Mivel azonban Nimród az egységes és még egynyelvű sumér kultúra tőfokán kezdte meg uralmát – amikor a héber nyelv még nem létezett – így nem feltételezhetjük, hogy kortársai ezen a néven ismerték őt. Legfeljebb azt, hogy nevének jelentése a sumér nyelven is kapcsolatban lehetett a lázadás vagy lázadó szavakkal. Függetlenül a névtől, mindenképpen nyomát kellene találnunk a sumér irodalomban egy

olyan személynek, akire pontosan ráillenek Nimród tulajdonságai és jellemzői, hiszen mint többször is írtam, ennek a korszaknak messze a legkiemelkedőbb személyéről van szó. Más szóval, amennyiben a sumér forrásokból próbáljuk azonosítani Nimródot, illetve az ő sumér nyelvű megnevezését, azt csak a szóban forgó sumér leírások szereplőinek jellemzői, tulajdonságai és történetei alapján rekonstruálhatjuk, összevetve azokat a bibliai irodalom reá vonatkozó jellemzőivel. Ne feledjük, a Noé és Ábrahám közötti időben Nimród a legismertebb bibliai egyéniség, s ha a Biblia ilyen rendkívüli személyiségnek tartotta, akkor ennek az embernek nyomát kell találnunk a korabeli leírásokban is. Nos, a sumér források alapján csupán néhány személy jöhet szóba, s közülük is a két legvalószínűbb jelelt Gilgames és Etana. Kezdjük ez utóbbival.

Ahhoz, hogy beazonosíthassuk a bibliai Nimródot az ismert sumér uralkodók valamelyikével, meg kell vizsgálnunk az olyan rendelkezésre álló forrásokat, amelyek leírásai alapján pontosan egyeztethetjük a leírt eseményeket a Biblia Genézisében vázolt eseményekkel. Mindent figyelembe véve a kör leszűkül a Kis-i [kusita] királyságra, ami a leírások alapján az első olyan uradalom, amely egy államba tömörítette a régióban kialakuló városállamokat. Úgy a bibliai és az azzal kapcsolatos irodalom, mint a sumér királylista szerint a kisi/kusita dinasztia nem sokkal az özönvíz után alakult meg, amely Kis városában székel. Ezt a periódust még az egységes emberiség, az egy kézben összpontosult uralom, valamint az egy nyelv jellemezte. Vagyis, ez a periódus megfelel a bibliai Nimród korszakának, ellenben a bábéli szétszóródás után kialakult helyzettel, amit már a gyakran más-más nyelvet beszélő város és nemzetállamok közötti viszályok, háborúk jellemeztek.

Khám leszármazottai az 1Mózes 10.6 versében vannak felsorolva, s az ott felsorolt nevek közül Nimród neve a tizenharmadik név. Történetesen, a sumér királylistában a Kish-i királyság tizenharmadik uralkodója egy bizonyos Etana volt, aki “egyesítette a népeket és konszolidálta a hatalmat.” Amíg a Szentírás szerint Nimród hatalmas vadász volt, addig a sumér Etanát a “vadállatok királyának” nevezték. A sumér leírásokban Etana egy sas hátán ülve szállt az egekbe, majd egyes források szerint aláesett és meghalt, más források szerint pedig feljutott az egekbe. Ez az eset párhuzamos a Korán egy Nimródra vonatkozó kommentárjával, miszerint Nimród a torony lerombolása után egy másik módszert keresve kívánt a mennybe jutni. Egy erre a célra elkészített ládát négy hatalmas sasra kötözték, s amikor így a felhők fölé szállt, fellőtte nyilát a mennybe azzal a szándékkal, hogy megölje az Istent, aki romba döntötte tervét. A bibliai Nimród neve elválaszthatatlan Bábel városának és annak a nevezetes toronynak a felépítésétől, amely az égbe nyúlt. A sumér Etanát szintén építőnek nevezik. Ezek szerint Etana volt a nagy építőmester s mindemellett a föld első nagy királya! Kétségtelen, hogy ezek alapján szoros párhuzamot vonhatunk Etana és a bibliai Nimród között. A sumér források tartalmi mondanivalójából megalapozottnak látszik Etanát a bibliai Nimróddal azonosítani. A királylista tizenharmadik uralkodója “az egész világ királya és uralkodója lett, a nagy építő, aki egyesítette az emberiség nemzetségeit”. Az Etana név jelentése: “aki felment a mennybe”. Az Etana történet egy nagyon ősi történet, és a sas hátán mennybe szálló hős motívum az ó akkád irodalomban is megtalálható, ahogy az iszlám is megőrizte ezt a történeti elemet éppenséggel Nimróddal kapcsolatban.

Gilgames: Egy másik személy, akit lejegyzett tettei alapján egyesek Nimróddal azonosítanak be. Gilgames, a róla elnevezett eposz hőse. Az eposzt leíró első agyagtáblákat Nabu (a bibliai Nebo) isten templomkönyvtárában és Ashurbanipal Ninivei könyvtárának romjai alatt fedezték fel. A Biblián kívül nem gyakran fordul elő JHVH (JAHVE) neve az ősi Közel Kelet irodalmában és senki nem várhatja el, hogy a Gilgames eposz említést tegyen róla. A Biblia viszont számos pogány istenség nevét megemlíti, s tudjuk, hogy JHVH neve ismert volt a korai Közel Keleten, annak ellenére is, hogy erről kevés említést találhatunk. Az is érthető és normális dolog, hogy akik lázadásban állnak JHVH uralma ellen, azok nem fogják őt az igazság szerint bemutatni, és logikus, hogy inkább a maguk lázadó, ellenszegülő szempontjából viszonyulnak hozzá, egy rossz szándékú istenségként mutatva be őt, ami később a gnoszticizmus egy fő motívumává vált. Ahogyan a Szentírás prófétái és a hit hősei is gyakran megvetéssel, lenézéssel kezelték a lázadó pogányokat és azok isteneit, úgy a pogányok által fennmaradt néhány referencia is lekezelően ír JHVH-ról. A Gilgames eposz eddig feltárt legrégebbi példánya i.e. 2000-ből származik, de eredete és a tartalmi mondanivalója természetesen ennél régebbre visz bennünket vissza. A történet röviden vázolja:

Uruk lakói számára komoly gondot jelentett a fejedelmük arrogáns, kegyetlen és gonosz természete. Vele kapcsolatos panaszait a nagy Anu isten elé vitték, aki pedig Aruru istennőt arra utasította, hogy teremtsen meg egy vad ökröt, ami Gilgames mása lesz, s ami kihívást jelent majd számára és eltereli figyelmét egyik harcosának lányáról, egy nemes ember jegyeséről, akinek úgy tűnik, nem hagyott nyugtot.

A Gilgames történetben vannak igencsak megbotránkoztatónak mondható részek. Alexander Heidel, az eposz első fordítója latin fordításban adta meg a pikánsabb leírásokat, de a későbbi fordítók már nem finomkodtak és nyersen adták vissza ezeket a részleteket is. Az azonban sokat elárul, hogy a kétharmad rész isten és egyharmad ember Gilgames koránt sem a bibliai Isten erényeit tükrözte, mint inkább a bukott istenfiak és azok leszármazottainak, a nefilimnek kicsapongásait. A Biblia és a történetíró Josephus Flavius Nimródról adott leírása igencsak párhuzamos a Gilgamesh történet mondanivalójával. Úgy Gilgames, mint Nimród szembeszállt JHVH-val, zsarnoki uralmat hozott létre és mindent megtett annak érdekében, akár erőszakkal is, hogy elfordítsa a népet Istentől! Az özönvizet túlélő nyolc ember leszármazottai egy adott ponton tehát letértek az Isten imádatáról, ami a jelek szerint sok tekintetben egy befolyásos, Isten ellen lázadó személy hatására történt meg. Ez a személy kétségtelenül csak Nimród lehetett, s ahogyan ő, úgy Gilgames is a maga ereje által sajátította ki a hatalmat. A Gilgames eposz valójában az özönvíz utáni emberi történelem első istenellenes mozgalmát tárja elénk. Hőse – legalábbis a bibliai erkölcs alapján – egy szó szerint perverz, gonosz és alattomos személynek mondható, akit mindennek ellenére az eposz a korszak legerősebb és legkiválóbb hőseként mutat be. Gilgames eltökélte magában, hogy végez azzal, aki az özönvizet hozta a földre. Tervének kivitelezésében segítő társra talál, egy Enkidu nevű fél ember fél vadállat hibrid lény személyében (!), ami egyértelműen egy nefilim kapcsolatot érzékeltet. Együtt indulnak útra a szakrális Cédrusok Hegyéhez, hogy elpusztítsák a szörnyet, aki az özönvizet okozta. A történet szerint Gilgames sikeresen végez a

szörnnel, s fejét veszi annak. A lény neve Huwawa (az aszír verzióban Humbaba). Azok, akik szerint Nimród azonos lehet Gilgamesssel, az alábbi érvekkel szolgálnak:

A történet szerint Gilgames ezt mondja az őt kísérő hibrid barátjának, mielőtt megküzd Huwawával: „Ha pedig elesek, nevet szereztem magamnak, mert azt mondják majd: Gilgames elesett a rettenetes Huwawával folytatott küzdelemben.” A leírás következő öt sora azonban érdekes módon minden eddig feltárt táblából hiányzik. Mit tartalmazhatott ez az öt sor? Feltehetően Gilgames valami ilyesmit mondhatott: “Ha pedig én győzök, azt mondják majd az emberek: A hatalmas Gilgames legyőzte Huwawát!” Az ezt osztó vélemények szerint a történetben megnevezett Huwawa a JHVH név egy formája volt. Ezt az értelmezést azonban hitelteleníti az, hogy az eposzban Gilgames és Enkidu sikerrel járt és megölte Huwawát, fejét vették neki és diadalmasan tértek vissza Uruk városába, ahol nyilvánossá tették, hogy Huwawa halott, tovább nem kell tőle tartani. Mindenesetre sokan találnak annyi párhuzamot Nimród és Gilgames között, hogy a két személyt azonosítsák. Érdekes tény, hogy mind a Nimród, mind a Gilgames ábrázolások jelentős része egy óriás alakot ábrázol. Jól ismert kép, illetve szoborábrázolás Gilgamesről, amint állva egy kifejlett hímoroszlánt, mint egy macskát tart a karjában.

Következzen most két másik történet ugyanitt, amelyek a Ézsau, (Jákob) és Nimród esetéhez hasonlóan egészen más megvilágításba kerülnek, ha megismerjük a Bibliában leírt történet hátterét. Elsőként Ábrahám pátriárka két fiának Izmáelnek és Izsáknak története:

A történet lényege abban áll, hogy Ábrahám asszonya Szárai (később Sára) terméketlen lévén képtelen volt Ábrahámot gyermekkel megajándékozni. Ezért végül, hogy

Ábrahám ne maradjon örökös nélkül átengedte neki Egyiptomból származó szolgáját Hágárt, aki meg is fogant és fiút szült Ábrahámnak. Ez a fiú Izmáel az, akitől a mai arabok származnak. A történet úgy folytatódik, hogy Isten kegyelméből később Sára mégis fiút fogan Ábrahámtól és sikeresen meg is szüli. Ez a fiú lett Izsák, Jákob (Izrael) apja, akitől pedig a tizenkét törzsnek nevet adó pátriárkák származnak. A Bibliában ma olvasható történet szerint Sára egyszer csak gondol egyet, és mintegy féltékenységből (ez nincs kifejtve, csak így lehet érezni a leírtakból) eléri Ábrahámnál, hogy űzze el Hágárt és a tőle született gyermekét Izmáelt. Ábrahám nem örül, de megteszi ezt Sára kedvéért. Íme, a kanonizált ószövetségi verzió:

„És felnevekedék a gyermek, és elválasztaték; Ábrahám pedig nagy vendégséget szerze azon a napon, a melyen Izsák elválasztaték.

*Mikor pedig Sára nevetgélni látá az Égyiptombéli Hágárnak fiát, kit Ábrahámnak szült vala,
Monda Ábrahámnak: Kergesd el ezt a szolgát az ő fiával egybe, mert nem lesz örökös e szolgáló fia az én fiammal, Izsákkal.*

Ábrahámnak pedig igen nehéznek látszék e dolog, az ő fiáért.

De monda az Isten Ábrahámnak: Ne lássék előtted nehéznek a gyermeknek és a szolgálónak a dolga; valamit mond néked Sára, engedj az ő szavának, mert Izsákról neveztetik a te magod.

Mindazonáltal a szolgálóleány fiát is néppé teszem, mivel-hogy a te magod ő.

Felkele azért Ábrahám jó reggel, és vön kenyeret és egy tömlő vizet, és adá Hágárnak, és feltevé azt és a gyermeket

annak vállára s elbocsátá. Az pedig elméne, és bujdosék a Beérseba pusztájában.”

Ám a Jásár könyvében olvasható apokrif (el)rejtett leírás mindjárt kissé más megvilágításba helyezi ezt a történetet is, íme:

„Izmael, Ábrahám fia felnőtt abban az időben; tizennégy éves volt, amikor Sára Izsákot szülte Ábrahámnak. És Isten Izmaellel, Ábrahám fiával volt, és felnőtt és megtanulta használni az íjat és íjász lett. És amikor Izsák öt éves volt Izmaellel ült a sátor ajtajában.

És Izmael Izsákhoz ment és leült vele szemben, és vette az íjat, felajzotta és célba vette, hogy megölje Izsákot. És Sára látta a tettet, amelyet Izmael kívánt tenni fiával, Izsákkal, és nagyon felháborodott fia miatt, és elküldött Ábrahámért és mondta neki: Vesd ki a szolgálót és fiát, mert az ő fia nem fog örökölni fiammal, mert igyekezett ezt tenni vele ezen a napon.

És Ábrahám meghallgatta Sára hangját, és korán reggel felkelt és vett tizenkét kenyeret és egy palack vizet, amelyet Hágárnak adott és elküldte őt távolra fiától. Hágár pedig ment fiával a vadonba és laktak Párán pusztájában a pusztaság lakosaival, és Izmael íjász volt és lakott a pusztában sokáig.”

Azt gondolom, így érthetővé és logikussá vált Sára törekvése, miszerint sürgősen el akarta távolítani Izmaelt féltett gyermeke Izsák közeléből, amely szándékát egyébként nem mellékesen még a kanonizált ószövetségi verzióban is helyesli Isten. Nem gondolnám, hogy egy hitvány indok által, például féltékenységből eredő cselekedetet vagy szándékot Isten helyeselt volna legyen szó bárkiről is. Vajon a kanonizált Bibliából miért „maradt ki” ez a történet?

De nézzük a következőt, amely Ábrahám és Izsák története! Előzményként annyit el kell mondani, hogy a fenti

történet nem rontotta meg sem Ábrahám és Izmaél, sem Izsák és Izmaél kapcsolatát. Később is tartották egymással a kapcsolatot.

„És amikor Izsák harminchét éves volt, Izmael vele ment a sátorban. És Izmael dicsekedett magáról Izsáknak, mondván: Én tizenhárom éves voltam, amikor az Úr szólt apámnak, hogy metéljen körül minket, és az Úr beszéde szerint cselekedtem, amelyet mondott atyámnak, és a lelkemet adtam az Úrnak, és nem hágtam át szavát, amelyet megparancsolt atyámnak.

És Izsák válaszolt Izmaelnek, mondván: Miért dicsekszel nekem erről, testednek a kicsinységéről, amelyet levettél testedről, a felől, amit az Úr parancsolt neked? Ahogy az Úr él, atyámnak, Ábrahámnak Istene, ha az Úr azt mondaná atyámnak: Vedd a te fiadat, Izsákot és vidd fel égőáldozatként nekem, én nem tartózkodnék ettől, hanem örömmel járulnék hozzá. És az Úr meghallotta a beszédet, amit Izsák beszélt Izmaellel, és ez jónak tűnt az Úr szemében, és úgy gondolta, hogy próbára teszi Ábrahámot ebben a kérdésben. És elérkezett a nap, amikor az Isten fiai eljöttek és az Úr elé helyezkedtek, és a Sátán is eljött az Isten fiaival az Úr elé. És mondta az Úr Sátánnak: Honnét jössz? És a Sátán válaszolt az Úrnak és mondta: Keresztül-kasul jártam a földet, és lementem és feljöttem. És az Úr mondta Sátánnak: És mik a te szavaid hozzám a föld minden gyermeke felől? És a Sátán válaszolt az Úrnak, mondván: Láttam a föld minden gyermekeit, akik szolgálnak téged és emlékeztetek arra, amikor ők kívánnak valamit tőled. És amikor adsz nekik olyan dolgokat, amit kívánnak tőled, ülnek gondtalanságukban, és elhagynak téged és többé nem emlékeznek rád. Láttad é Ábrahámot, Téráh fiát, akinek kezdetben nem volt gyermeke, és szolgált téged, és oltárokat emelt mindenhol ahová ment, és áldozato-

kat áldozott rajtuk, és folyamatosan hirdette neved a föld minden gyermekének. És most, hogy fia, Izsák született neki, ő elhagyott téged, nagy lakomákat rendezett a föld minden lakosainak, és az Úr el lett felejtve. És miközben mindezeket tette, nem áldozott; sem égőáldozatot, sem békeáldozatot, sem ökröt, vagy bárányt, sem semmilyen kecskét nem ölt azon nap óta, amikor a fia elvásztatott. A fia születésétől mindezidáig, amikor harminchét éves, nem épített oltárt előtted, sem nem hozott semmilyen áldozatot hozzád, mert látta, hogy te megadtad, amit kívánt előtted, és ezért elhagyott téged. És mondta az Úr Sátánnak: Ilyennek láttad szolgálmat, Ábrahámot? Mert senki nincs olyan a földön, mint ő, tökéletes és igaz ember énelőttem, olyan, aki féli az Istent és elkerüli a gonoszt; amint én élek, mondtam e neki, hozd fel Izsákot, fiadat elém, és ő nem tartaná vissza tőlem, még inkább, ha azt mondom neki, hozz fel égőáldozatot elém nyájadból és csordádból. És felelt Sátán az Úrnak, és mondta: Beszélj most úgy Ábrahámnak, ahogy mondtál és meglátod, vajon neme áthágja parancsolatod és félredobja szavaidat.”

...

„És Ábrahám ment fiával, Izsákkal hogy felvigye őt, mint égőáldozatot az Úr elé, ahogyan Ő parancsolta neki. És Ábrahám vette a két fiatal férfit vele, Izmaelt, Hágár fiát és Eliézert, szolgálját, és együtt mentek velük, és amíg ők sétáltak az úton a fiatal emberek ezeket beszéltek magukban, És Izmael mondta Eliézernek: Most atyám, Ábrahám megy Izsákkal, hogy elvigye őt égőáldozatul az Úrnak, ahogy Ő megparancsolta neki.

Most, amikor visszatért, nekem adja egész birtokát, hogy örököljek utána, mert én vagyok az elsőszülött. És Eliézer vá-

laszolt Izmaelnek és mondta: Bizony elvetett téged távolra anyáddal, és esküszöm, hogy nem örökölhetsz semmit egész birtokából, és ki másnak adná mindenét, a kincseivel együtt, mint nekem, az ő szolgájának, aki hűséges voltam hozzá az ő házában, s aki éjjel nappal szolgáltam őt, s mindent megtettem, amit csak kért tőlem? Rám hagyja majd mindenét, amikor meghal.

És miközben Ábrahám haladt fiával, Izsákkal az út mentén, Sátán eljött és megjelent Ábrahámnak egy nagyon idős ember alakjában, alázatosan és bűnbánó szellemmel, és oda ment Ábrahámhoz és ezt mondta neki: Nem vagy te ostoba és kegyetlen, hogy elmész és megteszed ezt a dolgot ezen a napon a te egyetlen fiaddal? Mert az Isten adott neked fiút a te utolsó napjaidban, a te öregségedben, és mész és levágod neki ezen a napon, pedig nem követett el erőszakot, és te teszed ezt az egyetlen fiad lelkével, hogy kivesszen a földről?

Nem tudod-e és nem érted-e, hogy ez a dolog nem az Úrtól van? Mert az Úr nem tenne az emberrel ilyen gonosz dolgot a földön, hogy mondaná neki: Menj és öld meg fiadat!

És Ábrahám hallotta ezt és tudta, hogy ez a Sátán szava volt, aki törekedett elvonni őt az Úr útjáról, de Ábrahám nem hallgatott a Sátán hangjára, és Ábrahám megdorgálta őt, így ő elment. És Sátán visszatért és Izsákhhoz ment; és egy szép és csinos fiatalember ábrázatában jelent meg Izsáknak. És közeledett Izsákhhoz és mondta neki: Nem tudod-e és érted-e, hogy a te öreg ostoba atyád elvisz téged, hogy levágjon ezen a napon a semmiért? Most azért, fiam, ne figyelj, se ne hallgass rá, mert egy ostoba öregember, és ne engedd a te drága életedet és szép alakodat elveszni a földről!

És Izsák hallotta ezt, és mondta Ábrahámnak: Hallottad-e apám, hogy mit mondott ez az ember? És még hasonlóképpen beszélt. És Ábrahám válaszolt fiának, Izsáknak és

mondta: Vigyázz velem, és ne hallgass szavaira, se ne foglalkozz velem, mert ő a Sátán, és arra törekszik, hogy félrevonjon minket az Isten parancsaitól ezen a napon.

És Ábrahám megint megdorgálta a Sátánt, és Sátán elment tőlük, és látta, hogy nem tudott érvényesülni felettük, elrejtette magát tőlük, és ment és eltűnt előlük az úton; és átváltoztatta magát vizek nagy patakjává az úton, és Ábrahám és Izsák és a két fiatalember elértek arra a helyre, és látták a nagy és erős patakokat, mint a nagy vizek. És ők beléptek a patakba és áthaladtak rajta, és a vizek először elérték lábaikat. És mélyebbre mentek a patakban és a vizek nyakig értek, és mind megrémültek a víz miatt; és miközben mentek át a patakon Ábrahám felismerte azt a helyet, és megtudta, hogy ott nem volt víz azelőtt.

És Ábrahám mondta fiának, Izsáknak: Ismerem ezt a helyet, ahol nem volt patak sem víz, most tehát ez a Sátán, aki mindezt teszi velünk, hogy félrevonjon minket az Isten parancsolataitól ezen a napon.

És Ábrahám megdorgálta őt, és mondta neki: Az Úr dorgáljon meg téged, ó Sátán, távozz tőlünk, mert mi Isten parancsolatait által megyünk.

És Sátán megrémült Ábrahám szavára, és eltávozott tőlük, és a hely ismét száraz lett, mint amilyen először volt. És Ábrahám továbbment Izsákkal arra a helyre, amit Isten mondott neki. És a harmadik napon Ábrahám felemelte szemeit és látta azt a helyet távolból, amiről Isten beszélt neki. És tűzoszlop jelent meg neki, amely a földről az eget érte, és a dicsőség felhője volt a hegyen, és az Úr dicsősége volt látható a felhőben. És Ábrahám mondta fiának: Fiam, látod-e a hegyen, amelyet távolról észrevettünk, hogy mit látok rajta?

És Izsák válaszolt és mondta apjának: látom és íme tűzoszlop és felhő és az Úr dicsősége látható a felhőn. És Ábra-

hám tudta, hogy fia, Izsák elfogadott az Úr előtt, mint égőáldozat.

És Ábrahám szólt Eliézernek és Izmaelnek, fiának: Látjátok ti is, amit mi látunk a hegyen, amely a távolban van? És válaszoltak és mondták: Semmit többet nem látunk, mint a föld más hegyeit. És Ábrahám tudta, hogy ők nem elfogadottak az Úr előtt, hogy velük menjenek, és Ábrahám mondta nekik: Maradjatok itt a számmal, míg én és Izsák, a fiam ahhoz a hegyhez megyünk és imádkozunk ott az Úr előtt és akkor majd visszatérünk hozzátok. És Eliézer és Izmael azon a helyen maradtak, ahogy Ábrahám megparancsolta.

És Ábrahám vette a fát az égőáldozathoz és rátette fiára, Izsákra, és vette a tüzet és a kést, és ketten mentek arra a helyre. És amikor előre mentek Izsák mondta apjának: Íme, itt látom a tüzet és a fát, és hol van tehát a bárány, amely égőáldozat lesz az Úr előtt? És Ábrahám válaszolt fiának, Izsáknak mondva: Az Úr téged választott fiam, hogy légy tökéletes égőáldozat a bárány helyett. És mondta Izsák az atyjának: Megteszem mindazt, amit az Úr mondott neked örömmel és szívem vidámságával. És Ábrahám ismét szólt fiának, Izsáknak: Nincs szívedben bármi olyan gondolat, vagy tanács erre vonatkozóan, hogy ez nem helyes? Mondd, fiam, kérelek, ó fiam ne titkold el előlem. És Izsák válaszolta apjának, Ábrahámnak és mondta neki: ó apám, amint él az Úr és él a lelked, nincs a szívemben semmi, ami azt okozná, hogy eltérjek jobbra, vagy balra a szótól, amit Ő szólt hozzád. Sem végtag, sem izom nem mozdult vagy keveredett ettől, és nem létezik szívemben bármilyen gondolat, vagy gonosz tanács erről. De örömteli és vidám szívvel vagyok ebben a dologban, és mondom: Áldott az Úr, aki engem választott ezen a napon, hogy legyek égőáldozat Őelőtte.

És Ábrahám nagyon örvendezett Izsák szavainak, és men-

tek és együtt érkeztek arra a helyre, amelyet az Úr mondott. És Ábrahám közeledett, hogy megépítse az oltárt azon a helyen, és Ábrahám sírt, és Izsák vette a követ és a maltert, amíg be nem fejezték az oltár építését. És Ábrahám vette a fát és helyezte azt az oltárra, amit épített. És fogta fiát, Izsákot és megkötözte őt azért, hogy a fák tetejére helyezze, amely az oltáron volt, hogy levágja őt égőáldozatul az Úr előtt. És Izsák mondta apjának: Kötözz meg szorosan, amikor majd az oltárra helyezel, nehogy elforduljak és elmozduljak és leessek a testemre nehezédő kés erejétől és ezért közönséges legyen az égőáldozat; és Ábrahám így tett. És Izsák még azt mondta apjának: Ó, apám, amikor leölsz engem, és elégek az áldozat helyett, vedd magadhoz, ami megmarad hamvaimból, hogy elvidd Sárának, anyámnak, és mondd neki: Ez Izsák zamatának édes illata; de ne mondd meg neki ezt, ha ő egy kút közelébe ülne, vagy valamely magas helyen, nehogy bevesse magát utánam, és meghaljon. És Ábrahám hallotta Izsák beszédét, és felemelte hangját és sírt, amikor Izsák ezeket a szavakat mondta; És Ábrahám könnyei lecsorogtak Izsákra, az ő fiára, és Izsák keservesen sírt, és mondta apjának: Siess, ó apám, és tedd meg velem az Úr, a mi Istenünk akaratát, ahogy Ő megparancsolta neked. És Ábrahám és Izsák szíve örvendezett ezen a dolgon, amelyet az Úr parancsolt nekik; de szemük nagyon sírt, miközben a szív örvendezett. És Ábrahám megkötözte fiát, Izsákot, és helyezte őt az oltár fájára, és Izsák kinyújtotta nyakát az oltár felett apja előtt, és Ábrahám kinyújtotta kezét, hogy levágja fiát égőáldozatul az Úr előtt.

Ezzel egyidőben a kegyelem angyalai jöttek az Úr elé, és mondták neki Izsákkal kapcsolatban, mondva: Ó Uram, te irgalmas és könyörületes Király vagy mindenazok felett, amelyet teremtettél az égben és a földön, és mindeneket te tartasz

meg; adj ezért kiváltást és megváltást a te szolgád, Izsák helyett, és kegyelmezz és légy könyörületes Ábrahámmal és fiával, Izsákkal, aki végrehajtja parancsod a mai napon. Látad, ó Uram, hogyan van szolgád, Ábrahám fia lekötözve, hogy levágják, mint egy állatot? Most tehát ébredjen fel szánmad irántuk, ó Uram! Abban az időben az Úr megjelent Ábrahámnak, és szólította őt az égből, és mondta neki: Ne nyújtsd ki kezed a gyermekre, sem ne tégy vele bármit, mert most tudom, hogy féled Istent teljesítve ezt a tettet, és nem tartottad vissza fiad, a te egyetlen fiad, előlem.”

Ez hát a történet, amely meglátásom szerint egy teljesen más színezetet ad Izsák feláldozási kísérletének körülményeit vizsgálva. A kérdést ismét feltehetjük: Vajon ez miért maradt ki a kanonizált ószövetségből? Talán csak nem a (negatív) hangulatkeltés kedvéért? Persze az is előfordulhat, hogy nem ismerte a „szentszék” e történetet, hiszen Isten az utolsó időkhöz dugdosta előlük. Pedig, ők szívük szerint nyilván rögtön betették volna a Szentírásba, ha ismerik. Viccet félretéve szerintem az a helyzet, hogy amit a Vatikán nem tud, az nincs. Illetve van, de azt már tényleg csak Isten tudja. Ha tehát valami kimaradt a kanonizált igéből, az szándékkal maradt ki.

E kitérő után, az óriásokhoz kapcsolódó fejezet végére még hadd illesszek ide néhány Bibliai utalást e hatalmasok egykori jelenlétét bizonyítandó. Azt írtam bizonyítandó, hiszen – bár általában nem szándékom bizonykodni és meggyőzésre törekedni, ahogyan tulajdonképpen most sem ezt teszem –, de számomra tökéletesen egyértelmű és konkrét tényállás az, miszerint a földi emberiség történetének szerves részét alkotta és alkotja ma is az óriások egykori nemzetsége, és egyáltalán nem lennék meglepve, ha a durvább fajtájuk felbukkanna az utolsó napokban is, hiszen az

Úr azt jövendölte, hogy amiképpen „Noé napjaiban” volt, úgy lesz az Ő eljövetele idején is a helyzet, sőt! Azt mondta, hogy még annál is rosszabb, hiszen a világban akkora lesz a nyomorúság, amekkorát még azelőtt sosem látott ez a föld.

„Mert akkor nagy nyomorúság lesz, a milyen nem volt a világ kezdete óta mind ez ideig, és nem lesz soha.”

Könnyen lehet tehát ennek értelmében, hogy ebbe a nyomorúságba a nefilim is besegít egy kicsit a gonosznak, hiszen Noé napjaiban ez volt a helyzet. Most pedig búcsúzóként e fejezettől, következzen néhány, az óriásokra vonatkozó idézet a szentírásból:

„És kijöve a Filiszteusok táborából egy bajnok férfiú, a kit Góliátnak hívtak, Gáth városából való, kinek magassága hat sing egy arasz vala. Fején rézsisak vala és pikkelyes pánczélba volt öltözve; a pánczél súlya pedig ötezer rézsiklusnyi vala. Lá-bán réz lábpánczél és vállain rézpaizs volt. És dárdájának nyele olyan volt, mint a takácsok zugolyfája, dárdájának hegye pedig hatszáz siklusnyi vasból volt; és előtte megy vala, ki a paizst hordozza vala.”

A filiszteus Góliát, akit Dávid ölt meg, a bibliai leírás szerint tehát több, mint három méter magas ember volt. A páncélja hatvan kilót nyomott, dárdájának a hegye pedig úgy hét kilós lehetett e leírás szerint. Mindent egybevetve, Góliát legalább egy mázsányi felszereléssel indult a csatába és harcolta azt végig ebben és ezzel a szettel. Góliát nagy volt és erős, sokkal nagyobb és erősebb, mint bármely mai ember az kétségtelen.

„Akkor Jisbi Bénób, ki az óriások maradékából való vala

(kinek kopjavasa háromszáz rézsiklust nyomott, és új hadi szerszámmal volt felövezve), elhatározá magában, hogy megöli Dávidot.” (Jisbi Bénób kopjavasa háromszáz rézsiklust nyomott. Egy rézsiklus (sekel) nagyjából tizenkét gramm, tehát háromszázszor tizenkettő az egyenlő háromezer-hatszáz grammal. A fegyver vasa bő három és fél kiló volt, ami így elsőre talán nem tűnik nehéznek, de ha ezzel kellene hadakoznunk néhány órácskát, rögtön belátnánk, nagy és erős ember kell ehhez is.)

„Lőn azután is harczuk a Filiszteusokkal Gób városánál, Sibbékai Husát városból való, akkor megölé Sáfot, ki az óriások maradékai közül való vala.”

„Azután újra lőn háború a Filiszteusokkal Góbnál, hol Elkanán, a Bethlehemből való Jaharé Oregimnek fia megölé a Gitteus Góliátot, kinek kopjanyele olyan vala, mint a szököknek zugolyfája.”

„Gáthban is volt háború, hol egy óriás férfi vala, kinek kezein és lábain hat-hat ujjai valának, azaz mindenestől huszonnég, és ez is óriástól származott vala.”

Szellemi Izráel

Bár e fejezet a legutolsó és a legkisebb terjedelmű jelen írásomban, mégis ennek a fejezetnek a címét választottam könyvem címéül is. Hogy miért? (Mert ez jutott eszembe:) Mert ez a könyv is tulajdonképpen a címével kezdődött. Ha olvastad az írásaim, tudod, hogyan működik ez nálam. De ezeket a nem elhanyagolható tényeket figyelmen kívül hagyva, azért is ez lett e könyv címe, mert azt gondolom, hogy egy ember életében annál fontosabb cél nem lehet, mint a szellemi Izráel részesévé lenni. Mielőtt azonban ezt

jobban kifejténém, hadd szögezzek le ismét néhány tényt előljáróban, amelyeket egyébként utálok állandóan recitálni, de sajnos tapasztalataim azt mutatják, hogy bizony a következőkben leírt alapvetéseket nem lehet elégszer kijelenteni ahhoz, hogy egyesek megértsék. Ért néhány rosszindulatú vád eddig napvilágot látott írásaim kapcsán. Valójában nem is igazán foglalkoznék ezekkel, hiszen mindenki azt gondol, amit csak akar. Azonban az egyik legmarkánsabb ezek közül jelen témánk kapcsán ismét nagyon gyorsan előkerülhet. Ez pedig a zsidógyűlölet. Ez manapság akkora divat lett pro és kontra, hogy csak pislogok. Az emberek egyik fele tényleg ész nélkül zsidózik úgy, hogy általában fogalma sincs arról, hogy mit beszél, míg a másik fele pedig, ha valaki csak pislog egyet, amikor a zsidóság kerül fókuszba, azonnal üvöltözni kezd és ujjal mutogat, hogy antiszemita, zsidógyűlölő náci. Igazi elmebeteg társadalomban élünk, ez szabad szemmel is tisztán látszik. Nos, mindenek előtt hadd lepjem meg mindkét tábor. Itt és most szeretném nagyon határozottan kijelenteni magamról, hogy teljes értékű zsidónak vallom magam! Szellemi zsidónak.

„mert nem az a zsidó, aki szemnek láthatóan az, és nem az a körülmetélés, mely a húson látható, hanem az számít zsidónak, aki rejtett mivoltában zsidó és a szív körülmetélése az igazi körülmetélés, mely szellemben, nem betűben történik, s melynek magasztalása nem emberektől származik, hanem Istentől.”

Hoppá! Ezt sem én mondtam, hanem a Saul nevű, tökéletes zsidó hitéletben nevelkedett, mintafarizeusból lett Pál apostol a Bibliában. Pedig ő aztán képpen volt, ami a

zsidóságot illeti, ezzel szerintem senki ne vitatkozzon. Tehát Pál szerint a zsidóság szellemi értelemben és fizikai értelemben már az ő idejében is nagyon élesen elvált egymástól.

„Mert hisz nem mindenki tartozik Izráelhez, aki Izráeltől való,”

Ez is egy meglehetősen egyértelmű állítás, ugyancsak Páltól. Nehéz lenne félremagyarázni. A fizikai zsidóságra nagyon jó példát nyújtottak a farizeusok, akik látszatra igen istenfélő, minden cselekedetüket Isten törvényeinek alárendelő emberek voltak, ám ez valójában csak képmutatás volt a részükről, amit Jézus rendszeresen a szemükre is vetett. Bár csak áttételesen kapcsolódik a szellemi Izráel témaköréhez, mégis hadd következzen itt egy igen érdekes történet, amely nézetem szerint sokak érdeklődésére tarthat számot. Ez az egykori, magukat Ábrahám leszármazottainak valló bibliai, és a mai zsidóság kapcsolatát mutatja be.

Josephus Flavius az első században élő zsidóságot igen hűen és pontosan mutatja be a Zsidók története című írásában. Lévén maga is farizeus zsidó, tökéletesen ismerte e nép minden ügyes-bajos dolgát, nézeteit, hitét, társadalmi struktúráját és minden egyebet, amely a bibliai zsidósághoz kapcsolódott. Három fő csoportjukat különböztette meg. A farizeusokat, a sadduceusokat és az esszénusokat. Meglehetősen érdekesen írja le a közöttük fennálló hitbéli nézetkülönbségeket:

„Ez idő tájt három felekezet volt a zsidóknál, amelyeknek tagjai az emberi dolgokról más-más tanítást hirdettek; egyik volt a farizeusok, másik a sadduceusok, harmadik az esszénusok felekezete. A farizeusok azt állították, hogy némely do-

log, de nem minden, a sors műve, viszont bizonyos dolgok akaratunkból történnek vagy maradnak el. Ezzel szemben az esszénusok azt tanították, hogy mindent a sors hatalma kormányoz és semmi sem történik az emberi életben a sors végzése nélkül. Végül a sadduceusok hallani sem akarnak a végzetről, és azt tanítják, hogy nincs végzet, nem a sors irányítja az emberek dolgait, hanem minden a mi akaratunkból történik, úgy, hogy szerencsénknek is magunk vagyunk a kovácsai, de szerencsétlenségünket is csak a tulajdon oktalanságunkkal idézzük elő.”

Tehát már a korabeli zsidóságot is nagymértékben foglalkoztatta az a kérdés, amelyet én is tárgyaltam itt az eleve elrendelés témakörében, ahol is jómagam az esszénus álláspont hívei közé sorolnám magam. De visszatérve fejezetünk főcspásához, ezeket a hitükben, világnézetükben és életvitelükben egymástól kisebb-nagyobb mértékben eltérő, azonban fizikai megjelenésüket tekintve meglehetősen hasonló zsidókat leginkább a mai arab-palesztin jellegű emberekhez hasonlíthatjuk, hiszen a héberék és az arabok gyakorlatilag testvér népek voltak. Ábrahám ős pátriárkájuk két fiától, Izmaeltól az arabok, Izsáktól, Jákobtól (Izrael) és utóbbi tizenkét fiától származtak a zsidók. Ezek külső megjelenésüket tekintve nagyon is hasonlítottak egymásra. A mai fizikai zsidóság azonban egy teljesen más képlet, mint az, amelyet megismerhettünk a Bibliából. Sem származásukat sem világnézetüket tekintve nem azonos még a bibliai farizeusokkal sem. A ma Izrael állam területén és a világ minden részén élő, magukat zsidó származásúnak kijelentő embereknek úgy általában közülük nincs az egykor Palesztina területén élt Ábrahám, Mózes és Jézus korabeli zsidósághoz. A mai, magukat zsidó származásúnak valló emberek túlnyomó részben mind az egykori, egy a Fe-

ke-te-tengert és a Kaszpi-tengert összekötő képzeletbeli vonaltól északra fekvő, igen nagy területet magának mondható, a térségben több évszázadig meghatározó szerepet betöltő Kazár birodalom területéről származó emberek utódai, amint ezt a széleskörűen (Jeruzsálemben a Héber egyetemen is) elvégzett genetikai vizsgálatok is alátámasztják. Ezt a kutatási eredményt például Izraeli részről Dr. Ariella Oppenheim biológus-genetikus prof. asszony publikálta 2001-ben. A Kazár birodalom Krisztus után a nyolcadik században felvette a judaizmust, mint az egész birodalomra kiterjedő egységes vallást. A Kazár Kagán vélhetően így akarta magát és népét kivonni az őket keletről és nyugatról egyre jobban nyomás alá helyező iszlám és kereszténység befolyása alól. Rabbikat hoztak Palesztinából és ezek tanításai nyomán az egész birodalom áttért a zsidó vallásra. Később, a Kazár birodalom meggyengülésekor ezek az emberek beáramlottak a mai Európa területére, eljutván egészen az Ibériai félszigetig. Két meghatározó csoportjuk ismert, a szefárd és az askenázi zsidóság. A magukat szefárdnak valló zsidók azok, akik az Ibériai-félszigeten telepedtek le és éltek ott egészen addig, amíg a katolikusok el nem űzték őket onnan. Az ő egyedi kultúrájuk, zenei világuk, öltözködési szokásaik és nyelvük egy a ma ismert zsidó közösségen belül is teljesen jól elkülöníthető etnikummá tette őket. A mai zsidóság döntő többsége, több mint nyolcvan százaléka az askenázi (német) vonalból eredeztethető. Askenáz héberül Németországot jelent. Az ő nyelvük a jiddis, amelyet még Izraelben is nagyon sokan értenek és beszélnek. (A mai héber államnyelvet az orosz bevándorló Eliézer Yitzhak Perlman-nak, – aki később Ben-Jehudára változtatta nevét – köszönheti Izrael, aki óriási erőfeszítéssel, általában napi tizennyolc órát dolgozva tá-

masztotta fel és modernizálta az ősi nyelvet.) Ha ma például Tel-Avivban sétálsz egyet, láthatsz sötét bőrű, fekete hajú, sémita jellegű embereket is, de döntő többségükben fehér bőrű, szőke, barna, vörös hajú embereket, fogsz látni sok esetben kék szemmel és ezek minden keverékét. Szerinted Jézus korában voltak szőke hajú, kék szemű zsidók? Ők mind a Jáfeti vérvonalból származó, északra települt népek leszármazottai. Úgy zsidók ők genetikailag, mint bárki más a világ legtöbb részén. Sehogy. Semmi közük az eredeti sémita vérvonalhoz. A mai palesztin lakosság tehát valószínűleg jóval közelebb áll ahhoz genetikailag. A ma magukat zsidó származásúnak valló emberek éppen olyan széles származási körrel bírnak, mint például a mai magyarság, akik ősei közül ugyancsak sokan éltek az egykori Kazár birodalom területén, és akik közül ma ugyancsak sokan vallják magukat zsidó származásúnak. De ki a zsidó? Ki a magyar? Hogyan néz ki egy tisztán magyar származású ember? Fogalmad sincs. Nekem sem. Nem mindegy? Ezért teljesen értelmetlen a rasszizmus. Nem fogják fel a rasszisták, hogy az orruknál fogva vezetik őket olyan csoportok, akiknek érdeke az emberek faji és minden egyéb szempontból való megosztása. Ez Róma receptje: oszd meg és uralkodj! Mindegy hogyan. Minden módon és eszközzel. Ha belenézel a tükörbe, egy magyar embert fogsz látni. Mindegy, hogy hol élsz, magyarnak születted, ez az anyanyelved, erről a népről tudsz a legtöbbet, magyar földön nőttél fel, nevelkedted, tehát alapvetően akkor is magyar vagy, ha nem érzed ezt így. De – és most jön a lényeg- ez sem jelent semmit! Az számít, hogy milyen ember vagy! Jó vagy gonosz. A jó, Jézus Krisztust szerető és követő emberek, függetlenül származásuktól képezik a szellemi Izráel népét, a szellemi zsidóságot, és ez itt a lényeg. Istennek tel-

jesen mindegy, hogy palesztin, izraeli, magyar, német, olasz, kubai, skót vagy bármilyen származású, születésű-e az ember. Kizárólag az számít, hogy mi lakik benne, mi van a szívében. Aki elvész a rasszizmusban, fajgyűlöletben és a hasonló ostobaságokban, az nyakig ül a pácban. Csapdába esett. Ki kellene kászálódnia ebből a csapdából. De ez csak úgy lehetséges, ha hajlandó letenni legalább rövid időre azt a szemüveget, amelyet rá adott valaki, akinek hitt egykor, és akinek nagyon nem kellett volna hinnie.

Tehát két lényeges csoportunk van, ha már mindenképpen meg akarjuk osztani magunkat. Bár e két csoportot maga az Isten is megkülönbözteti. A jó és a gonosz gyermekeiről van szó. A jók Isten gyermekei, a szellemi Izrael tagjai. A gonoszok pedig a kárhozat gyermekei. Direkt nem írom, hogy ők a fizikai Izrael, mert nem így gondolom. Egy ország lakosságát tilos összemosni a vezetőikkel. A magyarok sem moshatók össze az országukat vezető politikusokkal. Mindig az egyes ember számít függetlenül minden külsőségtől vagy attól, hogy éppen hol él a világban. Primitív dolog az általánosítás, a faji megkülönböztetés. Ítéletet hozni, vagy akár csak véleményt nyilvánítani valakiről, valakikről úgy, hogy nem is ismerem őt, őket, igen nagy ostobaság. Tehát származástól és minden külsőségtől függetlenül csak az számít, hogy mi „lakik” az emberben belül. Az, hogy a jót vagy a gonoszt szolgálja-e életével.

Én, a magam részéről azt mondom: Shalom, Shalom aleichem! Béke veled testvér! Sok fizikai zsidó ember van, akiket személyesen megismervén kifejezetten megszerettem. Akikkel például egykor, Izraelben tett utazásom során találkoztam. Sok jó ember él ott és sok gonosz is. Ahogyan bárhol máshol a világban. Az, hogy valaki jó vagy gonosz, nem attól függ hol él, milyen származású vagy bőrszínű. De

még a vallása sem minősíti őt. Ez egy belülről fakadó tulajdonság, amely az ember lényegéből fakad. Onnan, ahol mindannyian testvérek vagyunk vagy a jóban, vagy a gonoszban. Szeretném kijelenteni továbbá, és nagyon határozottan, nyomatékkal leszögezni azt a nézetem, miszerint minden ember, függetlenül bármilyen szemponttól, amely szerint az egyes emberek megkülönböztethetők egymástól, hogy minden ember egyenlő! Egyenlő jogokkal bír, azonos értékű, és semmilyen módon nem lehet különb a másiktól. Érdekes dolog az, hogy amikor valakinek valamiből több van, mint a másiktól, legyen ez bármi, tehetség, ész, erő, javak, azonnal azt gondolja, hogy különb mint a többiek. Fogalma sincs ennek az embernek arról, hogy minden, amit birtokol kapott dolog. Nem ő teremtette meg magának, ellentétben azzal, amit az egoja sugall neki és amiről ő így tökéletesen meg van győződve. Ezek a képességek, javak elvileg arra lennének hivatottak, hogy segítsük a többieket, embertársainkat, testvéreinket, felebarátainkat, kinek mi tetszik, a lényeg ugyanaz. Ahogyan az ige mondja:

„mert ki ítélné téged különbnek? mid van pedig, amit nem kaptál? ha pedig kaptad te is, mit dicsekszel úgy, mintha nem kaptad volna?”

Tehát ezt vallom és ezek után, ha bárki ezzel ellentétes vádakat fogalmaz meg velem kapcsolatban, az őt magát minősíti. Azt gondolom, hogy aki a jó és gonosz ismérveken kívül bármilyen szempontból megkülönböztet embereket egymástól, az súlyos tévúton jár. Például nem az egyes rasszokat kellene gyűlölni az azokban esetlegesen sűrűbben előforduló negatív tulajdonságaik miatt, mert ilyen jel-

lemzők valóban vannak. Tudod, ezek azok a *sztereotípiák*, amelyeket például velünk magyarokkal kapcsolatban is megfogalmaznak Nyugat-Európában. A magyarok lusták, lopnak, csalnak, hazudnak. Koszosak, kulturálatlanok, szét-húzóok, gyűlölködők, áskálódók. Ugye hallottad már ezeket te is? Ilyennek érzed magad? Mert én nem. Persze nyilván vannak ilyen magyarok is, azonban az is bizonyos, hogy nem minden magyar ilyen. De ha kimész Bécsbe és megszólalsz magyarul, rögtön így fognak rád nézni. Ezért mondtam, hogy általánosítani semmiképpen sem szabad. Ha gyűlölni akarsz, gyűlöld a bűnt, a rosszat, a gonoszsgot, az ármányt, amelyet az egyes emberek, függetlenül származásuktól vagy vallásuktól elkövetnek. Hogyan jelentheti ki bárki egy népről, rasszról, felekezetről vagy bármilyen jellegű emberi csoportról azt, hogy utálja, gyűlöli őket, amikor nem ismeri személy szerint annak minden egyes tagját? Ez általánosítás és mint olyan, egy igen primitív megnyilvánulás. Ráadásul a legnagyobb gonoszságokat még csak nem is azok követik el, akik szem előtt vannak. Nem azok, akik ellen hisztériakeltés és gyűlöletkampány folyik. Ezeket azok követik el naponta rutinszerűen, akik a legfelső emeleteken üldögélnek saját felhőkarcolóikban, irodaházaikban luxusirodáikból szemlélve az alattuk elterülő „birodalmukat”, és akiket a legtöbb ember irigyel. Ők jelentik a valódi veszélyt. Emberi szinten tőlük ered minden gonoszság, ami miatt az egyes népcsoportok, vagy emberek viszik el a balhét. Tehát kétféle ember van „megkülönböztetve” az én szememben, azok akik Istent és a jót szeretik, valamint azok, akik nem. Ezt a kérdést itt le is zárnám és visszatérnék fejezetünk lényegi mondandójára.

Jézus Krisztus zsidónak született egy olyan világba, ahol bár római megszállás alatt élt, de azon a területen ettől függetlenül még mindig meghatározó szereppel és igen jelentős befolyással bírt a zsidóság. Az a zsidóság, amely a pátriárkától, Ábrahámától, Izsáktól, Jákobtól azaz Izraeltől és a tizenkét törzsnek nevet adó, Jákob tizenkét gyermekétől származtatta magát. Vezetőik a papi rend és a farizeusok voltak, akikkel Jézus Krisztus sok alkalommal került konfliktusba, és akikről „képmutatók”-ként nyilatkozott. Ezek voltak azok, akik végül kieszközték Pilátusnál Krisztus kereszthalálát. Ez a zsidó papi, farizeusi rend (és nem a mai Izrael állam) mutatja be a fizikai Izrael lényegét. Ezek olyan zsidók, akik csupán színleg, külsőségeikben, fizikai származásuk alapján vallhatják zsidónak magukat, de életvitelük, értékrendjük, világnézetük alapján a lehető legtávolabb állnak attól, amit Isten az ószövetség idején, és később az újszövetségben Jézus Krisztus által hirdetett. A szellemi Izraelt alkotó zsidók azok, akik függetlenül származásuktól, bőrszínüktől, minden külsőségtől, befogadják a szívükbe és életük vezérfonalának választják Jézus Krisztus, Isten tanításait, Őt magát pedig Istenüknek fogadják el. Ez a világ természeténél fogva duális, kétpólusú világ. Nem érdemes több megosztó szempontot bevinni a rendszerbe, már ez a dualitás is éppen elég nagy baj. Bár, ha jobban megfigyeljük a világban bekövetkező történéseket, fel fog tűnni az a dolog, hogy ez a kétpólusú berendezkedés mintha kezdene kimenni a divatból. Akár itt Magyarországon, ahol a jelenleg kormányzó erő gyakorlatilag vetélytárs nélkül maradt, akár globális szinten, ahol a Szovjetunió felbomlása után az USA egyedül maradt, mint valódi világhatalom.

Isten országában egy választás van: Isten. A sátán pedig mindenkor Istent másolta, csak ahogyan máshol írtam,

Isten minden munkáját igyekeztve a fonákjára fordítani. Minden jót rosszra változtatni. A sátán célja is az, hogy egyetlen választása maradjon az embernek: ő. Hogy mindenkinek, aki a földön élni akar, őt kelljen választania. A globális egység megteremtése is erre megy ki, ezt célozza. Egységes kormányzás, egységes rendfenntartás, egységes (virtuális) pénz, és ami a legfontosabb, egységes vallás. Egy világvallás. Egy ökumenikus világegyház, amely nyíltan gyűjtőtégelye, a jelenleg legnépszerűbb vallásoknak. Ahol mindenki egyesülhet és imádkozhatja a neki tetsző bálványt. Mindegy mit vagy kit, csak ne Jézus Krisztus legyen az, vagy ha mégis, akkor legalább a hamis kereszténységen belül. A katolikus egyház is, ahogyan a neve is elárulja, gyűjtőtégelye a vallásoknak. A katolikus szó egyetemeset jelent. De nem azért egyetemes ez a vallás, amiért annak hirdetik, nevezetesen, mert mindenki, aki él és mozog a tagja lehet. Ez igaz, minél több embert beszippant, annál jobban elérte a célját. De nem ezért egyetemes, hanem valójában azért, mert egy pogány vallásokból összeollózott, Jézus Krisztus követőjének álcázott egyházzal van szó esetében. A világvallás létrehozásának előkészületei gőzerővel folynak. Itt Magyarországon is. Még a hitgyűlés főprédikátor és egyházfő is nyíltan dicséri a pápát. Azt a vallási vezetőt, akit nem is oly régen még minden fórumon (így írásban is) nem győzött szapulni, ostromozni, és aki egyre nyíltabban, minden fórumon népszerűsíteni igyekszik a vallások közötti összefogást. Budapesten a Gellért-hegyen, a filozófiai kertben ennek a törekvésnek már egy komplett (botrányos) szoborcsoportot is felállítottak. Egészen döbbenetes. A szoborcsoport öt főalakja, Jézus Krisztus, Ábrahám, Buddha, Lao-Ce és egy egyiptomi alak Ekhnaton, „véletlenül” éppen egy képzeletbeli pentagram csúcsain elhelyezkedve körül-

áll egy gömböt. Ábrahám egyenesen földre rogyva imádja azt. Most az, hogy ez a gömb micsoda (egyébként egy bolygót, a Szaturnuszt jelképezi, de az ehhez kapcsolódó szaturnália kultuszt itt nem kívánom tárgyalni), azt részleteiben hagyjuk, de bizonyosan nem az Egyetlen Teremtő Isten az. Hiszen Ő egyébként is megtiltotta, hogy faragott szobrokat, bálványokat készítsenek az Ő tiszteletére. Ráadásul ez a pentagram, ötágú csillag valamiért éppen fejjel lefelé, csúcsával az érkező felé helyezkedik el. Ez is nyilván véletlen. Berlinben most épül a templom, ahol zsidók, keresztények és muszlimok is békés egymásmellettségben, egymást tisztelve imádkozhatnak. Jól hangzik mi? Hát ezzel meg mi a baj? Ha nem tudod, nem érzed, akkor az a baj. Az a baj, hogy ahelyett, hogy az embereket felvilágosítanák az igazságról ahelyett, hogy a sok hamis vallást kiirtanák a föld színéről, inkább sunyin összegyűrjék ezeket és megpróbálnak az összeborulás jegyében még több embert behúzni ebbe a sötét és mély vallási verembe. A Vatikán komoly marketingtevékenységet folytat az általuk kitalált „termék” népszerűsítésére, „eladására”. A pápa maga buzdít például egy kifejezetten a pápai üzeneteket publikáló oldalon közzétett videó üzenetében arra, hogy minden vallás tegye félre az ellentéteket és békés egymásmellettségben imádják a saját (hamis) istenüket. Be szép is ez. A Vatikán kezdeményezésére létrejött és már aktívan tevékenykedik egy a vallásokat szépen sunyin egyre inkább összemosni készülő szervezet, az úgynevezett Vallások közötti párbeszéd Intézete, amely egyébként a pápai videók elkészítésében is közreműködik és amelynek zsidó és muszlim részről is befolyásos vallási vezetők a tagjai. Azt publikálják tehát, hogy mindenki vallástól és nézettől függetlenül legyen toleráns a többiek iránt, sőt ahelyett, hogy ellenérzé-

seket táplálnának inkább azt vegyék észre, hogy mennyi szépség és jó dolog van a másik hitében. Ez az első fázis az egységes világvallás megteremtésének folyamatában míg a második maga az egységbe forrasztás lesz, amikor a tolerancia szint eléri az ehhez szükséges mértéket. Ma még túl nagy lenne az ellenállás például az iszlám részéről, de előbb-utóbb el fogják érni a céljukat. Így dolgozik a sátán. Díszes köntösbe bújtatja, kívánatos ideológiák mögé rejti a rothadást, amelyet e világra és lakóira hozott és hoz folyamatosan. Ha az ember visszatekint a történelemre, annak minden meghamisítása ellenére jól látszik az, hogy Isten folyamatosan kontrollálta, rajta tartotta a kezét az eseményeken, függetlenül attól, hogy ez a föld a sátán kezébe adatott. Hiszen ha Isten nem így cselekedett volna, már egyetlen élő ember sem lenne a föld színén. Isten hagyja a gonoszt – egy bizonyos határon belül – működni, amire azért van szükség, hogy az igazság kiteljesedjen. Hogy minden szereplő színt valljon. Hogy e színvallás után mindenki megkapja azt, amit az Úr neki ítél. De ehhez idő kell. Isten pedig kivárja ezt az időt és Vele együtt – mi egyebet is tehetnénk – minden szereplő kivárja. Ezért nem jött még el az Úr és nem csapott az asztalra, hogy „na, most aztán elég ebből!” Tehát ha visszatekintünk a történelemre, azt látjuk, hogy ha csak a negyede igaz annak, amit tudunk, akkor is az egész egy vérzivatar volt úgy nagyjából és egészében egészen korunkig, és ez nem, hogy enyhülne, hanem inkább egyre erősödik. A huszadik század minden addigi rekordot felülmúlt az öldöklésben, kegyetlenkedésben, a huszonegyediknek pedig még éppen csak az elején járunk. Nincsenek illúzióim, a jelek elég egyértelműek. Ez sem lesz jobb. A világ lassan megéri arra, hogy Isten lehúzza a klotyón mindazokkal egyetemben,

akik ezt művelték vele. A megoldás nem a globalizáció, nem az emberi összefogás, mint azt a politikusok, és a *kaotikus* egyház élén a jó pápuskával hirdeti. Ebben a világban gigantikus önzés, kegyetlenség, erőszak, emberi közöny, – és még sorolhatnám a sok negatívumot – működik. Ezt kellene összefogni? Abból mi lenne? Könnyen el lehet képzelni, hogy mi. Isten megoldása azonban más. Tökéletes és tiszta. Isten nem népeknek, fajoknak, rasszoknak, vallási tömörüléseknek, csoportoknak, egyházak tagjainak kínál menekvést, hanem minden egyes embernek személy szerint, külön-külön. Minden egyes ember eldöntheti, hova teszi a voksát. El kell, és el is fogja dönteni. Persze, mint azt az eleve elrendelés kapcsán vázoltam, ez a döntés jó eséllyel már megtörtént minden egyes ember részéről. Ettől függetlenül itt mindenki el fogja játszani a maga szerepét. Nincs kibúvás, megalkuvás, eljön az idő rövidesen, amikor nyíltan színt kell vallani.

Érdekes módon e vérzivataros globális történelmünk folyamán belül azért jól felismerhetően voltak olyan emberek, népek, akiknek több jó vagy rossz jutott, mint általában a többieknek. Nagyon érdekes kérdés, hogy ennek mi lehet az oka? Például miért „vert a sors keze” annyit bennünket magyarokat? Egészen figyelemre méltó az, hogy Magyarország és a magyarság története, amióta Vajk, keresztnevén Szent István behódolt Rómának, micsoda tragikus fordulatok sorozatává nyomorodott. Vajon mi lehet ennek az oka? Annyit azért hadd áruljak el itt előljáróban, hogy ehhez egyáltalán nem a sokat szidott zsidóknak van köze. Nekik az égvilágon semmi közük nincs a magyarság valódi és súlyos problémáihoz. Ahogyan az egyes emberek, a sokat sújtott nemzetek is szeretnek külső okokat, tényezőket keresni és azokat okolni kedvezőtlen sorsukért. De

vajon miért nem vetnek számot önmagukkal? Miért nem a saját portájukon sepregetnek? Amit itt most le fogok írni, megint csak nem igazán szívesen teszem. De mivel ez a véleményem, ez a hitem és meggyőződése, valamint nem utolsó sorban ezek jutnak eszembe (ha edzett olvasóm vagy pontosan érted mire célzok itt), hát leírom és rögzítem e gondolatokat.

Ha igaz az a feltételezés, amely szerint világunkat az Élő Isten és a sátán között fennálló ellentét árnyékolja be, (hogy finoman fogalmazzak) akkor igaz az is, hogy bár e világ átmenetileg a sátán kezébe adatott, mégis Isten az, aki a legfelsőbb és így egyetlen igazi hatalom. Nem történhet semmi úgy, hogy arról Isten ne tudna, nem történhet semmi úgy, hogy azt Isten valamilyen csak általa ismert okból jóvá ne hagyná. Ez az ok leginkább az, hogy hagyja „kiforrt” a dolgokat. Ahhoz, hogy az ítélet jogos és végleges lehessen mindenkin, meg kell történnie a bűnnek, az igazaknak pedig le kell tennie a voksukat az igazság mellett. Bár Isten – és csak is Ő – a legapróbb részletekbe menően ismeri a végkifejletet, nem teszi meg azt, amit egyébként megtehetne, hogy „jó, úgy is tudom így és így lesz, ezért hát akkor gyerünk, intézzük el most a dolgot, minek várjunk vele még akár egy percet is”. Isten nem tesz ilyet, mert a tökéletes igazság ezt nem engedi meg. Isten kívárja, míg minden dolog megtörténik, és az emberi történelem a végkifejletéhez érve lezárul. Amikor minden egyes teremtetett lélek „megfutja” földi futását, akkor húzza csak le a rolót, csak akkor megy le a függöny. Ezt mindenkinek ki kell várnia. A próféciaíróknak be kell teljesedniük és be is fognak. Ezek ismeretében minden egyes ember, aki az Isten felé fordul nagyjából és egészében pontos ismereteket szerezhet arról, hogy mi fog elkövetkezni és miért. A kérdés csak az lehet,

hogy pontosan mikor? Az ige, a Biblia ez utóbbi kérdésen kívül mindenre megadja a pontos választ még így, ebben a megnyomorított változatában is. A „mikor” kérdés megválaszolásához is ad támpontot, amely alapján minden a témát ismerő ember szerint a végidők végén járunk. Ne gondold azt, hogy „hah, ez is csak egy újabb világvége teória”. Szó sincs erről! Ez egy olyan próféciákon alapuló meglátás, amely egy eddigre már majd minden próféciáját beteljesítő, Isten beszédét tartalmazó forrás, a Biblia és az Isten útmutatásának alapján fogalmazódott meg ezekben az emberekben. Bennünk. Isten nagy gondot fordít arra, hogy – mint esetemben is –, azokat az embereket, akik keresik az Ő igazságát, a számukra legmegfelelőbb módon, igazodva a megértésük, felfogóképességük szintjéhez (amit tökéletesen ismer, mivel Ő adta) tájékoztassa, tanítsa és megtartsa az Ő útján. Mert Ő az út az igazság és az élet. Ha napi szinten, gyakorlatilag állandóan keresed a kapcsolatot Vele, ez a kapcsolat olyan szorossá válik, amely biztos vezetőd lesz, hozzon bármit is eléd a sors vagy az élet. De vissza a magyarsághoz! Azért éreztem szükségét ennek a rövid, Istenre vonatkozó bevezetőnek témánkhoz, mert ebből fakad a lényeg. Aki nem az Isten útjain jár, legyen az ember, nemzet, vagy bármilyen, akár vallási közösség, nem lesz sikeres a dolgaiban. Ideig-óráig lehetséges, hogy igen, de hosszú távon semmiképpen sem. Ezt látjuk és érezzük mi magyarok, ha visszatekintünk arra, amit írott történelmünként jegy-zünk és amit abból valójában ismerünk. A történelmünk meghamisításra most nem kívánok kitérni, bőven elég annyi is állításom alátámasztására, amennyit viszonylag pontosan ismerhetünk eleink viselt dolgaival és ezen dolgok következményeivel kapcsolatban. A magyarság (egyéb-ként az összes többi néphez hasonlóan) már jóval Vajk előtt

is bálványimádó nemzet vagy népcsoport volt. Ezután a testvér és tömeggyilkos „Szent István” behódoltatta népünket Rómának, amelyről mára pontosan tudjuk, hogy a sátán zsinagógája. Ez a „szent” diktátor, beterrorizálta a magyarságot a hamis kereszténységbe. Vajk ezért lett szent Róma szemében. Mi pedig ismét pogányok Isten szemében. De mindez nem volt elég, hiszen megtartottuk szívünkben az ősi hit sok elemét, és van egy személyes bálványunk is, nevezetesen a szent korona, amelynek alanyi jogot tulajdonítunk és amelyet első „szent királyunk” Szűz Máriának ajánlott. Bálványt a bálványnak, ez már valami. Magyarország tehát „a szent korona országa”. „Magyarországon minden hatalom a szent koronáé, amelyet a szent korona tagjai gyakorolnak”. Vagy ott van az úgynevezett „szent jobb” kultusza. Na, ez tényleg undorító. Egy levágott, mumifikálódott kézfejet hordoznak a papok egy üvegkalitkában, és ennek hódol a nép. Ez a bálványimádás netovábbja. Most akkor ha így viselkedik, ezt vallja a magyarság, és Isten az, akit követni kellene, akkor min csodálkozunk? Ha minden jó, csak Isten nem, akkor nem csoda, hogy ez a sors jut nekünk magyaroknak, mint nemzetnek. De ezt sem csak én én mondom! Olvastad a himnuszunkat? Hát persze, hisz minden olvasni tudó magyar olvasta, szavalta, énekelte számtalanszor. A protestáns (ez fontos) Kölcsey, gyönyörűen leírta ugyanezeket a gondolatokat az enyémenél sokkal avatottabb kézzel:

*„Hajh, de bűneink miatt gyúlt harag kebledben, s elsűjtád
villámidat dörgő fellegedben,”*

Kölcsey pontosan tudná, hogy én itt miről beszélek. Milyen érdekes, hogy a nagy államalapító, „szent” királyunk

még a környékén sincs a nemzeti himnuszunknak. Nos, az egyes ember nem felelhet a nemzetsége viselt dolgaiért, hitrendszeréért, vállalásaiért. Azonban maximálisan felelős és így felel is a saját döntéseiért, hitéért, cselekedeteiért. Ezért írtam korábban, hogy jó dolog az a sok érték, amelyet ez a nemzet (és minden egyéb nemzet is) letett az asztalra. Jó dolog a rovás, jó dolog az a rengeteg népművészeti, zenei hagyomány, a nyelvünk és minden egyéb értékünk, de ennél tovább kellene látnunk! Ennél tovább kellene lépünk! Nem az a cél, hogy jó magyarként hagyjuk itt ezt a világot. Az a cél, hogy a lehető legpontosabb ismeretekkel rendelkezve Istenről, Jézus Krisztusról, az emberségről, és a valódi értékekről, úgy mint a szeretet, az önzetlenség, az összetartás és még sorolhatnám hosszan, egy ezen ismeretek szerint élt élet után távozzunk majd ebből a világból arra a helyre, amelyet Isten szán nekünk. Ez lenne a legfontosabb cél. Isten ehhez minden információt megadott és megad minden itt élő embernek. Ha igaz az eleve elrendelés, akkor elvileg felteheted a kezeid és azt mondhatod „ha nem kellek az Istennek, tehetek bármit úgy sincs esélyem”. Ez igaz és így is van. De te, személy szerint honnan tudhatod azt, hogy kellesz-e az Istennek? Hogy te irgalomra, tisztességre vagy haragra és veszedelemre készült edény vagy-e? Neked úgy kell cselekedned, hogy tisztességre készült edény legyél! Én pedig a magam részéről úgy gondolom és szívemből hiszem, ha e könyv olvasásában idáig eljutottál akkor az is vagy. Ne okozz hát csalódást Istennek!

Végezetül megosztanék veled, kedves olvasóm még egy velem megésett érdekes történetet. Ez a történet a tanításról, az Isten vezetéséről szól. Az Istennek hihetetlenül széles tárháza van arra a célra, hogy gyermekeit okítsa. Nem

egy tanterv alapján veri bele az ismereteket a nebulók fejébe, hanem minden egyes lélekkel egyenként, „személyre szabottan” foglalkozik. Mindenkivel a maga szintjén és a leghatékonyabb formában. Engem sokféle módon okított már eddig. Fizikai történések, egyszerűbbek révén, mint például az első tiszta szívből és lélekből megtett fohászomra adott azonnali válasz, a fizikai világból eredő információk általi válaszok útján, például felteszel Istennek egy kérdést miközben autót vezetsz és egyszer csak megpillantasz egy óriásplakátot az út szélén, amelyen ott a válasz. Megdöbbenesz és te, csak és kizárólag te érteni is fogod. Azért csak te, mert csak neked szól az a tanítás. Vagy csatornatörténet váltasz a rádión és azt hallod, amit tudni akartál. Ott hon leveszel egy könyvet a polcra és belelapozol és azt olvasod, amire kíváncsi voltál. Bekapcsolod a tévét (ha még nézed) és éppen arról beszélnek amire rákérdeztél. Ezek egy része a legtöbb emberrel megesik még akkor is, ha nem tudatosul bennük e történések lényege, eredete. Vannak azonban ezeknél sokkal lenyűgözőbb fizikai tanítások is, mint például a testelhagyás döbbenetes megtapasztalása. Flash-ek (bevillanásszerű felismerések, összefüggések felismerése) álmok látása, majd ezek rádöbbenésszerű megértése révén is taníthat az Isten. Ezekből már mind volt részem az egyszeri éber testelhagyás esetét kivéve bőséggel. Az az élmény azóta is nagyon hiányzik. Az, amely a közelmúltban esett meg velem mégis új. Nem maga a módszer megdöbbenítő, hanem a határozottsága és a gyorsasága. Egy este mélyen elgondolkodtam Isten „szabályain”. Azokon – a rossz megfogalmazással élve – szabályokon, amelyek ahhoz szükségesek, hogy ne tetézzük észhez térésünk után azokat a hibákat, vétkeket, amelyeket megértésünk előtti életünkben napi rendszerességgel elkövettünk. Az ember gyenge

és tökéletlen lény fizikai, jelen állapotában erről már írtam. Folyamatos harc dúl a szelleme és a teste között, mely harc során a lelke ide-oda hánykolódik. Többek között ezért van szükség az Istennel való állandó és szoros kapcsolat keresésére, fenntartására, mert csak és kizárólag Isten ereje adhat megfelelő támogatást ebben a küzdelemben. Tehát ezen az estén az elmúlt napom során történt eseményeket elemezve arra a következtetésre jutottam, hogy meglehetősen hitvány módon sikerült az a nap. Nagyon nem voltam elégedett magammal. Persze előkerült egom is, mint az ördög ügyvédje, és lázongani kezdett, hogy már ezt sem lehet, meg azt sem lehet? Milyen Isten az, aki minden „jót” meg akar tiltani a gyermekének? Persze elnyomtam az ego hisztijét, de a gondolatok azért megszülettek, gondolati szinten elhangzottak. Bár volt véleményem a dologról, hiszen már előzőleg magam is hitványnak minősítettem a magam mögött hagyott napomat, e gondolatok hagytak maguk után egyfajta megválaszolatlanságtól pangó űrt. Így feküdtem le aludni. Úgy az éj közepén, miközben nyugodtam feküdtem az ágyban, egyszerre, minden átmenet nélkül teljesen éber lett az elmém. Mára igen jól meg tudom különböztetni éjszakai szellemi állapotaim. Pontosan fel tudom mérni még álmomban is, hogy éppen álmodom-e, képes vagyok álmomban tudatos reakciókra, szándékos, átgondolt cselekvésekre, gondolkodásra. Ez egy hosszú folyamat részeként alakult ki nálam és még messze nem vagyok ennek a végén. Lényeg az, hogy tökéletesen fel tudom mérni a helyzetem minden éjszakai állapotomban is. Most tehát pontosan tudtam, hogy az elmém tökéletesen éber. Eszembe jutott az a gondolatsor, amely lefekvésem előtt foglalkoztatott. Ezután döbbenetesen határozott gondolatok kezdtek felbukkanni elmémben. Ez úgy nézett ki, hogy

felidéztem esti gondolataim, majd mint a hülye gyerek, elkezdtem gondolatban érvelni egy olyan álláspont mellett, amelyben egyébként magam sem hiszek. Mégis, valami számomra is érthetetlen okból védeni igyekeztem ezt. Az érkező gondolatok először is tudatosították bennem, hogy ez most egy *dialógus!* Így, ezzel a kifejezéssel élve. Ezek után (miután elég hamar kifogytam az ostoba érveimből) türelmesen elmagyarázta a helyzetet, körülbelül így:

„Fiam! Amikor ilyen dolgok jutnak az eszedbe, mindig idézd fel azt, hogy Jézus Krisztus mit tett érted! Ő ártatlan volt és keresztre ment érted, de előtte agyba-főbe verték, agyon korbácsolták, kínozták, köpködték, megalázták Őt. Mindezt ártatlanul, büntelenül szenvedte el úgy, hogy semmit sem vétett. Mindezt érted tette, hogy megmentsen téged. Úgy, hogy minden hatalma meg lett volna ezt megakadályozni, hiszen Isten fia volt. Ehhez képest te ki vagy fiam? Szeretnéd magad jól érezni? Szeretnéd.....? Szerinted Ő nem szerette volna? Attól érezd jól magad, legyél boldog, annak örülj, hogy ekkora kegyelemben vagy fiam! Hogy kaptál egy lehetőséget! Most pedig kapd össze magad és sürgősen hagyd abba ezt a hisztériát, gondolkodj, használd a józan eszed ha jól akarsz!”

Nos, lényegét tekintve így „hangzott” el ez a tanítás. Meg kell mondjam, sok erőt adott és bár tockosként működve, hiszen eléggé leforrázott, de igen hatékonyan helyre is rakkott. Jó az Isten és türelmes, de ha a birka nagyon birka, ennél akár sokkal durvább módszereket is alkalmaz a cél érdekében. A beavatkozás mindig arányos a baj mértékével. Ami viszont jó dolog, hogy a jó pásztor által vezetett birka Isten kegyelméből képessé válik felismerni azt, hogy mindez az ő érdekében történik azért, hogy le ne zuhanjon

a szakadékba. Mert a birka egyébként olyan, hogy vakon belesétál abba miközben igen bölcsnek hiszi magát.

Kedves Olvasóm! Köszönöm, hogy ismét velem tartottál! Remélem, hasznodra lehettem. Áldjon meg az Isten! Teljes szívemből kívánom, hogy találd meg az Ő útját, a keskeny utat és végül majd a szoros kaput, amely az életre visz! Keresd és kövesd a keskeny utat fáradhatatlanul, hűen azokhoz a tanításokhoz, amelyeket Jézus Krisztus hagyott ránk, e súlyos terhekkal meggyötört kor emberiségére! Keresd és kövesd hűen e keskeny utat, amelyen kitartásod és hűséged eredményeképpen bizonyosan rá fogsz lelni itteni futásod végén a szoros kapura. Arra, amely az örök életre visz. Áldjon vagy verjen a sors keze, ne feledd! Ő, Jézus Krisztus az út, az igazság és az élet.

*„Az Úr az én pásztorom; nem szűkölködöm.
Fűves legelőkön nyugtat engem, és csendes vizekhez terelget
engem.
Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényein vezet engem
az ő nevéért.”*

Szeretettel:

Ted

(www.luciferzum.hu)